Gérard de Villiers

SAS

Lovitură de stat la Ugadugu

SAS-076

În românește de Maria Măciucă

TINERAMA, 2001

Capitolul I

Prima picătură de ploaie căzu pe umărul lui Malko în clipa în care acesta puse piciorul pe pasarela aparatului DC 10. Nu apucă să facă trei paşi, şi se dezlănțui o adevărată aversă tropicală ce îl udă până la piele în numai câteva secunde, ploaia cădea din cerul plumburiu, cu nori groşi şi amenințători, învăluind totul într-o ceață cenuşie şi caldă. De cum atingea pământul, apa se transforma pe loc în vapori. Ai fi putut crede că te afli într-o uriaşă saună. Malko fusese avertizat că, în Ugadugu, luna iunie deschidea sezonul ploilor, dar nu se aşteptase să fie chiar aşa... Fu nevoit să grăbească pasul ca să intre cât mai repede în micuța aerogară decrepită a capitalei uneia dintre cele mai sărace țări din lume.

Un alt val de pasageri se revărsa dintr-un charter venit din Franța. Cele două grupuri se îmbulziră într-o busculadă lipsită de sens. În ciuda numărului mare de pasageri, soldații din serviciul poliției vamale controlau plini de zel fiecare paşaport, cu o încetineală agasantă. Pentru fiecare document se aştepta zece minute... Aceşti funcționari erau însă extrem de politicoşi şi nu vădeau nici cel mai mic semn de agresivitate. Malko îşi zise că, în ritmul acesta putea prinde şi apusul soarelui în acel aeroport. Pe un panou imens era scrisă cu litere mari lozinca: „PATRIA SAU MOARTEA. VOM ÎNVINGE!" Nu se preciza despre cine anume era vorba. Probabil că era vorba de monstrul născut din unirea imperialismului cu colonialismul. Malko se întoarse şi scrută lumea din jur. Imediat, zări siluetele gorilelor sale, Chris Jones şi Milton Brabeck. Cei doi îşi lăsaseră plete lungi şi arborau cămăşi înflorate, aparate de fotografiat, genți de voiaj şi paşapoarte canadiene, furnizate de Departamentul Operațiuni al Companiei[1]. Cei doi veniseră cu charterul. După Revoluție, Ugadugu era deservit cu zboruri din Europa doar de două ori pe săptămână.

În fața lui Malko, se afla un elvețian transpirat. Curând, acesta îşi primi paşaportul şi îi cedă locul lui Malko. Acesta voiaja sub adevăratul său nume, ca reprezentant al rețelei comerciale Mercedes, o marcă bine cunoscută în Africa. Soldatul negru părea

1 *C.I.A. (n.a.)*

epuizat. Examină paşaportul şi puse ştampila cu un gest obosit. Valizele sosiseră deja. Malko şi-o găsi pe a sa, apoi ieşi din aeroport. Imediat văzu un tânăr negru ce flutura o pancardă cu numele lui. Acesta străbătu mulțimea îngrămădită în aşteptarea călătorilor şi se îndreptă către un ghişeu ceva mai retras.

— Aici, şefu'! strigă el către Malko.

Era un bărbat solid cu tenul închis, cu o cămaşă ce țipa pe trup. El se îndreptă spre Malko cu mâna întinsă.

— Bun sosit în Volta Superioară, Mister Linge! Sunt George Vallos, de la Agenția de închirieri maşini.

Ochii săi ca de broască exprimau o slugărnicie fără limite şi sudoarea ce țâşnea prin toți porii feței îi dădea o înfățişare de om terorizat în permanență. Malko se gândi că *stringer-ul*[2] său nu părea omul cel mai nimerit din lume.

Acesta îşi trecu mâna prin părul unsuros şi apoi făcu semn către un Datsun galben şifonat, care părea scos dintr-un morman de fiare vechi.

— Iată maşina dumneavoastră. Băiatul vă va conduce la hotel. Veți sta la *Silmande,* nu-i aşa?

— Exact, zise Malko. Mereu plouă aşa?

Ploaia se mai domolise puțin. Vallos nu mai avu timp să răspundă. O maşină R 16 veni în viteză şi se opri cu un scrâşnet de roți. Din ea săriră patru bărbați: un negru înalt, cu capul ras, un metis cu beretă roşie şi cu un Kalaşnikov în mână şi doi bărbați de tip mediteranean.

Ei se repeziră în mulțime, unde încadrară pe unul dintre pasagerii care călătoriseră împreună cu Malko. Era vorba de un negru înalt, bine îmbrăcat, cu ochelari cu ramă de baga şi cu o mustăcioară fină. După o discuție aprinsă, dar scurtă, cei patru îl înşfăcară pe pasager şi îl duseră cu forța către maşina lor, silindu-l să se urce pe bancheta din spate.

Negrul ras în cap se urcă lângă el, urmat de tovarăşii săi şi maşina porni în viteză. Incidentul nu durase mai mult de un minut şi nimeni nu intervenise, nici măcar vreunul dintre soldații ce făceau de pază. Valiza celui răpit zăcea în mijlocul trotuarului şi nimeni nu avea curajul să se apropie de ea, de parcă ar fi fost otrăvită.

Malko se uită la Georges Vallos. Chipul acestuia era ca o

---

2 *Freelancer* sau angajat cu jumătate de normă. (n.red.)

bucată de unt topit. Două cute adânci erau săpate de o parte şi de alta a gurii sale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Uriaşul se uită îngrijorat în jurul său şi spuse în şoaptă:

— Tipul cel înalt este Joseph Culibaly, un fost ministru, care acum este în opoziție. I s-a spus că se poate întoarce fără probleme în țară.

Încurajatoare ofertă. Bagajul lui Culibaly continua să zacă neatins în mijlocul trotuarului, ignorat de cei din jur.

— Dar cine erau ceilalți? întrebă iar Malko.

Vallos scoase din buzunar o batistă mare şi îşi şterse fruntea. Transpira şi mai tare.

— Metisul cu beretă roşie este Bangare, un tovarăş de-al lui Sankara, noul preşedinte al țării. Este un mare ticălos. Are putere mare şi îi terorizează pe cei din jur. Ceva în genul lui Tonton Macoute. A adus cu el un derbedeu din Africa de Sud, tipul ras în cap, care este un ucigaş. Ceilalți doi sunt algerieni, oamenii lui: Ali-Şişul şi Mohand.

— Care este rolul lor?

— Sunt un fel de poliție politică şi se ocupă de treburile murdare. După ultima lovitură de stat, s-au ocupat de lichidarea mai multor generali.

— Şi ce-i cu tipul pe care l-au înhățat?

George Vallos dădu din cap.

— Sankara nu poate să-l bage la răcoare în mod oficial după ce l-a invitat oficial în țară… Aşa însă îl vor face dispărut.

— Şi nu au de gând să-l ucidă? întrebă sceptic Malko.

— O, nu! Aici lumea este destul de pacifistă, făcu Vallos cu un aer şocat. Ne vedem mai târziu la *Silmade,* la biroul meu de acolo. Iată contractul de închiriere. În maşină sunt câteva lucruri pentru dumneavoastră.

Când Malko se sui la volanul maşinii Datsun, valiza celui răpit era în continuare acolo, ca un semnal mut de alarmă.

Rabla pe patru roți avea instalație de climatizare, un adevărat lux pentru o țară atât de mizeră. Băiatul, cu picioarele goale, aşezat alături de Malko, se uita cu invidie la ceasul Seiko al acestuia.

— Faceți la dreapta, patron, spuse el.

Străbateau un cartier african tipic, cu bulevarde mari, neasfaitate. Malko trebui să micşoreze viteza, din cauza

nenumăraților biciclişti ce se întreceau care mai de care. Ar fi putut crede că se află la Saigon, cu zece ani în urmă. După vreo sută de metri, frână brusc. Şoseaua era blocată de două maşini care se ciocniseră. Proprietarii lor se certau cât îi ținea gura acuzându-se reciproc... Ugadugu părea un orăşel de provincie sufocat de căldură şi plictiseală. Aeroportul era practic lipit de unul din cartierele mărginaşe. Ploaia încetase, dar cerul rămăsese încărcat cu nori amenințători.

Prin fața maşinii trecu un militar pe bicicletă, înarmat cu o puşcă Kalaşnikov. În afară de jandermerie şi preşedinție, nu exista o cazarmă şi soldații stătea la ei acasă. Numai comandourile de elită ce formau garda tovarăşului preşedinte Sankara aveau dreptul la o clădire specială, cu specific militar.

Datsun-ul pătrunse pe o şosea dreaptă, flancată de tufe verzi. Malko opri maşina la un stop.

Băiatul de lângă el îi adresă un zâmbet încurajator.

— Aici este lumina roşie dar nu sunt polițiştii! Puteți trece, patron!

Civismul lui Malko îl făcu să aştepte lumina verde. Băiatul începu să strige nervos:

— Nu vă opriți, şefu'! Nu vă opriți!

— De ce? făcu mirat Malko.

— Aşa. Pentru că e foarte periculoas. Dacă opriți maşina, ne atacă hoții. Sunt foarte mulți pe aici.

Lumina era în continuare roşie.

Malko tocmai voia să asculte sfatul băiatului, când zări pe o alee o maşină cu portierele deschise. Era un R 16, negru. Băiatul îl trase de mânecă.

— S-a făcut verde, şefu'! Să plecăm!

Malko însă nu-l mai auzea. Cu inima strânsă, era martor al unui spectacol de groază. Joseph Culibaly, bărbatul ce fusese răpit la aeroport, stătea în genunchi într-un luminiş, înconjurat de cei patru agresori ce îl loveau fără milă cu picioarele, cu pumnii şi cu bâtele. Avea chipul plin de sânge şi se prăbuşea mereu cu fața în praf. De fiecare dată era ridicat de unul dintre călăii săi. Din maşina lui, Malko auzea clar zgomotul înfundat al loviturilor nemiloase. Agresorii erau atât de concentrați şi de dezlănțuiți, încât nu văzuseră maşina oprită la câțiva metri distanță.

Brusc, negrul ras în cap se desprinse de grup, se îndreptă către

maşina R 16 şi se întoarse cu o canistră pe care o goli peste trupul devenit inert. Bărbatul torturat se puse cu greutate în patru labe, apoi se ridică clătinându-se şi ştergându-şi sângele ce îi şiroia pe faţă. Apoi, cu mişcări de automat, el se îndreptă către drumul mare. În mod cu totul neşteptat, cei patru agresori îl lăsară în pace. Malko avu timp să-i vadă mai bine. Metisul avea nasul turtit şi ochii bulbucaţi, iar gura era ca de peşte. Găliganul cu craniul ras, cu trăsturi dure şi pielea ca abanosul, era o încarnare a brutalităţii animalice.

Arabul numit Ali Şişu' arbora un chip ca o lamă de cuţit, cu nasul spart şi cu părul frizat. Tovarăşul său putea să treacă drept un portughez cu părul lins şi trăsăturile feţei regulate. Culibaly parcurse câţiva metri, dar Ali-Şişu' îl ajunse din urmă. Malko văzu cu groază cum acesta îi pune un cauciuc peste cap şi i-l trage până aproape de brâu, de-a lungul braţelor, imobilizându-i-le. Ali se dădu apoi cu un pas înapoi şi aprinse bricheta.

Malko deschise portiera ca să sară din maşină.

Nu avu însă timp să o facă. Băiatul se năpusti asupra lui strigând cu o voce rugătoare:

— Nu. Şefu', nu faceţi asta! Ne vor omorî pe amândoi.

Băiatul avea o forţă uluitoare, reuşind să-l imobilizeze. Ceva mai departe, arabul răsucise un ziar în formă de torţă şi îl aprinse cu bricheta. Cu braţul întins, el se apropie de Joseph Culibaly ce se zbătea să scape din capcana de cauciuc.

Flăcările îl cuprinseră repede şi, într-o secundă, bărbatul se transformă într-o torţă vie.

★

Cuprins de flăcări din cap până în picioare, Joseph Culibaly o luă la goană, ciocnindu-se de copaci, căzând şi ridicându-se, încercând în zadar să stingă flăcările. Ţipetele lui inumane îi dădeau fiori lui Malko. Băiatul scoase un geamăt înăbuşit şi îl reţinu în interiorul maşinii.

— Să anunţăm poliţia! zise el.

Un miros oribil de cauciuc ars domnea în văzduh. Bărbatul care ardea se prăbuşi în cele din urmă epuizat. Malko îşi aminti atunci de bonzii vietnamezi care, cu un sfert de secol mai înainte, demolaseră regimul lui Diem, dându-şi foc.

Agresorii se îndreptară către maşina lor. Uriaşul cu capul ras văzu atunci maşina lui Malko şi strigă ceva către tovarăşii săi.

Băiatul îngrozit, începu să-l scuture cu putere pe Malko, țipând cu o voce isterică:

— Să fugim! Să fugim, şefu'!

Nimeni nu mişca în cealaltă maşină. Uriaşul se apropiase de bărbatul ce agoniza şi scoase de la brâu o tijă de oțel lungă de jumătate de metru. El o balansă câteva clipe deasupra muribundului, apoi o înfipse în ceafa acestuia, ucigându-l pe loc.

Asasinul trase tija, o şterse de pantalonul său şi o vârî la loc, după care se îndreptă agale spre maşina R16, ce dispăru printre copaci.

Malko îşi reveni ca dintr-un coşmar şi porni maşina. Băiatul, cenuşiu la față, tremura întruna iar dinții îi clănțăneau în gură de frică.

În depărtare se zărea deja clădirea hotelului *Silmade,* care semăna cu un uriaş muşuroi de furnici, ridicat lângă barajul numărul 3, unul din lacurile artificiale ce înconjurau Ugadugu. Când Datsun-ul se opri la intrare, băiatul o rupse la fugă de parcă ar fi fost fugărit de diavol. În timp ce îşi lua bagajele, Malko îşi aminti de cele spuse de cei din CIA, la Viena: „Misiunea dumneavoastră în Ugadugu se va derula fără probleme. Oamenii de acolo sunt extrem de paşnici". În nări simțea încă mirosul oribil de carne umană calcinată, amestecat cu cel de cauciuc ars.

Capitolul II

Duşul nu reuşise să înlăture mirosul şi oroarea încă vii în memoria lui Malko. Întins pe patul său, el încerca să alunge din minte scena atroce la care fusese martor. Imediat ce închidea ochii, vedea torța vie şi tija de oțel ce se înfigea în ceafa nenorocitului.

De când sosise la hotel, încerca să evalueze impactul acestui act barbar asupra misiunii sale. Era fără îndoială vorba de o „bavură" a unui regim sângeros, bine cunoscut în Africa. Era clar că cei patru ucigaşi nu se interesaseră de el. Cu toate acestea, prezența lor era o gravă amenințare. Regimul căpitanului Sankara nu era chiar atât de dezarmat precum credea CIA.

Lucrurile puteau lua o întorsătură proastă... Malko se sculă şi

se îndreptă spre fereastra ce dădea către o piscină mare şi pustie. În jur era o vegetaţie luxuriantă. Hotelul era şi el pustiu. După revoluţia din august 1983, oamenii de afaceri nu se mai aventurau în Volta Superioară.

Dincolo de lacul de acumulare, se putea vedea tot oraşul Ugadugu. Nu era cine ştie ce. Câteva clădiri moderne îşi ridicau capetele din vegetaţia ce înghiţea totul. Oraşul acesta semăna cu un parc, străbătut de alei străjuite de copaci înalţi. Malko închise uşa cu cheia, puse lanţul de siguranţă şi scoase mapa de plastic roşu ce conţinea documentele de închiriere a maşinii Datsun. Trebui să o golească complet ca să găsească o hârtie împăturită în patru. Era planul zonei rezidenţiale aflate la sud de bulevardul Ubritenga, marea arteră ce lega barajul de Piaţa Naţiunilor Unite din centrul oraşului. Un trapez îngloba palatul prezidenţial, Preşedinţia, Radio-Televiziunea şi Consiliul Convenţiei, unde locuia căpitanul Sankara, după ce-i reuşise lovitura de stat. Un parc uriaş conţinea vreo şase vile destinate oaspeţilor veniţi din alte state africane. Acolo îşi stabilise Sankara cartierul său general, apărat de trupe de elită şi câteva blindate. Stăpânul acestui loc avea în puterea lui oraşul şi ţara.

Malko începu să studieze harta. Şapte bare negre barau diferitele căi de acces către Consiliul Convenţiei. Era interzisă circulaţia pe jos sau în maşină în interiorul barajelor, făcând excepţie doar persoanele ce aveau permis special. În partea de jos a hărţii erau trecute cu creionul următoarele: *„Atenţie, este interzis a se plimba prin faţa intrării principale a consiliului Convenţiei, de pe Bulevardul Republicii. Soldaţii au ordin să tragă fără somaţie...”.* Sub fiecare baraj erau specificate interdicţiile, cu acelaşi scris.

Totul era clar detaliat. Era o muncă minuţioasă, indispensabilă unei acţiuni de comando. Malko trecu în revistă mijloacele de care dispuneau: patruzeci de oameni şi şapte arme automate în afară de blindate. Ar fi putut reuşi dacă ar fi folosit elementul surpriză. Malko împături hârtia şi o ascunse într-o cutie cu cremă de ras, cu fundul dublu. Uriaşul George Vallos făcuse o treabă bună. Rămăseseră însă încă multe probleme de pus la punct.

CIA se hotărâse cu greu să intervină în operaţiunea de recuperare a Voltei Superioare. Şeful Centralei din Ugadugu, Eddie Cox, ceruse cu insistenţă ca totul să se desfăşoare fără vărsare de sânge. Misiunea lui Malko era să coordoneze diferitele

elemente ale loviturii de stat şi să declanşeze în final acțiunea estimată ca având şanse de reuşită. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu erau insistențele unui ofițer exilat, colonelul Uedraengo, refugiat pe Coasta de Fildeş, care spunea că mai are o mulțime de partizani în țară, cu ajutorul cărora va putea răsturna regimul marxist al căpitanului Sankara.

Anarhiştii de la Langley ezitaseră mult timp până să dea undă verde, cu o singură condiție: lovitura de stat anti-Sankara trebuia să se dea numai cu ajutorul locuitorilor din Volta Superioară. Din afară aveau să participe numai Malko şi cei doi bodiguarzi ai lui. În caz de eşec, se putea spune că era vorba de un compot urzit în interiorul țării.

Fusese nevoie să fie convins şi directorul general al CIA.

Biroul „Africa" elaborase o lucrare de sinteză ce explica faptul că trecerea Voltei Superioare în lagărul comunist putea să creeze o situație periculoasă, conform teoriei „dominoului".

Fiind o țară săracă, cu şapte milioane de locuitori. Volta Superioară avea frontiere comune cu şase țări: Nigeria, Mali, Coasta de Fildeş, Benin, Togo şi Ghana. Era o formidabilă bază de plecare pentru tot felul de acțiuni subversive.

Singura grijă a americanilor era ca prezența lor în organizarea loviturii de stat să fie total nevăzută. Din acest motiv, gorilele lui Malko primiseră câte o pastilă de cianură, deşi plecaseră voluntari în această misiune.

Telefonul sună. În receptor se auzi vocea servilă a lui Georges Vallos:

— Voiam să ştiu dacă sunteți mulțumit de maşină, Mr. Linge. Eu mă aflu jos, în hol.

— Cobor imediat acolo, răspunse Malko.

Când ieşi din ascensor, bărbatul se grăbi să-l întâmpine, cu un zâmbet dezgustător şi îl întrebă în şoaptă:

— Ați găsit planul?

— Da. Cum ați procurat informațiile?

— L-am făcut eu însumi, adunând date de la informatori diferiți. Este valabil pentru opt zile.

Tipul avea fizionomia tipică de trădător în stil Hollywood, cu tenul cenuşiu, zâmbetul ambiguu şi transpirația abundentă.

Malko îi povesti despre crima sadică la care asistase, când de ei se apropie directorul hotelului, un german înalt, cu părul frumos pieptănat.

— Bine ați sosit la Uaga, Mister Linge, zise el. Aş dori să vă atrag atenția asupra orelor de interdicție a circulației. Până acum au fost deja împuşcate douăzeci de persoane. Începând cu miezul nopții se trage asupra oricărei vietăți care mişcă. Nici măcar medicii nu mai au curajul să plece din casă noaptea…

— Voi fi atent, prormise Malko.

George Vallos se făcuse nevăzut în biroul său de la subsolul hotelului. Malko profită de ocazie ca să-şi astâmpere foamea şi intră în restaurant.

Până la sosirea chelnerului, el recapitulă în gând etapele misiunii sale. Mai întâi, era nevoie de pregătirea puciului. Trebuia să adune mai multe informații legate de aspectul militar al afacerii. Apoi, trebuia să contacteze pe şeful Centralei CIA din Uaga, în scopul coordonării diferitelor elemente ale operațiunii. Acesta din urmă trebuia să asigure prin radio legătura cu colonelul pucist.

Mai trebuia prevăzută şi partea logistică. Ideea colonelului Uedraengo era simplă: să se întoarcă în mod clandestin în Volta Superioară unde avea să se întâlnească cu un grup de ofițeri şi soldați ce nu agreau regimul marxist al căpitanului Sankara. Aceştia se află într-o bază militară din Po, localitate apropiată de Ugadugu, de unde aveau să plece în capitală ca să răstoarne de la putere pe tovarăşul preşedinte Sankara.

Pentru asta era nevoie de un mijloc de transport. Într-o țară atât de amărâtă, nu se puteau închiria camioane prin agenția Budget, ca în alte părți. Asta era o adevărată problemă pentru Malko. Odată ce era rezolvată, tot el trebuia să realizeze joncțiunea cu căpitanul Uedraengo. Abia atunci începea acțiunea propriu-zisă. Sosirea colonelului era prevăzută pentru sâmbăta următoare. Malko avea la dispoziție numai cinci zile ca să pregătească terenul.

Chris Jones şi Milton Brabeck puteau interveni doar în ultima fază a acțiunii. Cei doi veniseră în Uaga pentru a asigura protecția lui Malko şi a colonelului Uedraengo.

În liniştea restaurantului, Malko îşi aminti de sângeroasa scenă la care asistase. Ea arunca o lumină oribilă asupra proiectului lor. Se simțea singurul responsabil de securitatea întregii acțiuni. Or, planul fusese conceput bazându-se pe ipoteza absenței totale a contraspionajului în interiorul țării… Cele văzute îi schimbaseră radical părerea. Malko se hotărî să comande un pui fript

zicându-şi că mâine avea să fie o nouă zi.

★

În Datsun-ul parcat în plin soare, domnea o căldură sufocantă. Malko dormise douăsprezece ore, dar nu reuşise să-şi scoată din minte omorul feroce din ajun. La recepție îi fu înmânată o invitație la un dineu oferit de concesionarul firmei Mercedes, domnul Rollet, un bun prieten al CIA-ei. Totul se derula conform planului.

O căldură îngrozitoare era degajată de asfaltul încins şi Malko se hotărî să conducă maşina cu ferestrele deschise şi cu aerul condiționat în funcțiune. Până la cină mai avea de realizat câteva contacte.

Bulevardul Ubritenga era plin cu vânzători ambulanți ce ofereau de toate, de la Perrier, până la comprese şi ace de siguranță. Spitalul nu oferea nimic bolnavilor.

În trecere, Malko putu să verifice dacă barajele armatei se aflau în locurile indicate pe hartă. Pretutindeni se putea zări emblema Statului Revoluționar Voltaic: o săpăligă şi o puşcă Kalaşnikov, încrucişate pe un fond roşu!

Malko vină la stânga, pătrunzând pe Bulevardul Independenței, cea mai largă arteră din Uaga, la capătul căreia se vedea palatul prezidențial neocupat, ce semăna cu un mare hotel particular. Câțiva soldați moleşiți de căldură moțăiau în fața lui.

Căldura şi praful din atmosferă erau insuportabile. Malko se îndreptă către bulevardul Uezin şi se opri în față la *Hotel de I'lndependance,* a cărui intrare era încadrată de galerii comerciale. Un anunț arăta că hotelul este deschis... Locul părea mai mult o ruină.

Malko traversă holul şi intră într-o grădină ce avea o piscină în mijloc. Pe o plăcuță scria: «Seminarul Corpului Păcii». Locul era plin de tineri de ambele sexe, răspândiți peste tot. Fără grabă, Malko începu să se plimbe printre grupuri pentru a fi bine observat. Cei care îl aşteptau avea fotografia lui şi cunoşteau ora întâlnirii. El se întoarse apoi în galeria comercială şi începu să hoinărească prin fața vitrinelor ce expuneau tot felul de orori artizanale. Tocmai se uita la nişte cămăşi multicolore, când simți că cineva se apropie de el. Întoarse capul şi zări o fată cu nasul în vânt şi cu o gură mare. Pe sub tricoul alb se vedeau sânii liberi. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Avea un trup sănătos şi înfloritor, cu pielea netedă şi mătăsoasă. Fata zâmbi cu o mimică provocatoare şi plină de senzualitate. Era o

superbă JAP[3] aşa cum spun newyorkezii.

— Hello! făcu ea cu o voce cântată.

Deborah Prager fusese plantată de CIA în Peace Corps, cu doi ani în urmă. Fata avea doctoratul în limba franceză, se perfecționase în tehnica transmisiilor şi a îngrijirilor paramedicale. Sosise în Volta Superioară cu un an în urmă ştiind să vorbească bine limba. Era fiica unui ofițer CIA şi îi plăcea acest gen de viață dublă. Ea îl învăluia cu privirea curioasă pe Malko, uimită de ochii lui aurii.

— Bună ziua, spuse acesta.

— Ce plăcut este să vezi un alb autentic, spuse fata cu o voce joasă.

Malko alesese un *bubu,* o camaşă tipic africană, şi se distra încercând să o înfăşoare în jurul taliei. Apoi alese câteva coliere sub privirile încântate ale vânzătorului care se grăbi să-i arate şi câteva statuete erotice, turnate în bronz. Deborah luă una care reprezenta o femeie pe care o călărea un negru cu o sculă impresionantă.

— O vreau pe asta!

Malko i-o oferi împreună cu două cămăşi şi se îndreptară către grădină. Tânăra se mişca în ritm de reggae, spre încântarea negrilor prezenți acolo. Dacă ar fi fost ceva spioni, aceştia nu ar fi văzut decât un turist care încerca să seducă o tânără studentă.

Cei doi se aşezară la o masă aflată la umbră.

— Două porții de bere Flag, comandă cu autoritate în glas tânăra din Peace Corps.

Berea din partea locului era ca un suc de fructe. Malko o observa pe Deborah. Ea fusese însărcinată de CIA să facă sinteza informațiilor culese de la şaizeci de membri ai Corpului Păcii, răspândiți în Volta Superioară. Era un membru de decizie în misiunea sa. Deborah ridică în aer paharul plin.

— Să bem pentru civilizație!

— Unde lucrați? o întrebă Malko.

— În nord. În Sahara unde oamenii mor de foame. În aşezarea Gorum-Gorum, din extremul nordic al țării, formată din câteva barăci aflate în plin deşert, cu cămile şi nomazi musulmani. Printre ei se află un singur alb, ocupat cu supravegherea unui releu. La fiecare două zile, tipul încearcă să mă violeze…

---

3 *O prințesă evreică-americană (n.t.) (Jewis-Amerivcan Princess)*

Malko izbucni în râs. Deborah vorbea cu atâta detaşare. Cum putea o fată ca ea să se izoleze într-un deşert? Pentru asta trebuia un devotament ieşit cu totul din comun.

— Am raportul complet. Are douăzeci de pagini. Se află ascuns în camera mea.

— Despre ce este vorba în el?

— 90% din populație este împotriva lui Sankara. Mai întâi şefii tradiționali, pentru că li s-a luat puterea. La fel şi şefii marabu care au fost amenințați că vor fi puşi la muncă. Populația este la fel de nemulțumită pentru că este şi mai sărăcită ca înainte. Oamenii nu mai au hrană nici pentru animale... Am făcut un raport foarte amănunțit! Am şi veşti mai bune!

— Ce anume?

— La Gorum-Gorum există o garnizoană cu aproape două sute de soldați, conduşi de un căpitan care nu-l înghite pe Sankara. Am vorbit mult cu el. Nutreşte o mare admirație pentru colonelul Uedraengo. Este suficient ca acesta să intre în țară ca să-l urmeze cu toții.

— Mi se pare interesant, zise Malko. Survine însă problema transportului. Cât dlirează drumul de la Gorum-Gorum la Uaga?

Deborah încetă să mai zâmbească.

— În jur de două zile, dacă nu plouă.

— Dar abia a început sezonul ploios, remarcă Malko.

Deborah îşi termină de băut berea Flag, apoi ridică privirea ochilor verzi.

— Încă nu v-am spus totul. Am o idee. La patruzeci de kilometri de Gorum-Gorum, la Falagunto, există o pistă de zbor abandonată, construită de căutătorii de țiței. Este încă în stare bună. La timpul potrivit, am putea ateriza acolo cu un aparat Hercules. Nu se află nimic acolo, nici măcar o stație de radio.

— De unde ar putea veni avionul? întrebă Malko, cu sufletul la gură.

— Nu ştiu încă, dar nu ar constitui o problemă.

— Şi ce va mai urma după aceea?

— După aceea, soldații s-ar urca în avion, iar într-o oră, ar ajunge în Ugadugu.

Malko se uită în jurul său. Se temea ca nu cumva vreunul din cei prezenți să audă conversația lor delirantă...

— Şi unde credeți că va ateriza păsăroiul acesta? Pe Bulevardul Independenței?

— Păi, acolo unde aterizează orice avion. Pe aeroport!

— Şi ce facem cu turnul de control? Îl vor repera imediat.

— Nu înainte de a fi destul de aproape, ripostă fata triumfătoare. Aeroportul nostru nu posedă radar. Hercules ar putea trece drept un avion al altei companii.

Malko schiță un zâmbet.

— O K. Să presupunem că poate să aterizeze. Ce se întâmplă după aceea?

— După aceea, detaşamentul pune mâna pe Sankara. Pe stația de radio, pe palat şi gata!

Chiar şi în Africa, o lovitură de stat cerea un minimum de seriozitate. Deborah părea să nu fi aflat încă ce înseamnă un incident diplomatic. Fata observă rezerva sa şi lăsă capul în jos.

— Am înțeles. Planul meu este slab.

— Nu chiar. Este însă cam prea îndrăzneț, o corectă Malko.

La urma urmelor nu era departe de planul colonelului Uedraengo. Malko fixă cu privirea tricoul ce țipa pe sânii planturoşi, între care curgea un râu de sudoare. Tânăra suspină.

— *Shit!* Ce căldură oribilă!

— De ce nu faceți o baie în piscină? o întrebă Malko.

— Doar nu am înnebunit, la priviți!

Un tânăr din Peace Corps se apropiase de piscină. După ce încercă apa cu vârful picioarelor se lăsă să alunece în apă.

După numai câteva secunde ieşi de acolo ca mânat de un alai de piranha, cu chipul schimonosit de durere.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a scurtcircuitat. Sub apă este o instalație electrică, răspunse fata. Priviți-l cum mai tremură.

Malko se uită la ceasul Seiko-quartz. Mai avea încă multe de rezolvat

— Aş putea să văd acel raport?

Deborah îl privi cu mult reproş, apoi se sculă de la masă.

— O.K. veniți cu mine.

Malko o urmă. Deborah avea o cameră în clădirea ridicată pe piloni în fundul grădinii. Camera era plină de genți, îmbrăcăminte şi cutii de carton. Un aparat de aer condiționat sufla o briză de aer proaspăt. Fata scotoci într-o geantă şi scoase de acolo un teanc de foi pe care îl aruncă pe pat.

— Aici aveți totul. Distracție plăcută!

În timp ce Malko răsfoia teancul, Deborah îşi scoase tricoul cu

mişcări leneşe, dezvelind un piept ce corespundea exact aşteptărilor. Fără nici cea mai mică jenă, ea îşi scoase apoi blugii şi, întorcându-i spatele lui Malko, dispăru în sala de baie.

El auzi zgomotul apei cu gândul la mentalitatea băştinaşilor. Parcursese deja trei pagini din raport, când Deborah îşi făcu apariția înfăşurată într-un prosop de baie de la brâu în jos. Ea se aşeză pe pat alături de el.

— Ce bine mă simt acum!

Ce doi se priviră în ochi. Ochii verzi ai tinerei aruncau scântei. Ea întrebă cu o voce voalată:

— Sunteți mulțumit de munca mea?

— Da. Ați făcut o treabă foarte bună.

— Atunci ați fi dispus să faceți ceva pentru mine?

— Desigur. Ce anume?

Fată împinse hârtiile de-o parte şi îşi apropie buzele de gura lui Malko. Fără să mişte buzele ea spuse:

— Ghiciți!

Lăsând raportul cât colo. Malko îi cuprinse sânii în căuşul palmelor sale. Deborah închise ochii şi limba ei veni în întâmpinarea limbii lui. Cei doi se lungiră în pat, iar prosopul alunecă pe pardoseală. Înlănțuiți, cei doi continuau să facă cunoştință. Deborah gâfâia şi gemea în timp ce degetele ei explorau virilitatea lui Malko. Acesta descoperi cu degetele adâncurile fetei.

Fata scoase un geamăt răguşit.

— O! Vino! Vino!

Ea îi îndepărtă mâna cu un gest nerăbdător şi îl trase deasupra ei. Malko o penetră dintr-un singur elan. Fata îl cuprinse cu ambele mâini şi-l strivi de trupul ei ca să zăbovească mai mult în ea. Bazinul ei se legăna ritmic ca scuturat de spasme. Fata avea un orgasm continuu. În cele din urmă, căzu ca fulgerată. Printre pleoapele întredeschise străbătea o rază de verde smarald.

— Ce minunat a fost! Aveam atâta poftă! Mângâie-mi sânii, te rog!

El găsi sfârcurile ascunse în mameloane şi începu să le frământe încetişor. Din nou, Deborah închise ochii şi începu să se mişte sub trupul lui. Câteva secunde mai târziu, el o încălecă furios. O nouă dorință punea stăpânire pe Malko, Docilă, ea îşi cambra fesele aurii şi se întoarse cu fața în jos.

Soarele din Gorum-Gorum vindecă şi cele mai rebele cazuri de

frigiditate…

Când Malko vru să o sodomizeze. Ea se împotrivi cu hotărâre.

— Eu nu fac aşa ceva, căci mă doare. Am însă o prietenă moartă după genul acesta de amor. Poți să o ai chiar în prezența mea.

Stimulat de asemenea fantezie. Malko explodă îndelung, salutat cu țipete de plăcere.

— Mai rămâi aşa puțin. Îl rugă ea. A trecut atâta vreme de când nu m-am mai culcat cu un bărbat…

De afară se auzi cum tună: se apropia furtuna.

Treizeci de secunde mai târziu, ploua cu găleata. Cei doi se îmbrăcară şi Malko adună foile raportului înainte să părăsească încăperea. Deborah îl cuprinse cu brațul pe după gât şi spuse cu o voce amuzată:

— Mister Linge, ştiu că nu aveți nevoie de mine şi că mă socotiți o neruşinată, dar dacă mai aveți ocazia să treceți pe aici, mi-ar face o imensă phăcere să vă revăd minunații dumneavoastră ochi aurii:

— Mulțumesc, făcu Malko.

— Ştiți ce mi-ar plăcea să fac? Să petrec o săptămână cu dumneavoastră la Ngor în Dakar. Vara este minunată în Senegal. Se poate pescui în stil mare. În luna iulie, te poți plimba în Kabrousse pe Micuța Coastă, sau te poți închide în Ngor ca să faci baie şi dragoste.

— Atunci, haideți să ne întâlnim acolo peste o lună, spuse Malko zâmbind.

Cei doi se aflau pe culoarul umed. Chris şi Milton trebuiau să se afle pe undeva, prin hotel, aşteptând ordinele sale. Holul hotelului era plin de cei care se adăposteau de rafalele ploii. Malko îl zări şi pe voluminosul George Vallos ud din cap până-n picioare. Cei doi se priviră.

El se aştepta ca francezul să-i facă un semn de recunoaştere, dar celălalt întoarse capul repede şi se făcu nevăzut Malko nu înțelegea de la stringer-ul CIA era atât de prudent.

— Îl cunoaşteți pe George? îl întrebă Deborah, care îi urmărise privirile.

— Avem doar o relație profesională, preciză Malko.

Tânăra americană zâmbi amuzată.

— Treaba dumneavoastră! Eu nu i-aş da nici zece dolari cu împrumut.

— Nu i-am încredințat decât viața mea, zise Malko. Asta se negociază cu mult mai uşor.

Francezul dispăruse în mod ciudat. Malko simți o senzație de rău fizic, pricinuit de o bruscă îngrijorare. Acest incident, în aparență minuscul, putea fi interpretat într-o mie de moduri. Îşi înlătură gândurile negre, zicându-şi că dacă va începe să vadă pericole peste tot, nu va mai fi multă vreme şef de misiune.

Capitolul III

Întunericul căzuse peste oraş ca o perdea de fier, gonind oamenii în casele lor. Străzile erau pustii. Cu toate acestea, nenumăratele semnalizatoare de circulație funcționau încontinuu. Malko trecu prin fața imensei Case a Poporului, ale cărei excrescențe transparente păreau la fel de pustii ca şi restul clădirii. Dintr-odată, marele bulevard Binger, flancat de arbori majestuoşi îi aminti de Marienbad.

Malko viră şi intră pe bulevardul Moro Naba, care ducea la stadion. Un şir de maşini parcate indica locul unde avea să ia masa. După ce pătrunse printr-o poartă, el descoperi un univers feeric, complet neaşteptat în acel oraş lipsit de farmec. Proiectoare răspândite peste tot luminau un parc tropical, luxuriant, şi o piscină superbă în formă de inimă!

Mai multe mese erau aşezate afară, înconjurând un bufet somptuos, ce era protejat de insecte cu o plasă fină. Într-un colț, o orchestră de negri executa o melodie reggae pentru câteva perechi de dansatori. Lumea discuta la un pahar, răspândită peste tot. Erau acolo vreo cincizeci de persoane. Malko parcurse câțiva metri, când cineva se detaşă de un grup şi se îndreptă către el: era o blondă sculpturală, cu un coc sofisticat. Ținuta ei mândră era temperată de o gură roşie şi un bust planturos şi bronzat, bine pus în valoare de decolteul generos al rochiei negre de seară.

— Bună seara. Mă numesc Evelyne Rollet.

Era soția venerabilului corespondent al CIA. Malko se înclină deasupra mâinii întinse, surprins în fața acestei eleganțe. Evelyne Rollet avea un zâmbet cuceritor, deşi distant, iar ochii ei albaştri

erau un pic reci.

— Bine aţi venit, zise ea. Veniţi să vă prezint soţului meu.

Ei îl găsiră pe Jacques Rollet – un bărbat înalt cu părul negru – lângă bufet, consumând whisky J&B cu Coca-Cola. El îl întâmpină pe Malko cu căldură. Din păcate, Evelyne se strecură printre grupuri, făcându-se nevăzută. Rollet îl luă imediat de braţ.

— Veniţi. Este aici un prieten comun, bucuros să vă vadă.

Un bărbat cu aer de student, cu părul creţ, bea singur la o masă, departe de restul lumii.

— Cred că îl cunoaşteţi pe Eddie Cox, zise Jacques Rollet.

Malko îi strânse mâna şefului Centralei CIA, mentorul lor.

Discret, se întoarse la bufet.

— Aţi călătorit bine? întrebă Cox.

— Fără probleme, răspunse Malko.

El se servi cu o votcă cu suc de lămâie, examinând invitaţii. Câteva creaturi agreabile se mişcau graţioase, în rochiile lor provocatoare, vizibil plictisite, în timp ce bărbaţii, îngrămădiţi în jurul barului, se dedicau cu pasiune băuturii, alternând J&B, şampania Moet şi berea Flag. Era o mică societate tropicală în care nu lipseau ororile.

— Aici nu există niciun risc, îl asigură Cox. După cum vedeţi, suntem înconjuraţi numai de „expatriaţi”…

Într-adevăr, cu excepţia muzicanţilor, erau numai albi.

— De ce nu participă şi voltaicii?

Americanul zâmbi.

— Le este frică să iasă din casă şi nici bani nu prea au ca să întoarcă invitaţiile…

— Dar nu pot fi infiltraţi în orchestră sau printre membrii personalului?

— Orchestra vine din Bobo-Diulasso, iar personalul este verificat. Toţi sunt membri ai vechiului regim.

— M-am întâlnit cu Georges, spuse Malko. El deţine un rol important în proiectul nostru. Este o persoană sigură?

Eddie Cox îl fixă cu o privire sfredelitoare.

— În principiu, da. Cu condiţia să nu fi fost special ales pentru mine. Se mai întâmplă şi chestii din astea… Aici, toată lumea trădează pe toată lumea. Apropo, s-au instalat oamenii dumneavoastră?

— Da. Şi au întâlnit-o şi pe Deborah.

— Şi ce părere aveţi?

Malko scoase din buzunar raportul şi i-l întinse americanului.

— Aceasta confirmă cele spuse de colonelul Uedraengo. Populația s-a săturat de Sankara.

Eddie făcu un gest de aprobare.

— Deborah a făcut o treabă bună, continuă Malko.

În timp ce vorbea, el inspecta împrejurimile. Se părea că numai ei doi aparțineau lumii clandestine în mijlocul acestei serate.

— Care este atmosfera în Uaga? întrebă el.

— Înăbuşitoare şi grea! făcu americanul. Este timpul să facem ceva. Libienii, algerienii şi primii cubanezi au început să vină.

— Eu am fost martorul unui incident barbar şi neliniştitor, făcu Malko.

Eddie Cox ascultă relatarea până la capăt, apoi scoase din buzunarul cămăşii o tăietură dintr-un ziar şi i-o arătă.

— În *L'Observateur,* organul opoziției, s-a scris azi despre această crimă. A fost pusă pe seama vagabonzilor ce bântuie prin zona aceea, rău famată. Este însă clar că e vorba de o execuție politică ce dovedeşte că regimul se radicalizează.

— Cine este acest Bangare?

— Este tipul cel mai periculos din Uaga. Se bucură de toată încrederea lui Sankara. Este un metis care îi urăşte pe albi.

— Are un post oficial?

— Nu, dar a jucat un rol important în revoluție. De atunci, face ce vrea. Ştim că Sankara l-a însărcinat cu organizarea unei poliții secrete, cu oameni pregătiți să-i lichideze pe „duşmanii" revoluției. Are arme şi puteri nelimitate şi nu răspunde decât în fața lui Sankara.

— Credeți că are vreo bănuială în privința noastră?

Americanul îl privi în ochi.

— Dacă aş avea cea mai mică îndoială în privința asta, v-aş urca imediat în primul avion.

Nu era prudență, ci adevărată panică...

Malko ar fi vrut să precizeze că şeful misiunii era el, dar Eddie Cox ar fi putut ucide operațiunea încă în faşă.

El se hotărî să fie diplomat.

— Mi s-a părut că Bangare nu este interesat de noi, zise el. Trebuie să acționăm repede, imediat ce fac o recunoaştere a terenului.

Eddie Cox îşi goli paharul şi îl puse pe masă. Zgomotul ambiental acoperea vorbele lor asigurându-le o siguranță

absolută.

— Vă imaginați în ce situație nenorocită m-aş afla eu dacă v-ar arunca într-o închisoare din Uaga, condamnat la moarte, împreună cu cei doi baby-sitters, recunoscuți ca mercenari.

Malko îşi aminti de chipul de brută al asasinului din ajun şi se scutură, încercând să-şi schimbe gândurile.

Se uită la ringul de dans, unde Evelyne se mişca în ritmul lent de reggae, alături de un bărbat care dansa cu capul vârât între sânii ei. Soțul ei continua discuția la bar. Malko se gândi la Chris şi la Milton care luau masa la *L'Independance.* Puiul servit acolo îi îngrozea cu siguranță pe cei doi, speriați de microbii din țările sărace.

Orchestra tăcu.

— Ați primit de la Georges tot ce trebuie?

Malko nu avu timp să răspundă. Evelyne se îndrepta către ei.

— Poftiți la masă, îi invită ea.

Malko se aşeză la masă cu ea, iar Cox, alături, lângă soțul ei.

★

O rafală brutală de vânt trecu prin copaci şi un noian de frunze căzu pe mese. Vremea se schimbase în numai câteva minute. Evelyne se ridică în picioare.

— Să intrăm în casă. Se apropie tornada.

Din fericire, nu erau în deşert. În busculada produsă, Malko se trezi lângă Eddie Cox. În interiorul clădirii era o căldură înăbuşitoare. Cei doi se strecurară într-un salon gol echipat cu o instalație de proiecție, cu două aparate video, marca Akai şi un televizor.

— Ați primi de la Georges informațiile necesare? îl întrebă din nou Cox pe Malko.

Acesta îi descrise planul. Americanul scoase o înjurătură.

— *Shit!* Lipseşte ce-i mai important! El a promis că vă va comunica elementele precise privind mişcările lui Sankara. Aşa cum a cerut colonelul Uedraengo.

— Nu mi-a spus nimic în legătură cu acest subiect, zise Malko.

— La ora asta, trebuie să fie într-un bar plin cu târfe, în Bilibambili. Ați putea să dați de el?

— Voi încerca, dacă aşa trebuie, oftă Malko.

— Începeți cu strada Moscheei, la discoteca *Maxim's.* După revoluție nu au mai rămas prea multe baruri deschise. Mâine iau masa la restaurantul *Ricardo.* Dacă veniți acolo putem discuta în

liniște. Este un loc sigur.

Lumina se stinse brusc şi bezna tu întâmpinată cu strigăte şi urlete isterice. Afară, se dezlănțuise furtuna.

Cei doi se despărțiră, întorcându-se la ceilalți. Din loc în loc, se aprinseră lumânări. Malko se ciocni de o femeie care ținea în mână o lumânare. Era Evelyne. Lumina palidă învăluia cocul blond al femeii. Cei doi rămaseră o clipă lipiți, apoi Evelyne se desprinse de Malko, întrebând:

— Nu v-ați plictisit?

— Deloc, dar cred că în curând o voi şterge englezeşte. Nu vreau să fiu împuşcat pe drum.

— Să mai veniți pe la noi, zise tânăra femeie. Veți fi întotdeauna binevenit.

Malko îşi croi drum către grădină. Traversă în fugă peluza şi ajunse la maşina acoperită deja cu crengi smulse din copaci. Şoseaua era total pustie. Se uită la ceas. Abia mai avea timp să-l caute pe Georges.

★

Muzica stridentă se auzea de afară, agitând lumea vieții de noapte. Strada Moscheei era singurul loc animat din Uaga. Când coborî din maşină, o ceată gălăgioasă de copii îl înconjură imediat.

— Şefu', am eu grijă de maşină!

— Nu, şefu', eu am fost primu'!.

El îşi croi drum printre ei, îndreptându-se către barul *Maxim's*. O târfă tânără, cu ochi de căprioară şi cu o fustiță scurtă, se dădu jos de pe taburetul înalt şi se pregăti să-l ia în primire.

— *Şedi*[4]. Ce-ai zice de o berică?

El o respinse. Ceva mai departe, o altă puiculiță provocatoare şi senzuală îi susură la ureche:

— *Şedi.* Nu ai vrea să dansăm un reggae?

Malko reuşi să intre în sala în care o mulțime de dansatori se legănau în ritm de salsa şi de reggae. Se afiau acolo şi câțiva albi. Ventilatoarele erau stricate şi căldura era sufocantă. Nici urmă de Georges.

Nişte chelnerițe, ca nişte zeități negre, circulau ducând tăvi încărcate cu comenzi. Malko tocmai se pregătea să plece, când văzu un chip cunoscut: era băiatul care îl luase de la aeroport.

---

4 *Scumpule (n.a.)*

Acesta avea ochii aburiți de alcool. Cu toate acestea, îl recunoscu pe Malko imediat.

— Ce mai faceți, şefu'?

— L-ai văzut pe Georges?

— A plecat, şefu'.

— S-a dus să se culce?

— Nu. Şefu'. Trebuie să fie la *Canari Bar* la fetițele-taburet.

— Ai putea să-mi arăți drumul?

Băiatul acceptă bucuros. Străbătură străzile pustii, îndreptându-se către nord, către un cartier cu străzi nepavate şi maghernițe insalubre.

— Am ajuns, şefu'.

Malko coborî, încuie maşina şi se luă după băiat. Pe o străduță, zări un şir de fete, aşezate pe scăunele în aşteptarea clienților. Câteva bistrouri erau încă deschise.

— Am ajuns la *Canari Bar.* Zise băiatul. Uite şi maşina lui. Şefu'. Vă las cu bine.

Băiatul se făcu nevăzut în întuneric, iar Malko pătrunse pe strada infectă. Fetele cu chipuri bovine nici nu ridicară privirile. Unele fumau, iar altele, cu picioarele larg desfăcute, îşi expuneau comorile. Trebuia să fii cu adevărat mort de foame ca să le atingi. Câțiva proxeneți de culoare stăteau rezemați de zid, bând bere şi contemplându-şi angajatele.

Georges era acolo ca peştele în apă.

— Georges!

Bătut pe umăr, francezul tresări, de parcă ar fi fost înțepat de un scorpion. Avu nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască pe Malko. Chipul lui rămase însă ca de piatră.

— A, dumneavoastră erați…

El recăzu în toropeala alcoolului. Jenat, Malko se uită la barmanița de culoare şi la cei trei tipi ce jucau cărți într-un colț. O târfă devora o prăjitură. Iar alte două priveau în gol prosteşte…

Era un loc pe cinste.

— Trebuie să vă vorbesc, spuse Malko.

Cum Georges nu făcea nicio mişcare, el aruncă barmaniței o mie de franci CFA[5] şi îl apucă de braț pe grăsan.

Acesta se dădu cu greu jos de pe taburet şi îl întovărăşi în stradă. Acolo, Georges se răsti la Malko:

---

5 *Douăzeci de franci francezi (n.a.)*

— Ce aveți cu mine?

Deşi alcoolul avea o contribuție serioasă, atitudinea francezului era destul de stranie.

— M-am întâlnit adineauri cu Eddie Cox, spuse Malko.

— Şi ce-i cu asta? făcu Georges, din ce în ce mai agresiv.

— Se pare că trebuia să-mi furnizați şi alte informații în afară de cele date.

— Nu mai ştiu nimic altceva, făcu francezul. Nu vreau să mai ştiu nimic de ticăloşiile voastre…

Tipul vorbea furios, dar şi speriat, cu un glas destul de reținut.

— Bine. Dar ce se întâmplă cu dumneavoastră? îl întrebă Malko nedumerit.

— Se întâmplă că nu vreau să sfârşesc ca amicul Culibaly, asta se-întâmplă… Aşa că vreau să mă lăsați în pace!

El se îndepărtă brusc. Aşadar, asta era explicația schimbării atitudinii lui la hotel. Enervat. Malko îl prinse de mânecă.

— Georges, trebuie să mă ascultați. Toul depinde de dumneavoastră.

Georges Vallos se răsuci ca un şarpe călcat pe coadă. Înainte ca Malko să se poată feri, el îi trase un picior drept îm plex! Malko simți o durere ascuțită şi îşi pierdu echilibrul. Grăsanul profită de ocazie şi o luă la sănătoasa.

Capitolul IV

Până ca Malko să-şi revină din şocul durerii, francezul dispăruse fără urmă. Furios, la culme, Malko se repezi în urma lui. Auzi un zgomot de motor, apoi văzu nişte faruri aprinse, şi o maşină demară în viteză, cât pe-aci să-l calce.

Clătinându-se pe picioare din cauza loviturii primite. Malko se sui în Datsun şi demară la rândul său. Din fericire, la această oră târzie, circulația era nulă. El reperă repede luminile roşii pe bulevardul 3 Februarie şi acceleră. Singurul pericol erau bicicliştii şi pietonii care circulau pe întuneric.

Georges Vallos conducea nebuneşte, cu Malko pe urmele lui. Acesta îl lăsă înadins să ia un mic avans. Maşina francezului intră într-un labirint de străduțe. Malko simți cum i se mai

calmează durerea din stomac. Voia să-l ajungă din urmă pe grăsan şi să-l readucă la raţiune. Tipul era pionul principal în pregătirea loviturii de stat. Era imposibil să renunţe la el. După un timp văzu cum se aprind luminile de stop. Francezul se oprise! Malko se hotărî să-l urmărească. Georges se aşezase lângă un copac, cu capul între mâini. Semăna cu un animal hăituit care renunţă la luptă. Malko îl prinse de mână şi îl sili să se ridice.

— Să mergem. Trebuie să avem o explicaţie. Nu vreau să vă fac niciun rău.

Cu greutate, Vallos se îndreptă către maşina sa. Malko aprinse plafoniera şi văzu chipul încercănat şi tras al lui Georges. Tipul era cuprins de panică. Grăsanul stătea ca un copil care aştepta să-şi primească pedeapsa.

Exasperat, Malko încercă să-şi păstreze calmul.

— De ce refuzaţi să colaboraţi cu noi? îl întrebă el cu voce liniştită.

— Păi. Nu am spus asta…

— Cum? Dar dumneavoastră m-aţi lovit şi aţi luat-o la fugă…

— Nu ştiam ce fac. Mărturisi grăsanul cu ochii în jos. Nu mă aşteptam ca să procedeze aşa cu Culibaly. M-am speriat îngrozitor…

Georges tăcu. Ţârâitul insectelor nopţii tropicale pătrundeau prin ferestrele deschise ale maşinii.

— Georges, noi avem mari şanse de reuşită în operaţiunea asta. Nu ne puteţi lăsa baltă tocmai acum.

Interlocutorul său rămase mut, ştergându-şi mâinile cu batista. Păra că nu înţelege nimic. Malko insistă:

— Trebuie să ne procuraţi toate informaţiile de care avem nevoie.

— Dar aţi văzut ce a păţit Culibaly! Dacă se află că v-am ajutat, mă vor jupui de viu. Bangare este un sălbatic.

— Nu va mai putea să facă nimic.

— Ba da, ba da, făcu Georges. Dumneavoastră nu aţi venit singur aici. Daţi ordin oamenilor dumneavoastră să-l lichideze cât mai iute. El ia cina în fiecare seară în faţa cinematografului Volta, la restaurantul *Oriental.* O cunosc pe amanta lui şi ştiu ce baruri frecventează. După aceea vă voi ajuta…

Era clar că pentru Chris şi Milton ar fi fost o joacă să-l elimine pe metis, dar nu pentru asta îi adusese aici. Malko se hotărî să-i joace în strună.

— Bine. Vom studia cazul şi vă vom proteja, având în vedere situaţia creată. Trebuie însă să vă apucaţi de treabă.

— Nu ştiu cum să procedez, zise Vallos.

El îşi şterse fruntea cu batista, apoi spuse brusc.

— Ştiu că Sankara iese deseori noaptea, în maşina sa, un R 5, însoţit de o maşină de protecţie. Se duce la nişte întâlniri misterioase. A fost văzut.

— Nu este suficient pentru noi. Vrem să cunoaştem cu exactitate cum îşi petrece timpul în următoarele opt zile. Unde se culcă, dacă iese din Uaga, dacă are un apartament în oraş etc.

— Bine. Am să încerc să aflu, zise Georges.

— De cât timp aveţi nevoie pentru asta?

— Cu negrii ăştia nu se ştie niciodată. Nu au noţiunea timpului. Iar eu trebuie să fiu extrem de prudent cu acest Bangare, care este un tip foarte bănuitor. Am nevoie de cel puţin opt zile.

— Aveţi la dispoziţie patruzeci şi opt de ore. Zise Malko.

Ca să fie şi mai convingător el puse în palma grăsanului un teanc de bancnote: zece bancnote a câte o sută de dolari.

— Asta, pentru cheltuielile dumneavoastră.

Banii dispărură imediat în buzunarul lui Vallos. Malko îl privi neliniştit. Spera să-l fi convins. Dacă Sankara nu era scos din circuit de la bun început, planul lor putea eşua în mod tragic. Se aflau în Africa, iar charisma unui bărbat ca Sankara valora mai mult decât un regiment de comando.

— Puneţi-vă pe treabă imediat, zise Malko. Dacă reuşiţi, veţi primi zece mii de dolari. Altfel, anulăm tot planul.

Vallos începu să spună ceva despre un sodat din garda de corp a lui Sankara.

— Cercetaţi în continuare, zise Malko. Nu uitaţi însă că avem nevoie de nişte camioane de mare gabarit. Credeţi că le puteţi procura?

— Cred că da. Am realizat deja două contacte în acest sens. Aştept un răspuns.

El se uită la ceas şi tresări:

— Dumnezeule! Este trecut de miezul nopţii!

— Starea de urgenţă începe după ora unu noaptea, remarcă Malko.

— Se vede că nu-i cunoaşteţi, gemu Vallos. Trag în tine la orice oră. Eu unul stau în apropiere, dar dumneavoastră trebuie să

traversați tot orașul… Grăbiți-vă!

Malko abia avu timp să strângă mâna udă de sudoare a informatorului său, căci acesta se grăbi să plece. CIA ajunsese să-şi adune informatorii de prin lăzile de gunoi.

Malko se urcă în maşina sa, aprinse farurile şi începu să meargă prin mijlocul şoselei, rulând cu viteză foarte mică.

Oraşul era complet pustiu. Nu se vedea nici măcar un animal. Chiar şi vânzătorii din fața hotelului *Binger* trăseseră obloanele şi dormeau înfăşurați în pânze, direct pe pământ. Brusc, din spate se văzură farurile unei maşini ce venea dinspre strada Joseph-Badova.

El micşoră şi mai mult viteza.

Un jeep apăru în dreptul său şi se opri. Malko opri la rândul său. Voia să plece din nou, când un negru coborî din jeep, gesticulând cu un Kalaşnikov. Malko simți un fior de gheață pe şira spinării. Bărbatul rămase imobil câteva secunde, apoi îndreptă arma către el şi trase. Din fericire, gloanțele trecură deasupra maşinii. Malko reuşi să demareze şi să intre pe o străduță laterală. Văzu cum soldatul se luptă cu încărcătorul, apoi întoarse maşina şi se face nevăzut pe un drum de țară neluminat.

Câteva minute mai târziu, farurile jeepului apărură iar în spatele lui. Se auzi zgomotul făcut de o armă automată. Caroseria fu atinsă cu un zgomot surd. Un glonț nimerise portbagajul.

Malko viră la stânga, ud de o transpirație rece.

Această urmărire nu-i promitea nimic bun. Următorii săi aveau cu siguranță un transmițător radio, iar el era obligat să treacă prin „zona protejată” în drum spre hotelul său.

O nouă rafală se auzi. Lucrurite se puteau înrăutăți… Malko acceleră pe o alee străjuită de arbori majestuoşi şi scoase o înjurătură. La capătul aleii era o barieră imposibilă de trecut!

Din fericire, imediat recunoscu locul. Era chiar în fața reşedinței Rollet!

Cu o mişcare bruscă de volan, el parcă maşina lângă zidul proprietății, stinse luminile şi sări din Datsun, lângă un arbore cu trunchiul gros. Era şi timpul. Jeepul îşi făcu apariția. Din spatele copacului, Malko zări cum din jeep coboară mai mulți soldați înarmați. El văzu că nu dispune de prea mult timp. Dintr-un salt, escaladă zidul şi sări în grădina vilei. Dacă îl zăreau, puteau să-l împuşte ca pe un iepure.

Scuturându-şi nisipul de pe haine, Malko se ridică în picioare. Fu izbit ca de un şoc electric. Pe treapta de sus a peronului, stătea Evelyne Rollet, privindu-l fix cu un surâs... Femeia coborî treptele şi îi veni în întâmpinare. Luminile proiectoarelor ascunse în grădină îi luminau părul transformându-l într-o aureolă fantomatică. În ochi lucea o rază de complicitate, de parcă totul ar fi fost pus la cale de amândoi. Când ajunse lângă el, se opri şi spuse pe tonul cel mai natural cu putință:

— Eram singură că vă veți întoarce...

Malko îşi ascunse cu greu stupefacția. O clipă îi trecu prin minte că jeepul fusese trimis chiar de ea pe urmele sale! Din stradă se auzi cum jeepul se îndepărta: urmăritorii săi renunțaseră.

— Se pare că sunteți o adevărată vrăjitoare, zise el. O scânteie veselă luci în ochii albaştri. Umerii Evelynei păreau la fel de mătăsoşi ca rochia de satin. Un zâmbet senzual pluti pe chipul ei.

— Adeseori visez la ceea ce îmi doresc, iar dorințele mele devin realitate, spuse ea.

Tăcerea învălui grădina. Evelyne făcu un pas către el. Mâna ei atinse uşor obrazul lui Malko, cu un gest plin de tandrețe, apoi alunecă în jos, urmând linia cămăşii lipite de trupul ud de transpirație, când, ca din întâmplare, se opri pe pantalon, în dreptul sexului, Malko simți o arsură.

— Mi se pare că vă este foarte cald, remarcă stăpâna locului. Ce ați spune de o baie?

Piscina scânteia. Era la fel de albastră ca şi ochii ei. Privirile li se întâlniră. Malko se întreba cum se vor sfârşi lucrurile... Era o scenă ireală, dar femeia care i se oferea era acolo. Vie. Mâna ei îl apăsa mai tare, iar buzele ei se apropiaseră de ale sale.

— Ei?

Malko o cuprinse de coapsele care fremătau. Evelyne îl atrase către piscină. De undeva, de departe, se auzeau împuşcături care îi aminteau lui Malko de pericolul ce pândea peste tot. Piscina era luminată de proiectoare amplasate în interiorul ei.

— Intrați dumneavoastră mai întâi, zise ea. Nu vă temeți, soțul meu a băut o sticlă întreagă de whisky şi acum doarme buştean.

Pentru a-l încuraja, ea începu să-i desfacă nasturii cămăşii, apoi cureaua de la pantalon. El se debarasă repede de haine şi plonjă în apa caldă ca ceaiul.

De pe marginea piscinei. Evelyne îl privea cu un zâmbet

straniu. Silueta ei era accentuată de lumina reflectoarelor.

— Nu veniți şi dumneavoastră? întreabă Malko.

— Ba da. Răspunse femeia.

Fără să se dezbrace, ea intră lent în apă ca şi cum bazinul ar fi fost gol! Mai întâi, rochia se ridică, apoi, grea de apă se lăsă lipindu-i-se de picioare. Evelyne înainta în direcția lui până ce apa îi ajunse în dreptul sânilor, apoi se opri. Ai fi crezut că e o fantomă în alb şi negru.

Cu coatele sprijinite de marginea piscinei şi cu spatele lipit de mozaicul peretelui, ea îl fixa pe Malko.

Acesta se avântă către ea şi o luă în brațe. Contactul cu mătasea udă era neplăcut şi excitant în acelaşi timp. Femeia se lipi toată de el. Sânii ei păreau că plutesc pe apă. El îi cuprinse în palme şi le strivi sfârcurile, făcând-o să scoată un țipăt de durere. Cu privirea rătăcită, ea spuse:

— Ia-mă aşa.

Malko reuşi cu greu să-i ridice rochia la nivelul coapselor şi o penetră dintr-o singură mişcare. Cei doi rămaseră îndelung aşa. Apoi ajunseră la climax în acelaşi timp.

— V-am dorit din clipa în care v-am zărit la serata noastră. Este minunat că totul a ieşit astfel!

Ei rămaseră înlănțuiți încă o vreme, apoi se separară.

Evelyne ieşi din piscină precum intrase şi îşi scoase de tot rochia rămânând numai în sandale. Apoi se lungi într-un hamac, invitându-l pe Malko din priviri. Cerul era plin de stele, iar Malko îşi zise că avea mult noroc să rămână în viață şi să se afle în compania unei femei atât de răpitoare.

— Acum, vreau să aflu de ce ați venit, spuse Evelyne.

El îi povesti că se lăsase surprins de starea de urgență, dar nimic în plus. Evelyne zâmbi.

— Avem toată noaptea la dispoziție. Starea de urgență se ridică abia după ora cinci dimineața…

Ei rămaseră liniştiți, pierduți în gândurile lor. Evelyne adoptase o poziție excitantă. Era lungită cu fața în jos, cu un picior afară din hamac, cu crupa cambrată. Malko simți o căldură în dreptul pântecelui. Femeia suspină.

— Ducem o viață foarte plicticoasă de la revoluție încoace. Din cauza stării de urgență, nu ne mai putem organiza cum se cuvine dineurile. Sankara vrea să distrugă totul. Ați auzit ultima lui găselniță?

— Nu, răspunse Malko mângâind-o pe spate.

— În toate țările din lume, ambasadorii îşi prezintă scrisorile de acreditare la palatul prezidențial.

— Desigur.

— Ei bine, aici lucrurile se schimbă. Peste opt zile, soțul meu este invitat împreună cu alte personalități în satul Korsimiro, aflat la o sută de kilometri depărtare de Uaga ca să asiste la prezentarea scrisorilor de acreditare ale ambasadorului Franței căpitanului Sankara! De câteva luni, el îi obligă pe ambasadori să se deplaseze în diferite localități, unde el îi primeşte asistat de populația locală, zicând că astfel populația țării participă direct la viața politică. De fiecare dată, Sankara se deplasează cu elicopterul. Este cam țâcnit. Nu?

— Absolut țâcnit. Recunoscu Malko.

El continua să o mângâie pe spate cu mişcări automate. Dacă protejatul CIA-ei, colonelul Uegraengo, reuşea să-şi coordoneze activitatea cu această ceremonie, era ocazia visată de a pune mâna pe dictatorul marxist. Malko ridică privirea către cerul înstelat. Se părea că destinul îi făcea cu ochiul. Era ajutorul nesperat ce putea fi folosit chiar în cazul în care Georges Vallos ar fi refuzat să o facă. Departe de preocupările lui, Evelyne întoarse capul şi scoase un uşor oftat.

— Veniți!

În vocea ei se simțea o undă de tristețe. Malko ştia că nu se va mai întoarce niciodată momentul magic în care ea se îndreptase către el pentru prima oară.

— Se luminează de ziuă. Recreația noastră va lua curând sfârşit, mai zise Evelyne.

— Viața nu se sfârşeşte aici, zise Malko.

Cu voce joasă, Evelyne zise brusc:

— V-am spus doar că am puteri de vrăjitoare. Eu ştiu de ce ați venit aici la noi. Fiți prudent. Mă tem pentru dumneavoastră. Suntem în Africa…

El voi să-i răspundă, când țipătul mai păsări îl făcu să se întoarcă. Nu-i veni să-şi creadă ochilor!

Sprijinită de intrarea vilei, se afla o fată brunetă. Ea purta un pantalon din satin alb şi un tricou pe care se afla un cap de panteră cu ochi fosforescenți. Privirea ei era fixată pe hamacul în care se aflau cei doi.

Necunoscuta îşi ținea mâna dreaptă în pantalon, iar Malko

putu să vadă forma degetelor ei în partea inferioară a pântecului.

Capitolul V

O termită cu aripi, venită cu sezonul ploilor, se aşeză pe hamac asigurată de brusca imobilitate a lui Malko. Acesta întâlni privirea necunoscutei care, cu regret, îşi retrase mâna cu care se mângâia, dar nu făcu nici o altă mişcare.

— Nu suntem singuri, spuse Malko.

Enelyne scoase un strigăt de surpriză:

— Eliane!

Bruneta era nemişcată, fascinată de spectacolul la care asistase.

— Spune-mi, ce cauți tu aici? o întrebă Evelyne furioasă.

— Am adormit în camera de sus. Cât e ceasul? răspunse Eliane cu o voce de copil.

Avea un sânge rece imperturbabil... Jenată, Evelyne îşi punea rochia udă.

— Cine este fata aceea? o întrebă Malko.

— Este fiica omului cel mai bogat din Uaga, un libanez. A trimis-o aici din cauza bombardamentelor din Beirut. Am invitat-o aici aseară. Este o persoană puțin bizară. Mi-a povestit că, într-o zi, la Beirut, şi-a dat întâlnire într-o biserică cu şase prieteni din armata libaneză, iar când a ajuns acolo, le-a găsit capetele tăiate în fața altarului. De atunci, nu mai este la fel ca înainte.

Cei doi intrară în casă. Tânăra libaneză fuma liniştită. Evelyne intră în baie.

— Ați putea să mă duceți cu maşina dumneavoastră? îl întrebă Eliane.

Evelyne apăru într-un halat de baie alb. Chipul îi era răvăşit de furie, iar din ochi îi țâşneau scântei.

— Conduceți-o, făcu ea. Mie mi-e somn...

Malko se înclină deasupra mâinii întinse, nițel încurcat. Noaptea se încheia ciudat.

Eliane îl urmă tăcută. Era un contrast ciudat între chipul ei de copil şi trupul ei senzual, cu linii provocatoare. Maşina era acolo unde o lăsase. Toată urmărirea din ajun i se părea acum un

coşmar.

— Locuiesc la hotelul *Michaet,* spuse fata.

Străzile din Uaga erau încă pustii, iar Malko ajunse în strada 317 în câteva minute. Brusc fata izbucni în râs. Era un râs straniu, care se transformă într-un hohot nervos.

Malko opri maşina în faţa hotelului *Michael.*

— De-ce râdeţi? o întrebă el.

— Păi, de Evelyne! Are întotdeauna un aer atât de distant, de parcă în viaţa ei nu s-ar fi culcat cu cineva…

Ea tăcu brusc şi, cu ochii daţi peste cap, se repezi la Malko. Îl îmbrăţişă cu furie, frecându-şi de el sânii mici şi rotunzi şi respirând ca o asmatică. Apoi se dădu înapoi şi zise cu glasul coborât:

— Eu eram acolo de multă vreme… Mi-a plăcut ce aţi făcut. Aş fi vrut să fiu eu în locul Evelynei. Să vă primesc în adâncul pântecului meu…

Fără să vrea, Malko avu un şoc plăcut în faţa acestei declaraţii directe.

— Presupun că nu duceţi lipsă de bărbaţi; zise el.

Eliane se prefăcu că nu aude.

— Vreau să ne întâlnim, zise ea. Unde locuiţi?

— La *Silmade.*

— Cum vă numiţi?

— Malko Linge.

— Malko. Repetă ea. Ce nume caraghios… Mai staţi pe aici?

— Doar câteva zile.

— Sunaţi-mă la hotel. Sunt Eliane Rassam. Am o casă, dar telefonul nu funcţionează.

Ea plecă. Malko se întreptă către bulevardul Binger. Era obosit şi perplex. Misiunea sa în Ugadugu se dovedea prea puţin ortodoxă. El îşi aminti de informaţia primită de la Evelyne. Trebuia să vadă cum o va exploata. Când ajunse la hotelul său, cerul era roz iar el abia se mai ţinea pe picioare din cauza oboselii. Înainte de a părăsi parchingul, îşi mai verifică o dată maşina. Urmele gloanţelor abia dacă se observau, iar placa de înmatriculare era practic ilizibilă din cauza prafului depus pe ea. Urmăritorii săi nu aveau cum să-i afle numărul, mai ales că fusese şi noapte. Nu era cazul să atragă atenţia asupra lui…

★

Chris Jones se făcuse stacojiu la faţă. Lungit lângă piscina

„electrică” a hotelului *L'Independance,* se chinuia să mestece un sandviş. Marea lui problemă era mâncarea. Avea oroare de tot ce nu era hamburger.

Milton Brabeck, retras ceva mai la umbră, contempla un suc de lămâie. Cei doi îl văzură pe Malko în acelaşi timp. Acesta, în picioare la intrarea în grădină, examina lumea răspândită peste tot. Deborah Prager, tânăra americană din Peace Corps, lungită pe un prosop şi purtând un bikini verde, îl zări şi se ridică, abandonându-l pe tipul cu barbă de lângă ea. Când ajunse în faţa lui Malko, toată lumea putu să-şi dea seama că ea deja făcuse dragoste cu el. Era suficient să vezi felul în care mergea.

— Ce surpriză! zise ea îmbrăţişându-l.

— Am nevoie de tine, îi spuse Malko în şoaptă.

Ea râse încetişor.

— De corpul sau de capul meu? Amândouă sunt la dispoziţia ta.

— La început, de capul tău… îi vezi pe băieţii aceia rotofei şi roşii de acolo? Sunt oamenii mei. Trebuie însă să intru în contact cu ei şi mă tem să nu bată la ochi. Poate aranjezi să-i văd cumva la tine în cameră peste o jumătate de oră.

Ea făcu o mutrică dezamăgită.

— Bine, am înţeles, să trăiţi! Aş fi preferat să fim doar noi doi, dar „Patria înainte de toate”, cum se spune pe aici.

Ea se îndepărtă cu acelaşi mers provocator. Malko se duse la maşină şi se întoarse pe bulevardul Independenţei ca să-şi omoare timpul. În faţa Ministerului de Interne văzu un automobil R16 negru, ca acela al lui Bangare, care îl făcu să se înfioare. Spera ca marele Georges să nu comită vreo imprudenţă. În teorie, genul acesta de operaţiuni clandestine trebuia să fie total „ermetic”. Dar nu era cazul aici. Cu siguranţă, mai erau şi oameni din KGB care, într-un mod sau altul, îşi păzeau protejatul, pe colonelul Sankara.

Când ajunse în dreptul palatului prezidenţial, Malko făcu cale întoarsă către centrul oraşului.

★

Chris şi Milton dispăruseră: Cum ajunse la piscină, Malko o văzu pe Deborah aşteptându-l. Cei care îi văzură urcând către cameră nu avură niciun dubiu asupra relaţiei lor. Membrii cei mai frustraţi din Peace Corps simţiră o undă de iritare. Deborah era de multă vreme râvnită de colegii ei…

— Cei doi te aşteaptă, îi spuse ea lui Malko.

Purta în jurul şoldurilor unul dintre bubu-urile pe care i le oferise el. Când ajunseră în dreptul uşii, ea se aşeză înaintea lui, barându-i calea.

— Aşteaptă o secundă.

Deborah îl sărută lung. Era acoperită atât de sumar, încât lui Malko i se părea că este goală. Mâna lui începu să se plimbe pe trupul care fremăta de plăcere.

— Dacă ai să continui aşa, va trebui să mergem în altă cameră.

Malko nu le putea face aşa ceva „gorilelor" lui. Deborah îl mai sărută o dată şi se făcu nevăzută. Malko intră în cameră. Chris şi Milton stăteau cuminți pe marginea patului, ca nişte câni de vânătoare în aşteptarea acțiunii.

— Am vrea să facem şi noi ceva, mai înainte de a crăpa în țara asta nenorocită, protestă Chris.

— Am auzit că pe aici Bântuie o groază de boli mortale: paludism, tuberculoză, febra galbenă şi holera, recită Milton Brabeck.

— Ai uitat de beri-beri. Îl corectă Malko. Nu trebuie să vă fie frică. O să vă împuşte înainte să vă molipsiți de toate grozăviile astea. Până atunci, profitați şi faceți nițel pe turiştii.

El desfăşură o hartă a Voltei Superioare şi puse degetul pe un sat la nord-est de Ugadugu. Era Korsimiro.

— Peste patru zile, căpitanul Sankara se va afla în acest sat, la ora zece. Va veni cu elicopterul, având cu el o escortă redusă. Ar putea fi neutralizat cu acest prilej. Voi trebuie să plecați acolo mai înainte şi să cercetați obiectivul. Datele strânse de voi vor fi trimise colonelului Uedraengo.

Chris Jones îl privea, pipăindu-şi umerii arşi de soare.

— Ce vrea să însemne chestia asta? Trebuie să vedem cum îl vom lichida?

— Nu tocmai, zise Malko. Eu am spus „să-l neutralizăm". Lovitura de stat trebuie să fie fără vărsare de sânge. Veți vedea dacă un comando ar putea rezolva problema asta. Puteți lua pe cineva din Peace Corps ca să vă fie ghid. Sunt buni cunoscători ai locurilor şi vorbesc franceza.

Lui Chris îi luciră ochii.

— Nu o putem lua cu noi pe frumoasa dumneavoastră gagică?

— Nu, făcu Malko.

— Dar nu ne atingem de ea, promise Milton Brabeck.

— Problema e că am fost deja văzut de trei ori cu ea. Le explică Malko. S-ar putea să compromitem planul.

Cei doi se resemnară, decepționați.

— Închiriați de la *Budget o* maşină şi vă voi contacta la întoarcere prin intermediul ei.

Malko îi lăsă să plece primii din cameră, apoi ceru prin telefon numărul Ambasadei SUA. Când luă legătura cu ambasadorul spuse doar atât:

— Spuneți-i celui de al doilea consilier că maşina sa va fi gata peste o oră.

Apoi puse telefonul în furcă. Eddie Cox avea să primească mesajul.

În alte timpuri, restaurantul de noapte *Ricardo,* izolat la căpătui unui drum ce se oprea la marginea barajului nr. 4, fusese un loc încântător. Acum, localul era închis, iar jocurile electronice erau acoperite cu un strat gros de praf. Doar două mese mai erau ocupate lângă piscină, în fața a două jeturi de apă care mai înviorau puțin atmosfera. Malko se lupta cu un peşte prăjit, iar ceva mai departe, Eddie Cox cina în compania unui membru al ambasadei. Americanul se ridică de la masă ca şi cum ar fi vrut să se ducă la toaletă. Malko mai zăbovi nițel, apoi făcu şi el aceeaşi mişcare. În restaurant nu mai era nimeni, în afară de casierița albă. Ei se întâlniră în toaletă şi încuiară uşa cu cheia.

— Ei, l-ați găsit pe Georges? întrebă Eddie Cox. Am primit încă un telex de la Abidjan în dimineața asta. Uedraengo şi-a pierdut răbdarea. Vrea să ştie dacă ia avionul sâmbătă.

— Cred că nu-şi dă seama care sunt adevăratele problemele pe aici.

Eddie Cox îi ascultă raportul fără să-l întrerupă. Apoi, îşi aprinse o țigară şi suflă fumul gânditor.

— Este o idee bună asta cu prezentarea scrisorilor de acreditare, dar…

— Dar ce? întrebă Malko.

Americanul îşi privi unghiile.

— Este o imprudență că ați trimis acolo doi cetățeni americani, care pot fi reperați cu uşurință…

— Asta nu ar avea prea mare importanță, făcu Malko.

— Ba ar putea avea, făcu Eddie Cox, enigmatic. Nu aş vrea să

mi se întâmple o poveste ca în cazul lui Diem[6].

— Eu credeam că…

— *Bullshit!* Colonelul Uedraengo nu are decât o idee în cap: să-l ucidă pe Sankara, chiar dacă pretinde contrariul. Şi are dreptate. Închisorile de aici sunt pline. Au început deja execuțiile. Marxiştii încep să-şi dea arama pe față. Sunt nişte duri. Aplică întocmai litera cărții „Manualul revoluționarului perfect". Au de gând să lichideze toată opozoția. Dacă se poartă cu mănuşi acum, este că încă nu au forța necesară. Este vital ca numele Companiei noastre să nu fie amestecat în povestea cu eliminarea fizică a lui Sanakara. Mai bine ar fi să-i lăsați pe Chris şi Milton afară din acțiune. Să se descurce Uedraengo fără ei!

— Este prea târziu, zise Malko. Au plecat deja.

— Atunci uitați povestea cu prezentarea scrisorilor de acreditare şi nu-i pomeniți lui Uedraengo de ea.

Ei tăcură. Se auzea numai zgomotul făcut de ventilator. Malko îşi spuse că CIA făcea şi acum lucrurile pe jumătate.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Absolut. Eu reprezint interesele Companiei în țara asta. La început am fost contra acestei operațiuni, dar în cazul în care totuşi se va trece la fapte, măcar să nu lăsăm nicio urmă…

— Dacă o ratăm, atunci să vedeți urmările! remarcă Malko cu-amărăciune. Eu ştiu că Milton şi Chris nu sunt angajați în mod activ. Numai eliminându-l pe Sankara ar însemna să eliminăm cel mai mare risc. Şi mai ştiu că Uedraengo nu are oameni potriviți pentru acest gen de operațiuni.

Eddie Cox scutură din cap:

— Poate. Dar interzic orice acțiune ofensivă executată de cetățeni americani. Eu îmi voi continua cina. Contactați-mă mâine prin intermediul Evelynei ca să punem lucrurile la punct.

El îl bătu uşurel pe Malko cu mâna pe spate şi ieşi repede din cabina toaletei. Peste câteva clipe, făcu şi Malko acelaşi lucru. El se opri la masă cu stomacul strâns ghem din cauza furiei. Eddie Cox avea dreptate din punct de vedere administrativ. Asasinatul sălbatic al lui Joseph Colibaly îl edificase pe Malko asupra regimului lui Sankara. Dacă acesta scăpa de pucişti, ar fi putut să le cauzeze mari probleme cu sprijinul celor două forțe marxiste ale țării: puternicul sindicat LIPAD, complet comunist, şi CAR,

---

6 *Președintele Vietnamului, asasinat cu complicitatea C.I.A.-ei (n.a.)*

Comitetul de Apărare al Revoluției, ai căror membri împânzeau fiecare sătuc…

În profesia lui trebuia uneori să rişte pentru a ieşi basma curată…

Deşi îi repugna ideea de a ucide, Malko ştia că o operațiune ca aceea în care era acum amestecat nu putea să fie niciodată „curată” ca lacrima, chiar dacă birocrații se lăudau de contrariu.

El îşi termină peştele prăjit fără prea multă poftă şi îl văzu pe Eddie Cox cum părăseşte restaurantul.

★

Malko tocmai făcuse cel de al treilea duş în acea zi, când sună telefonul.

Era o voce dulce pe care nu o recunoscu imediat ce şoptea:

— Malko, sunt Eliane.

El o uitase pe tânăra libaneză, cea plecată cu sorcova. Mai întâi crezu că fata suferă de ceva, atât de slabă îi era vocea.

— Sunteți bolnavă?

— O, nu mai pot! zise fata. Vreau mult de tot să fac dragoste. Sunt ca o pisică, am ajuns să mă frec de cearşafuri. Nu vreți să veniți la mine?

Invitația aceasta directă îl lăsă pe Malko mut. O necunoscută care i se oferea cu o lipsă totală de pudoare. După întâlnirea tensionată avută cu Eddie Cox, simțea nevoia unei relaxări, aşa că intră imediat în joc. El trecuse deja pe la biroul lui Georges, dar acesta era absent.

— De ce vă aflați în această stare? Au dispărut bărbații din Uaga?

Libaneza răspunse cu o voce plângăreață:

— Nu cunosc pe nimeni interesant aici. Am poftă să mă întâlnesc doar cu dumneavoastră. Veniți repede!

„De ce nu?” îşi spuse Malko. Poate că asta îi va mai da ceva idei.

— Foarte bine, vin.

Eliane scoase un suspin de îndrăgostită.

— Urcați la primul etaj, apoi treceți prin fața piscinei până mai ajungeți la un culoar. Sunați la prima uşă pe dreapta. Veniți mai repede căci nu mai suport.

Malko fu cucerit de patosul din glasul ei. Se îmbrăcă iute şi coborî, curios să afle dacă Eliane era atât de vulcanică precum părea. Tocmai traversa holul, când de la subsolul clădirii îşi făcu

apariția Georges, cu un aer misterios.

— Merge bine maşina? spuse el cu voce tare. Cineva doreşte să vă vadă, spuse el repede în şoaptă. Este vorba de ceva important…

— Unde?

— În biroul meu.

Malko îl urmă intrigat, pe scara în formă de spirală. Eliane putea să mai aştepte. Biroul lui Vallos era un loc sinistru, cu pereții albi. Un bărbat înalt îl aştepta acolo în picioare. Avea pete roşii pe față şi un păr negru îi încadra chipul animalic. Ochii îi erau înfundați în cap, iar privirea îi fugea în lături.

— Vi-l prezint pe Bob. Zise Vallos cu un zâmbet unsuros. El este reprezentantul SNTN[7] în Uaga. Am vorbit cu el în legătură cu problema noastră.

Bob întinse o mână de ştrangulator.

— Am auzit că aveți nevoie de nişte camioane. Cred că aş putea să vă împrumut două. Am un convoi care soseşte din Niamey şi care pleacă spre Abidjan. Două dintre ele se pot opri aici. Treaba asta vă costă şaizeci de milioane CFA din care jumătate trebuie plătită mâine dimineață.

Malko nu răspunse imediat, furios că Vallos l-a pus în față fără niciun fel de preaviz. Curând, în toată Uaga avea să se afle că organiza o lovitură de stat. În al doilea rând, numai Eddie Cox putea da banii. Era de dorit ca acesta să nu dea înapoi.

— Nu puteți să mai aşteptați vreo două zile? întrebă el.

— Nu, făcu Bob. Trebuie să ştiu chiar de acum cu câte camioane va veni convoiul. Dacă facem târgul, două din camioanele care pleacă din Niamey nu vor fi disponibile pentru încărcătura pentru Abidjan.

Tipul îl scruta pe Malko cu o privire răutăcioasă.

Ca de obicei, Georges Vallos îşi ştergea transpirația abundentă de pe frunte, cu un aer nefericit.

— Bine, făcu Malko. Mâine veți avea banii. Dar nu înainte de prânz.

În mica încăpere domnea o căldură sufocantă…

În ciuda aparentei rezolvări, Malko era cuprins de o nelinişte grea. Îşi simțea stomacul ca un pietroi. Evelyne îl avertizase de pericolele care îl pândeau, iar el credea în puterea ei vrăjitorească.

---

7 *Societatea Națională de Turism Nigeriană (n.a.)*

Capitolul VI

Bob, transportorul, se uită fix în ochii lui Malko şi spuse cu un soi de obrăznicie în glas:

— Sunteţi sigur, că, de nu, s-ar putea să aveţi probleme. Mâine am absolută nevoie de jumătate din bani. Peste cinci zile. Vin camioanele şi vă las două. George este garantul meu.

— Bine, bine. Sunt de acord. Unde vă găsesc mâine?

— La hotelul *Kilimandjaro,* de pe strada Yennenga, aproape de moschee. Vă aştept acolo la prânz, în camera 24. Aveţi şoferi?

— Da. Zise Malko.

Celălalt întinse mâna cât o lopată, cu un zâmbet complice.

— Nu vreau să vă întreb la ce vă trebuie două camioane…

Malko spuse cât putu de calm:

— În acest caz, nu este nevoie să vă răspund. Vă veţi recupera camioanele după trei zile.

— Atunci, ne vedem mâine la *Kilimandjaro.* Salut!

Biroul păru mult mai mare după plecarea lui. Georges îşi şterse fruntea cu un zâmbet umil.

— E un tip simpatic, nu?

Nu era chiar unul dintre calificativele care-i veniră în minte lui Malko: necinstit, ticălos, răufăcător ar fi fost cu mult mai potrivite.

— De ce m-aţi amestecat şi pe mine în afacerea asta? întrebă Malko. Aţi neglijat cele mai elementare reguli de securitate.

În faţa furiei lui Malko, Vallos mărturisi:

— Adevărul este că tipul nu avea încredere în mine. A insistat să vă cunoască. De fapt lui nu-i pasă pentru ce îi folosiţi camioanele.

— Ce i-aţi povestit?

Vallos făcu un gest vag.

— Păi, de fapt nu i-am spus nimic precis. Doar că doriţi să transportaţi bumbac. Sunt sigur că nu m-a crezut. Dar puţin îi pasă. Are nevoie de bişţari ca să cumpere aur.

— Să sperăm că nu va bate toba la toată lumea, zise Malko.

În Volta Superioară, regulile de securitate erau poveşti de

adormit copiii. Acum trebuia să-l convingă pe Eddie Cox să-i dea cele şaizeci de milioane de franci CFA.

Când ajunse în holul hotelului, o sună pe Evelyne Rollet.

Ea îi răspunse imediat.

— Aş putea să vă văd? Vin la dumneavoastră peste o oră.

Evelyne Rollet fu la înălțime.

— Veniți mai bine peste două ore. Atunci, soțul meu va fi plecat de acasă.

În cazul în care conversația lor ar fi fost ascultată, ar fi avut o acoperire perfectă. Avea timp să treacă mai întâi pe la Eliane.

★

Şoseaua se întindea dreaptă, în mijlocul savanei cu vegetație rară şi plată ca în palmă. Din fericire, Mercedesul închiriat de la Budget avea o instalație de aer condiționat ce funcționa bine, făcând ca temperatura din maşină să fie suportabilă pentru cei doi bărboşi din Peace Corps şi cele două „gorile" metamorfozate în turişti, cu aparate de fotografiat atârnate de gât. Şoferul micşoră viteza. Se apropiau de un sat. Drumul era blocat de un panou pe care scria „Stop, Poliția!"

Sub un salcâm, îşi făceau siesta trei soldați. Unul dintre ei se ridică şi îşi târî picioarele până la maşina lor ca să-i întrebe încotro se îndreaptă.

— Mergem la lacul Yalongo. Spuse în franceză şeful grupului.

— A, bine, făcu soldatul care îşi schimbă brusc comportamentul, adăugând slugarnic:

— Şefu', aş vrea să vă rog ceva…

— Ce anume? întrebă tânărul american.

— Şefu'. În prezent, mama mea e internată în spital…

Tânărul din Peace Corps avea deja pregătită o bancnotă de cinci sute de franci CFA., pe care i-o strecură în mână. Soldatul îl salută fericit şi se întoarse la camarazii săi.

Treizeci de kilometri mai departe, un panou amărât anunța cu literele pe jumătate şterse: *Korsimiro.* Nu apucară însă să nu se bucure de faptul că ajungeau acolo.

Mai mulți civili înarmați cu puşti Kalaşnikov invadară brusc şoseaua. Un baraj puternic filtra toate vehiculele ce veneau din ambele sensuri.

— La naiba! făcu unul dintre bărboşi, iată-i pe cei din CDR, nu-mi place treaba asta!

Maşina fu imediat înconjurată. Pe tricourile lor era scris cu

litere mari *CDR.*

— Încotro mergeți? întrebă un ins înarmat.

— La lacul Yalongo, zise bărbosul.

Negrul clătină din cap.

— Mă tem că nu veți putea trece.

— De ce?

— Nu putem să vă spunem. Aşa sunt ordinele. Nu avem voie să lăsăm străinii să treacă.

— Dar noi suntem turişti, spuse bărbosul. Am venit să vizităm frumoasa dumneavoastră țară.

Interlocutorul său se mai îndulci nițel.

— Vă înțeleg, şefu'. Am însă ordine stricte. E vorba de securitatea statului

— Care securitate?

— Securitatea preşedintelui Sankara, făcu negrul umflându-se în pene.

— Se află acolo?

— Nu, nu, în prezent nu se află acolo.

— Noi nu avem nicio intenție rea în privința preşedintelui.

Negrul izbucni în râs.

— Ştiu asta, şefu'. Dar mai sunt şi mercenarii imperialişti care vor moartea revoluției şi trebuie să fim vigilenți.

Chris şi Milton ascultau fără să priceapă, vădit îngrijorați. Explorarea lor începea sub auspicii deloc încurajatoare… O femeie în vârstă le ieşi în calea maşinii uitându-se curioasă la albi. Un negru înalt, înarmat cu inevitabila puşcă automată, îşi croi drum prin gloata de gură-cască.

— Iată-l pe şefuf CDR, spuse cineva.

Tovarăşul Moara era pătruns de marea sa importanță, decis să arate străinilor o imagine perfectă a Revoluției din Volta Superioară. După ce ascultă explicațiile bărbosului din Peace Corps, zise:

— Tovarăşi, voi aveți dreptate să mergeți la lacul Yalongo. Numai că anumiți indivizi suspecți vor să reînvie fantomele vechiului regim de opresiune colonialistă. Aşa că noi trebuie să fim vigilenți…

Ca toți negrii educați, el vorbea o limbă bombastică, folosind termeni insoliți cărora le dădea un sens particular. Era limba de lemn a lozincilor comuniste.

— De ce nu să trecem? insistă bărbosul.

— Ordin din partea CDR din Uaga. Niciun străin nu are voie să pătrundă în zona unde va veni tovarăşul preşedinte. Noi însă vă vom arăta un drum pe care puteţi ajunge la lac.

El i se adresă unui băieţaş care, după ce ascultă o lungă explicaţie, se urcă lângă ei în maşină. Chris şi Milton, îi făcură loc lângă ei, terorizaţi la gândul milioanelor de microbi cu care acesta i-ar putea infecta. Băiatul îi ghidă prin mijlocul savanei. Din loc în loc, erau grupuri de copii ce se jucau în ţărână, pe lângă turmele de capre ce zburdau în libertate. Era Africa interioară. În cele din urmă reuşiră să iasă din zona interzisă.

Drumul era din ce în ce mai desfundat. Peste tot erau nenumărate gropi, adevărate capcane pentru elefanţi.

Chirs îl privi pe Milton.

— Cred că ar trebui să o lăsăm baltă. Negrii ăştia sunt prea bănuitori.

Milton, proiectat în tavan, îşi înăbuşi o înjurătură.

— *Shit!* Trebuie neapărat să găsim iar şoseaua, altfel ne descompune maşina.

Trebuiau însă cu orice preţ să nu trezească atenţia sătenilor, prefăcându-se ca sunt nişte turişti nevinovaţi. În savana plată şi aproape lipsită de vegetaţie puteau fi zăriţi de departe.

★

Malko reuşi cu greu să se strecoare prin mulţimea adunată în Strada Pieţii, în faţa hotelului *Michael.* O ceată de derbedei isprăviseră de linşat un bărbat ce zăcea în mijlocul drumului. Bărbatul fusese prins că furase o bicicletă, iar lumea îl stâlcise în bătaie sub ochii vag reprobatori ai unui poliţist. În ţara asta, aşa ceva nu putea fi iertat… Malko traversă holul hotelului, ornat cu superbe desene erotice, şi urcă scara ce ducea la primul etaj. Mica piscină era goală. El o ocoli şi găsi culoarul indicat de Eliane.

Prin uşa închisă străbăteau acordurile unei melodii arabe. El bătu încetişor şi uşa se deschise imediat. Eliana, cu un chip mai infantil ea prima oară, se ivi în prag, înfăşurată într-un văl „djellaba" de culoare roşie. Era desculţă şi nemachiată.

— Intră, zise ea.

Încăperea era imensă şi plină de trofee de vânătoare. În faţa uşii, un cap enorm de zimbru cu ochi trişti, încadrat de două antilope, părea să-l privească pe Malko cu un aer reprobator. Sub capul de zimbru, era un pat înalt, acoperit cu animale din pluş de toate culorile. Patul era acoperit de o cuvertură din blană albă. Pe

Malko îl apucă strănutatul. Aerul condiționat transformase camera într-un adevărat frigider.

Tânăra libaneză îl privea cu o încântare naivă şi tulburată Ea se înălță în vârful picioarelor şi îl cuprinse de gât cu amândouă mâinile, lipindu-se toată de el, cu o expresie aproape dureroasă pe chip. Dintr-odată, deveni timidă. Rezerva i se topi însă imediat şi îşi continuă asaltul. Parcă ar fi vrut să facă dragoste acolo, în picioare. Un lung răstimp, cei doi nu spuseră nimic. Câteva secunde, oscilară sub un cap de leu agățat deasupra intrării, ocupați în a se explora în mod reciproc. Fata era goală sub *djellaba,* iar Malko putu să constate că sânii ei mici erau tari ca nişte fructe coapte. Ea îl prinse de mână şi îl atrase către patul alb. Dădu la o parte o imensă pisică neagră şi o panteră roz, care ocupau locul, apoi trase de un cordon invizibil şi trupul ei rămase gol. Micuț şi bronzat. Avea trupul în formă de amforă şi pântecele supt. Cu mişcări febrile, începu să-l dezbrace pe Malko, apoi se aruncă asupra lui cu o ferocitate aproape jenantă, ca o plantă carnivoră, înfometată şi sălbatică. Din când în când, gemea şi scotea sunete ciudate şi senzuale. În cele din urmă ea spuse, lipindu-se de el:

— Ia-mă repede! Repede!

Malko se execută şi o penetră fără grabă, hotărât să profite cât mai mult de această ambianță extraordinară. Eliane închise ochii şi şopti:

— Uşor, mai uşor!

În ciuda temperamentului ei vulcanic, ea avea un sex mic şi strâmt, ca de fetiță. Imediat după penetrare, ea începu să geamă şi să se zvârcolească întocmai ca un şarpe şi să juiseze într-un torent de țipete. Cu siguranță, climatul din Uaga era foarte bun pentru femei.

Malko îşi aminti atunci de cele spuse de ea la telefon. Se retrase, apoi o întoarse cu fața la cearşaf. Fata se cambră şi începu să-şi onduleze trupul, chiar mai înainte ca el să o atingă. Crupa ei rotundă se balansa ca într-un dans oriental. Malko o penetră din nou, iar ea țipă iar.

— Cred că o să mor! gemu ea. O să mor!

Până atunci, ea avusese un orgasm neîntrerupt. Văzând o asemenea intensitatea a simțurilor, Malko se dezlănțui. Arareori, simțise un orgasm atât de puternic. Explodă în ea în repetate rânduri. Eliane continua să geamă. În cele din urmă, se mai

domoli şi îşi aprinse o ţigară.

— Nu am mai făcut dragoste de acum o lună. Spuse ea. Credeam că înnebunesc. La Beirut, aveam un iubit care era leşinat după mine.

— Şi de ce nu vă întoarceţi acolo?

— Nu vrea tatăl meu. Se teme să nu fiu ucisă. Aşa că nu fac altceva decât să stau toată ziua şi să mănânc. O să mă fac grasă ca o balenă… Deja sunt oribilă.

— Să nu exagerăm, făcu Malko zâmbind.

Această recreaţie îl calmase. În timp ce fata îl mângâia cu tandreţe, el recapitulă faptele în gând. Trebuia să ia curând decizia finală. Dacă dădea undă verde venirii lui Uedraego, nu mai putea da înapoi. Pe umerii săi era o responsabilitate imensă. O angoasă difuză îi stăpânea sufletul. Simţea că pluteşte în ape tulburi. Îl dezgusta ideea lichidării căpitanului Sankara, deşi ştia că aceasta face parte din joc. Acest interludiu amoros avu un rol binefăcător asupra sa. Era un soi de gimnastică sexuală care îi golea atât creierul cât şi rărunchii. Era ca o paranteză între două jocuri primejdioase. El simţi gura caldă a Elianei pe pieptul său şi îşi zise că începea runda a doua. Tânăra libaneză era dificil de săturat.

★

În ciuda aerului condiţionat, Malko era lac de transpiraţie. Se făcuse o oră de când profita de apetitul Elianei. Era insaţiabilă şi malignă, oprindu-l exact înainte de a juisa. Treaba asta ajunsese să-l agaseze.

Încă o dată, fata reuşi să se eschiveze exact în punctul critic. El o prinse de şolduri şi o penetră în forţă. După aceea rămase o vreme fără să se mişte, bucurându-se de acel moment unic.

Fata se desprinse în cele din urmă şi se făcu nevăzută. Malko zări o uşă întredeschisă şi o deschise. Era un living-room mobilat cu canapele şi perne îmbrăcate în blană de panteră. Aparatura Hi-fi stătea etajată până în tavan. Era o adevărată oază de civilizaţie în ţara asta dezolantă. Într-un colţ, era o vitrină încărcată cu tot felul de arme de vânătoare de toate calibrele. Vitrina era deschisă. Eliane, înfăşurată din nou în djeballa roşie, se întoarse cu faţa către el. În mâini ţinea o carabină uriaşă, îndreptată către el.

Chipul ei infantil era luminat de un zâmbet crud când ridică arma, aţintindu-l.

— Cu una ca asta. Am putea să-l doborâm pe ticălosul de Sankara! făcu Eliane cu glăsciorul ei dulce de copilă.

Capitolul VII

Malko avu senzația că a primit o lovitură în stomac.

Timp de o secundă, ce i se păru infinit de lungă, încercă să prindă privirea Elianei. Doar nu era posibil ca şi ea să fie la curent cu pregătirea loviturii de stat! Libaneza azvârli carabina pe pat. Izbucnind într-un hohot de râs.

— Te-am speriat?

— Nu, doar m-ai luat prin surprindere, făcu Malko, recăpătându-şi sângele rece.

— De ce? Tata şi prietenii lui îl detestă pe Sankara. De la revoluție au întrerupt afacerile de aici, căci oamenii nu mai îndrăznesc să cumpere maşini. Profitorii sunt urmăriți, la fel cu toți cei ce câştigă mai mulți bani. În fiecare zi sunt duşi o mulțime la Casa Poporului, unde sunt judecați fără drept să aibă avocat. În Liban, tipii ca Sankara sunt ucişi.

— Da. Dar vezi că aici noi nu suntem în Liban... De unde ai tu toate aceste arme?

— Sunt ale lui tăticu', spuse Eliane punând carabina la locul ei. De patru ani, a fost interzisă vânătoarea. Oricum, tot nu mai există niciun elefant pe aici. Au fost omorâți de soldați pentru colții lor de fildeş.

Malko se uită cu discreție la ceasul său Seiko-quartz. În jumătate de ceas, trebuia să se întâlnească cu Eddie Cox. Eliane îl văzu şi se apropie de el.

— Vrei să pleci?

— Da.

— Vei mai reveni?

— Cu siguranță.

Eliane i se atârnă de gât. Avea acum cearcăne adânci.

— Să mai vii. Cât mai repede posibil. Şi telefonează-mi dacă poți. Vom face dragoste la telefon.

Malko zâmbi. Era cu gândul deja în altă parte.

★

Evelyne Rollet se făcu nevăzută imediat, lăsându-l în compania lui Eddie Cox. Cei doi stăteau pe o canapea confortabilă, în fața unei enorme păsări sculptate în lemn.

Malko îi explică lui Cox exigențele lui Bob, transportatorul.

— Veți primi banii mâine dimineață, spuse şeful centralei CIA. Am ceva rezerve în seiful meu ca să nu scot din bancă o sumă prea mare. Ar putea atrage atenția asupra noastră. Sper ca transportorul acesta să se țină de cuvânt şi că vom avea camioanele la timp. Altfel, am încurcat-o rău de tot!

— Stringer-ul dumneavoastră, Georges, l-a găsit, remarcă Malko.

— Ştiu asta. Într-o țară normală nu am fi utilizat niciodată un astfel de ins. Suntem însă în Africa. Este un adevărat bordel.

— Înțeleg. Bangare mă face însă să mă înfior. El şi complicii săi.

— Am transmis la stația din Abidjan informația asupra prezentării scrisorilor de acreditare. Aveți ceva veşti de la domnii Jones şi Milton Brabeck?

— Nu încă, zise Malko.

Americanul păru contrariat.

— Sper că nu s-au lăsat reperați. A fost o mare greşeală că i-ați trimis acolo.

Malko nu zise nimic.

Evelyne Rollet, înainte de a dispărea în camera ei, dăduse ordine precise personalului, căci casa părea complet pustie. Eddie Cox îşi aprinse o țigară şi suflă nervos fumul.

— Aveți grijă de Georges. Nu putem încă şti dacă varianta Korsimiro este fezabilă. Ar fi cu mult mai uşor să-l prindem pe Sankara în oraş. Pentru asta avem însă nevoie de informații precise. Sankara se deplasează cu un elicopter. Nu poate pleca decât din cazarma jandarmeriei, din Consiliul Convenției sau din aeroport.

— O să mă țin de capul lui Georges, promise Malko.

Americanul se uită la el cu atenție.

— În afară de asta, cum evaluați situația?

Malko ezită. Dacă i-ar fi împărtăşit lui Cox neliniştile sale despre nerespectarea celor mai elementare reguli de securitate, acesta ar fi fost capabil să anuleze totul.

— Cred că avem şanse de izbândă, zise el în cele din urmă. Cu

condiția ca Uedraengo să nu-şi supraestimeze posibilitățile.

— O K. Abia aştept să se termine odată totul. Ne vom întâlni mâine aici, la aceeaşi oră şi vom lua o decizie definitivă. Şi mai scuturați-l pe Georges Vallos.

Malko fu aproape gata să-i spună că dacă-l scutură prea tare, grăsanul poate să explodeze.

— Şi banii?

— Vor fi aduşi la hotelul dumneavoastră la ora unsprezece şi jumătate, de un mesager sigur.

★

Malko îl rată pe Georges la hotelul *L'Independance,* iar la *Silmade,* angajatul său tocmai încuia biroul.

— Am o mică problemă cu maşina, zise Malko. Ştiți unde se află domnul Vallos?

— A plecat într-un *maki,* făcu negrul. S-a dus la taverna *Consolatrice,* pe drumul spre Niamey.

Malko plecă imediat. În Datsun era o căldură înfiorătoare.

După ce parcurse vreo doisprezece kilometri, văzu modesta clădire a tavernei *Consolatrice.* El îşi lăsă maşina în curte.

Câțiva negri stăteau de vorbă lângă un puț. Sub un umbrar, un alb corpolent şi roşu la față lua masa cu două târfe care râdeau în hohote la fiecare treizeci de secunde. Erau originare din Ghana. Era singurul lucru exportat de Ghana de la venirea căpitanului Rawlings la putere...

Georges Vallos stătea singur sub un umbrar mai mare, înconjurat de şase vulturi, care pândeau resturile de mâncare. Alți vulturi stăteau pe acoperişul umbrarului... Erau animalele familiare ale acestei bombe. Un câine slăbănog le făcea concurență. Din când în când, câte o pasăre se ridica într-un zbor greoi şi se aşeza pe un acoperiş vecin în aşteptarea unui moment propice. Vallos ridică privirea speriată. În lumina slabă a lămpii, fața lui părea şi mai palidă.

— Ce s-a întâmplat?

— O, nimic, nimic, zise Malko. Voiam doar să mai recapitulăm punctele esențiale ale planului nostru.

Nici nu se aşează bine că le fu adusă o tavă încărcată cu friptură de pui. Era specialitatea casei. Era *kedjenu,* pui stropit cu *pilli-pilli.* Numai văzându-le, Chirş şi Milton s-ar fi îmbolnăvit. Pe tavă, se afla şi un castron pentru spălarea mâinilor, căci acolo, întrebuințarea tacâmurilor încă nu era cunoscută.

Mai liniştit, Georges îşi dădu berea pe gât.

— Aici o bere costă o sută douăzeci şi cinci de franci față de cinci sute cât costă la hotel, remarcă el.

Malko atacă o pulpă de pui zicându-şi că un cuțit ar fi fost inutil. Ar fi avut nevoie de un satâr ca să taie carnea zburătoarei. Reuşi cu greu să-şi scoată dinții din carne, pe care o oferi primului vultur. Pilli-pilli ar fi putut coroda şi o bucată de tablă.

— Ați contactat informatorul dumneavoastră în legătură cu Sankara?

Vallos se şterse la gură cu batista sa bună la orice.

— Da, spuse el. Trebuie să-l văd imediat. Veniți cu mine.

— Nu credeți că îmi asum un risc prea mare? protestă Malko.

— Eu sunt întotdeauna cu prietenii mei. Zise Georges. Oricum, ați mai fost văzut cu mine. Li se va părea ceva normal. Se ştie că sunt ghid pentru clienții mei de câte ori este nevoie. De altfel, nu veți participa la conversație.

★

Noaptea era cu mult mai caldă şi umedă în centrul oraşului. Din ciudata Casă a Poporului se auzea muzică: era o orchestră aflată în turneu. În timpul zilei, funcționa tribunalul revoluționar, iar seara venea rândul folklorului... Malko îşi lăsase maşina la *Silmade,* folosind maşina lui Vallos. Când ajunseră în Strada Moscheei, ambianța se schimbă. Mici grupuri de oameni discutau în fața discotecilor, negrii dormeau direct pe sol. Vânzătorii îşi lăudau marfa etalată pe tarabe, iar puştii încercau să capete un bănuț de la puținii albi aflați în trecere. Georges îl goni pe un băiețaş care îl scuipă. Ei intrară în *Palladium.* O grădină mică înconjura un soi de hangar în care cânta o orchestră locală. Câteva perechi de localnici stăteau la taifas. Femeile aveau crupe impresionante...

Georges se îndreptă spre trei negri care stăteau cu un aer morocănos în fața unor pahare goale. Unul se ridică repede când îl văzu. Malko rămase la o masă ceva mai departe, unde era mai răcoare. El asistă la scurta conversație ce avu loc între negru şi Georges care îl conduse la masa sa. Acesta din urmă comandă autoritar bere Flag unei chelnerițe cu sânii ascuțiți.

— Ei, Babu, cum merge Yamaha ta?

— Păi, merge bine, şefu'! răspunse negrul arătându-şi dinții albi

— Am auzit că ai probleme. Mi-a spus vărul tău, spuse Vallos

cu un ton patern.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Babu.

— Îhî! este adevărat. Nu ştiu de unde să mai fac rost de nişte bani.

— De ce îți trebuie bani?

— Păi trebuie ca în două zile să-i dau vărului meu şi la doi prieteni de-ai mei banii pe care i-am împrumutat E aproape toată solda lor! Dacă nu-i dau, o să-mi răsucească gâtul ca la pui.. Şi apoi... mai este şi casa de credit care mă vânează. Aşteaptă să plătesc prima rată. Dacă nu o fac, îmi pun sechestru pe Yamaha.

— Dar trebuie să iei leafa.

Babu izbucni în râs.

— Şefu', leafa mea este de cinci mii de franci, iar datoria mea este de cinşpe mii! Şi am mai promis şi logodnicei mele o brățară, că de nu, o să plece cu altu'.

Georges scutură din cap plin de compasiune

— Văd că te afli la mare ananghie! Poți rămâne fără maşină, fără fată şi cu gâtul rupt pe deasupra...

— Chiar aşa, şefu', recunoscu nefericitul cu un aer demn de plâns.

Malko asculta această conversație edificatoare. Toți negrii trăiau ca nişte copii, de la o zi la alta.

Ei îşi băură berea, asurziți de orchestră. În timp ce Georges urmărea cu privirea crupa unei fetişcane pe care plesnea o fustă roşie, Babu se scutură şi vru să plece. Georges îl apucă de braț.

— Aşteaptă. Ştii doar că eu țin mult la vărul tău... Aşa că aş putea să te ajut cumva.

— Adevărat, şefu'?

Omul era emoționat. Cei doi se îndepărtară de masă, discutând în şoaptă. Malko observa chipul negrului. Acesta dădea din cap afirmativ la tot ce spunea Georges. În cele din urmă, acesta se întoarse la masă.

— S-a rezolvat! făcu el triumfător. A acceptat! Eu o să-i plătesc toate datoriile, iar el va da toate informațiile în legătură cu deplasările lui Sankara. Locuieşte în acelaşi sat cu şeful gărzii de corp, care îl protejează pe preşedinte la Consiliul Convenției. Sunteți mulțumit?

— Care a fost motivarea cererii dumneavoastră?

— O poveste în stil african. I-am spus că familia unuia căruia Sankara i-a făcut de petrecanie vrea să îi strecoare nişte făcături.

Tipul a găsit că este absolut normal.

Evident, era o dimensiune la care Malko nu se gândise.

Putea obține toate informațiile necesare cu prețul unei motociclete... Georges Vallos crescu mult în ochii săi. Oboseala îşi spunea însă cuvântul. Eliane îl storsese de putere şi abia aştepta să se bage în pat. Mâine avea să fie o nouă zi... Georges plăti nota de consum şi se îndreptară către hotel. Malko se despărți de francez fără regret.

De la fereastra sa, Malko privea norii negri şi groşi ce se acumulau deasupra barajului nr. 3, când la uşă bătu cineva. Sezonul ploilor începuse, atmosfera era parcă şi mai apăsătoare. Malko deschise uşa în cadrul căreia văzu un negru cu un plic gros în mână.

— Mister Linge?

Accentul era american, fără îndoială.

— Eu sunt.

— Am ceva pentru dumneavoastră.

Negrul îi dăcu plicul şi plecă. După ce încuie uşa, Malko deschise plicul şi văzu banii. Îi numără: erau şaizeci de milioane de franci C.F.A. El împărți suma în două pachete. Unul avea să rămână în seiful hotelului până la un nou ordin. Acum putea să se întâlnească cu transportatorul Bob.

★

Cu o fațadă destul de ponositâ, hotelul *Kilimandjaro* nu părea de mare încredere. Interiorul era într-o stare de-a dreptul jalnică. La recepție nu se afla nimeni. Malko găsi camera 24 la capătul unui culoar murdar. Bătu la uşă, iar în cadrul ei apăru Bob gol până la brâu. Un ventilator uriaş agita aerul umed din cameră. Malko văzu crosa unui revolver ieşind de sub un morman de haine.

— Văd că ați fost foarte punctual, făcu Bob.

Malko îi dădu plicul cu bani. Acesta îl deschise, aruncă teancurile de bancnote pe pat şi începu să le numere într-o linişte tulburată doar de zgomotul făcut de ventilator.

După ce termină de numărat el înălță spre Malko ochii în care se citeau cupiditatea şi satisfacția.

— O K. Camioanele vor fi aici peste patru zile. Către marți, la ora patru dimineața. Se vor opri la stația Esso de pe drumul spre Bobo, ca să facă plinul. Voi fi şi eu acolo. Aveți şoferi buni?

Malko se gândea la Chris şi la Milton, în cel mai rău caz.

— Da.

— Atunci, nu sunt probleme. Îmi veți returna camioanele după trei zile cu plinul făcut, în acelaşi loc. Între timp, mă găsiți aici.

Tipul era deja în picioare, grăbit să scape de Malko. Ei îşi strânseră mâinile fără convingere.

— Nu însoțiți camioanele la Abidjan? întrebă Malko în timp ce trecea pragul.

— Nu. Sunt cam bătrân ca să mă obosesc pe drumurile astea desfundate. Prefer să rămân aici.

Când se întoarse la Datsun, avu impresia că intră într-un cuptor încins. Pe străzi domnea o anumită animație, de parcă oamenii aşteptau ceva. La hotel îl aşteptau mesajele Elianei, care abia aştepta să-l revadă. Nu trecu mult şi telefonul sună din nou.

— Nu ai vrea să luăm masa împreună? îl întrebă Eliane

Nu mai avea de făcut nimic altceva decât să se întâlnească cu Eddie Cox pe înserat. Oricum avea nevoie de o destindere.

— De acord. Vin să te iau de la hotel.

— Super, strigă Eliane. Vom merge la restaurantul *Oriental* unde se mănâncă decent. După aceea, putem merge la cinematograf Are aer condiționat şi joacă un film cu Jean Paul Belmondo.

Aşa, da, program…

Ziua se scurgea încet. Lungit lângă piscina goală din *Silmade,* Malko trecuse în revistă toate elementele problemei. Grăsanul Georges nu apăruse încă la orizont Din prudență, Malko parcă maşina în fața hotelului *Ran,* ca şi cum ar fi dorit să cumpere ceva artizanat din cupru de la negustorii aliniați în față, apoi continuă drumul pe jos până la reşedința familiei Rollet. Părea că Eddie Cox luase aceleaşi măsuri de prevedere ca şi el. În fața casei nu se vedea nicio maşină. Americanul stătea întins pe un şezlong lângă piscină, cu un pahar cu whisky în mână. El se sculă în întâmpinarea lui Malko.

— A sosit momentul, zise el Când plec de aici, trebuie să trimit un telex la Abidjan. Pozitiv sau negativ. Ați dat banii pentru camioane?

— Da.

— Şi Georges?

— Se pare că poate obține ce vrem noi.

Malko îi relată conversația la care fusese martor.

— Atunci?

— Cu voia lui Dumnezeu. Îi dăm drumul…

Eddie Cox îl privi în mod ciudat. Acum părea că nu mai are nicio reticență cu privire la puci.

— Băieții din serviciul de contraspionaj ar sări de şapte metri în sus dacă ar şti cum procedăm, zise Cox. Dar cum cei de pe aici n-au nici cea mai vagă idee despre securitate, nu cred că vom întâmpina vreo dificultate. Oricum, toate celelalte state africane ne presează să luăm o atitudine. Nu putem să nu acționăm. De altfel, directorul general mi-a trimis instrucțiuni în acest sens.

Aşadar, asta era explicația schimbării bruşte din punct de vedere administrativ.

— Perfect, atunci spuse el. Voi trimite O.K.-ul. Uedraengo va lua mâine avionul de la Abidjan pentru Niamey. Dumneavoastră îl veți întâlni acolo, iar domnii Chris Jones şi Milton Brabeck vor pleca în zori pe şosea, cu un Range-Rover şi vă vor întâlni în Niamey. Astfel, colonelul Uedraengo va dispune de un vehicol înmatriculat în Volta Superioară. Apoi veți reveni cu toții în Uaga.

— În mod clandestin?

— Desigur. Acesta e planul colonelului. Pe drum nu sunt controale serioase, mai ales în nord. Apoi, odată ce va fi aici, colonelul va face ultimele contactări. Noi îi vom pune la dispoziție camioanele şi restul îl priveşte pe el.

— Unde vor aştepta camioanele? întrebă Malko.

— Colonelul a avut o idee Chiar în față la Po. Există o rezervație de animale. În acest anotimp, acolo nu sunt nici animale şi nici turişti. Am putea ascunde camioanele acolo iar contrarevoluționarii pot veni pe jos până acolo. Sunt de parcurs doar câțiva kilometri.

Malko nu discută. I se părea o idee bună.

— Dar Sankara?

— Sper că Georges ne va furniza informații destul de precise. Altfel mai avem la îndemână varianta cu scrisorile de acreditare.

Se lăsă liniştea. Grădina era un adevărat paradis al păsărilor. Malko avea însă dubii mari. Simțea că această operațiune comporta mari riscuri dar totodată voia să aibă loc. El fu uşurat când îl auzi pe Eddie Cox spunând:

— Deci, mâine, luați avionul pentru Niamey.

— Dar ruşii cum vor reacționa? făcu Malko după o clipă de tăcere.

— Aici sunt liniştiți, spuse americanul. Nu îşi închipuie că vom

acționa atât de repede.

— Dar Bangare?

— Lipsit de sprijinul lui Sankara, nu va mai avea putere. Va fi repede lichidat dacă nu va reuşi să şteargă putina.

— Aşa deci. Dacă vrea Dumnezeu, colonelul Uedraenga va fi şeful Voltei Superioare de azi într-o săptămână, zise Malko.

Eddie Cox zâmbi cam forțat.

— Dacă Dumnezeu nu vrea, o să apelăm la Diavol.

★

Carnea avea consistența cauciucului, iar orezul era atât de cleios că ar fi putut astupa fisurile unui baraj. Pe jumătate asfixiat de fumul emanat de coşul restaurantului *Oriental,* Malko nu putea să aprecieze calitatea mâncării. Din fericire, piciorul Elianei era încolăcit pe al său iar în ochii ei se citeau promisiuni tulburătoare. Tânăra libaneză nu înceta să-l atâțe frecându-şi sânii de dosul palmei lui şi aruncându-i priviri înfocate.

În momentul în care voi să achite nota de plată el se opri brusc, cu inima strânsă. În restaurant îşi făcuseră apariția doi bărbați. Unui era Bob, transportatorul, iar celălalt, nimeni altul decât Bangare, ucigaşul plătit al lui Sankara. Fără să-i fi văzut, cei doi se aşezară la o masă mai îndepărtată. Eliane îi spuse lui Malko în şoaptă.

— Îl vezi pe tipul de acolo? A vrut să mă violeze…

— A, da?

— Da. A venit la hotel zicând că vrea să facă o percheziție şi a intrat în camera mea înarmat. Era mort de beat. Tatăl meu l-a amenințat cu o puşcă. Tipul m-a amenințat atunci că se va întoarce. Vreau să plecăm. Mi-e frică.

— Doar nu o să te violeze aici, zise Malko.

— O, nu-l cunoşti! Este Bangare. Omul cel mai primejdios din oraş. A ucis o grămadă de oameni şi este prietenul căpitanului Sankara. Poate să facă ce vrea…

Malko se întoarse. Cei doi bărbați vorbeau în şoaptă aplecați peste masă. Eliane şopti:

— Sunt sigură că pune la cale o nouă ticăloşie… Vreun trafic murdar.

În acea clipă, Bangare ridică privirea şi o zări. Chipul său îşi schimbă brusc expresia. El se ridică de la masă cu un zâmbet hidos pe buze. Eliane îl zmuci pe Malko. Ei ieşiră din restaurant şi traversară şoseaua amestecându-se în mulțimea ce aştepta în tata

cinematografului *Volta.* Eliane îşi croi drum şi reuşiră să pătrundă în hol. Cu greu, reuşi să se liniştească.

Malko era iar cuprins de nelinişte. Ce căuta omul cu camioanele împreună cu ucigaşul acela? Ce avea să facă acum? Să mai plece, sau nu la Niamey? Renunțarea sa ar fi însemnat anularea operațiunii.

Cei doi se instalară în sala de cinematograf. Malko simți mâna Elianei aventurându-se pe pântecele său. Nu avea niciun fel de jenă față de negrii din jur. Malko o întrebă:

— La ce fel de trafic de refereai mai devreme?

— O. Bangare a furat şi fură în continuare aurul din minele din Yahbo. Probabil că îl vinde celuilalt la jumătate de preț. Este ceva obişnuit aici.

Explicația îl mai linişti puțin pe Malko. Filmul începu iar Eliane trecu la atac…

Când ieşiră din cinematograful *Volta,* virilitatea lui era în flăcări. Eliane era mândră de performanțele ei.

— Mi-e frică să mă întorc la mine la hotel, mai bine să mergem la mine acasă.

— La tine?

— Da. Tăticul mi-a dat o vilă, unde stau foarte rar. Căci mi-e frică singură.

Mulțimea se bulucea la ieşire, grăbită să nu se oprească circulația. În maşină, Eliane îşi continua manejul incedinar. Casa ei se afla pe bulevardul Ubritenga, lângă spital. Maşina pătrunse în grădină. Eliane aprinse lumina în verandă speriind lăcustele adunate acolo.

Cum intrară în casă, Eliane puse în funcțiune instalația de aer condiționat. Îşi lepădă rochia şi veni să se lipească de Malko.

— Aici, nimeni nu va deranja.

Asta promitea o noapte lungă… Malko simți cum tânăra libaneză alunecă pe trupul lui, lăsându-se în genunchi la picioarele sale. Totuşi nu putu să îndepărteze îngrijorarea ce îl rodea.

★

Aeroportul din Uaga era plin de oameni. Peste tot, patrulau grupuri de soldați. Malko îşi simțea picioarele moi. Nu închisese ochii toată noaptea şi era mort de oboseală. Abia avusese timp să treacă pe la *Silmade* ca să-şi ia paşaportul şi bagajele. Eliane ştia că avea să petreacă două zile la Niamey.

Poliţistul termină de controlat paşaportul austriac şi îl lăsă să intre în sala de plecare, fără aer condiţionat. Era o adevărată oroare. Veni ora plecării. Un alt soldat verifică din nou paşapoartele. Malko i-l dădu pe al său cu un gest automat. Brusc, simţi cum i se opreşte inima.

În spatele soldatului, stătea un metis cu beretă verde, înarmat cu un Kalaşnikov. Avea la ochi ochelari fumurii.

Era Bangare. Aşezat în spatele soldatului, el examina fiecare paşaport. Când sosi rândul lui Malko, făcu la fel. Malko vru să vadă dacă îl recunoaşte, dar ochelarii fumurii ascundeau orice expresie. Avu jmpresia că Bangare a întârziat o clipă în faţa lui. Putea fi însă doar o iluzie pricinuită de frică şi oboseală... El îşi luă documentul şi se îndreptă către aparatul de zbor, un imens DC 19. Înainte să urce în el, nu putu să nu întoarcă capul înapoi. De astă dată, văzu clar că Bangare se uita la el. Era singurul călător ce urca pasarela pentru clasa întâi. Oare îşi amintea de el că fusese în compania Elianei? Sau exista un motiv cu mult mai grav? Poate că ştia ce anume îl adusese în Uaga...

Urmarea misiunii sale depindea de răspunsul-la aceste întrebări. El intră în cabină unde îl întâmpină o stewardeză cu forme sculpturale. Odată instalat, el se uită prin hublou. Bangare se îndepărta cu paşi lenţi, fără să-i mai verifice şi pe ceilalţi pasageri, de parcă numai Malko l-ar fi interesat.

Capitolul VIII

Avionul DC 10 zbura deasupra deşertului ale cărui culori începeau să se estompeze în crepuscul. Satele cu căsuţe rotunde semănau, cu nişte cochilii cenuşii aşezate pe suprafaţa plană a savanei. Stewardesa îmbrăcată cu bubu verde trecu pe lângă Malko şi, dezechilibrată de ridicarea-aparatului, făcu un pas greşit. El întinse mâna şi o prinse de talie ca să nu cadă. Fata îi zâmbi recunoscătoare Buzele rujate erau aproape violete, iar chipul negroid nu era lipsit de şarm, cu ochii de căprioară, în formă de migdale.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea, apoi se redresă, oferind spectacolul unei crupe fabuloase, cambrate şi rotunde.

Malko rămase gânditor. Se întreba ce căuta el în Niamey. Spera ca Uedraengo să sosească cu bine şi ca gorilele sale să nu aibă niciun fel de probleme…

El se uită prin hublou: soarele se pregătea să dispară după linia orizontului. În cinci minute avea să se întunece. Malko era singurul pasager la clasa întâi. Stewardesa reveni şi se aplecă deasupra lui.

— Doriți ceva de băut? Şampanie?

— Nu. Mulțumesc.

— Pot să vă servesc o gustare?

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame.

Neliniştea îl sugruma. Negresa insistă.

— Atunci ce aş putea face pentru dumneavoastră?

Malko zâmbi.

— Ați putea să îmi țineți companie.

Ea spuse repede:

— Dar nu am voie!

— Datoria dumneavoastră este să-i faceți pe pasageri să se simtă bine, nu? Iar eu nu vreau nimic altceva.

Fata dispăru în cockpit. Apoi reapăru radioasă şi se aşeză lângă el.

— Şeful mi-a dat voie. Spuse ea.

Ei începură să discute despre Africa. Malko află că este senegaleză şi că logodnicul ei lucra la hotelul *Diarama,* unul dintre cele mai bune din Dakar. Apoi conversația încetă. Pe Malko îl fură pe nesimțite somnul. Noaptea se instalase iar cabina era scufundată în întuneric. Poate că de vină era amintirea vulcanicei Eliane, căci Malko se trezi brusc într-o stare care ar fi putut să ruşineze un cimpanzeu. Fata se uită printre genele lungi la pantalonul său deformat şi simți un adevărat şoc.

Cuprins de un impuls subit, el apucă mâna fetei şi, cu un gest blând, o puse pe el. În cel mai rău caz, fata putea să se ridice şi să plece. Dar degetele stewardezei rămaseră acolo. Senzația pe care o încercă după aceea, fu sublimă! Malko cercetă cabina cu ochii. Nu era nimeni. Ceilalți membri ai echipajului, epuizați de călătoria lungă, dormeau în fotoliile lor. El simți cum degetele fetei îl mângâie şi îi strâng membrul prin țesătura fină a pantalonului. Aparent, fata dormea. Numai sânii ce se ridicau într-un ritm accelerat îi trădau tulburarea. El apucă mâna fetei şi îi imprimă o mişcare de du-te-vino. Ascultătoare, ea continuă manejul,

aducându-l repede până în pragul plăcerii.

Malko se gândi că nu avea nimic de pierdut. Îşi desfăcu repede fermoarul de la pantalon, lăsând în libertate sexul învârtoşat. Vecina sa scoase un strigăt înăbuşit, apoi îşi încleştă degetele pe el.

Timp de câteva secunde interminabile, cei doi rămaseră nemişcaţi, ca pentru a îmblânzi animăluţul. Malko simţi cum îi zvâcnesc tâmplele. El se mişcă un pic, făcând ca membrul său să alunece între degetele care îl încătuşau Fata se uită cu teamă împrejur, apoi începu să-l masturbeze cu mişcări imperceptibile. În timpul acesta, ea rămase cu ochii pe jumătate închişi.

Ea puse capul pe umărul lui Malko şi puse şi cealaltă mână la treabă. El prinse curaj şi o apucă de ceafă. Fata opuse o oarecare rezistenţă la început, dar în cele din urmă se lăsă atrasă către pântecele lui.

Malko scăpă un geamăt, atât de tare fu senzaţia.

Ce păcat că misiunea lui nu îi permitea să exploreze mai mult farmecele acestei superbe negrese, care avea un simţ al erotismului atât de dezvoltat... Ea îi zâmbi, se ridică şi se îndepărtă, unduindu-şi extraordinara sa crupă ca şi cum ar fi vrut să-i facă în ciudă. Apoi, se făcu nevăzută după o cortină.

Malko nu ştia nici măcar cum o cheamă.

El îşi îndreptă privirea către hublou, tulburat încă, şi observă luminile cu care era presărat imensul deşert. Ajunsese la Niamey. Acolo îl aştepta bărbatul care avea să schimbe destinul Voltei Superioare: colonelul Uedraengo.

Aerul era fierbinte ca într-un cuptor încins. Malko deschise larg gura ca să aspire puţin aer şi avu impresia că înghite foc... Farmecul era atât de încins încât îi simţea fierbinţeala prin tălpile pantofilor. Şi era ora nouă seara! În timpul zilei căldura ajungea şi la 50°C... Acum nu erau decât 40°. O adevărată oază! Lângă avionul din care coborâse stătea un alt aparat DC 10: era zborul dinspre Abidjan, cu care venise probabil colonelul Uedraengo. Formalităţile poliţiei fură rapide şi ajunse într-un hol imens, plin de comercianţi care îşi expuneau artizanatul pe covoare aşternute direct pe jos Puteai vedea nenumărate cămile din cupru, de toate mărimile. Aici, se aflau în plin deşert. Cineva îl bătu pe umăr.

Era Chris Jones, în cămaşă şi în blugi. Avea o claie imensă de păr, era roşu la faţă, iar nasul era ca un far.

Nu părea prea vesel.

— Mă bucur că ați sosit. Era şi timpul. Ceilalți sunt afară…

— A sosit şi colonelul?

— Da. Hm, aşteptați un pic…

Chipul său se crispă brusc şi îl părăsi pe Malko, traversând holul aproape în fugă. Malko nu ştia ce să mai creadă.

Când Chris se întoarse, şeful său era deja înconjurat de o ceată de puşti. Gorila era vădit stânjenită.

— Vă rog să mă iertați. Cu mâncarea asta nenorocită, plină de toate mizeriile, am ceva probleme cu stomacul…

— Sunt sigur că veți supraviețui, zise Malko. Mâncați orez. Unde sunt ceilalți?

— Afară, în parching. Am ajuns acum patru ore. Colonelul aranjase totul. Să mergem.

Ceva mai departe, se afla un Range-Rover verzui, o adevărată epavă. Malko deschise portiera. La volan, era Milton Brabeck, la fel de roşu ca Jones. Lângă gorilă, stătea un negru în civil, cu părul scurt şi trăsături fine. Când îl zări pe Malko, acesta coborî din vehicul şi se apropie de el cu mâna întinsă:

— Sunt colonelul Uedraengo. Am auzit multe despre dumneavoastră, adăugă el. Vă mulțumesc că ați acceptat să vă ocupați de soarta bietei mele țări…

El vorbea perfect engleza, fiind unul dintre puținii ofițeri africani care făcuseră şcoala de comando de la Fort Bragg.

Malko îl cântări din priviri: părea un tip ponderat, serios şi sigur de el. Nu era o fantoşă ca cei mai mulți membri ai elitei africane… Îşi asuma un risc mortal revenind în țara sa. Malko privi în jurul său. Parchingul se golise. În curând, cele două avioane aveau să decoleze.

— Colonele, cum ați stabilit să acționați?

Negrul întinse o hartă rutieră pe capota maşinii şi aprinse o lanternă.

— Cred că nu ar fi prudent să dormim în Niamey, zise el. Ruşii au aici mulți agenți şi suntem şi grăbiți… Vă propun să plecăm imediat pe ruta Gotheye, de-a lungul fluviului. Apoi, o vom lua către vest către Dargo şi Tera Frontiera se află la Yakato. Vom părăsi şoseaua puțin înainte de a pătrunde în Volta Superioară. Cunosc bine această regiune. Vom urca apoi spre Gaigu, ocolind Dori, unde se află o importantă unitate militară.

Malko urmărea atent itinerariul. În Africa, distanța nu se estima în kilometri, ci în ore…

— Când vom ajunge?

— Dacă nu ne grăbim prea tare, vom ajunge în zori. Sper că nu a plouat prea mult în Dori.

— Sunteți înarmați? îi întrebă Malko pe bodyguarzii săi.

Chris dădu afirmativ din cap.

— Nu chiar grozav, dar avem ceva.

El îşi ridică puțin pantalonul şi Malko văzu un holster prins de gleznă. Din el ieşea crosa unui revolver uriaş. Milton îşi desfăcu cămaşa, scoțând la iveală un enorm Colt Python. Cu o țeavă de şase mm, pe care era montată o lunetă.

— E un cadou de la COS[8] de aici, îi explică gorila. Îl folosesc în eventualitatea că ne atacă un elefant.

Într-adevăr, un Python cu lunetă era o armă impresionantă.

Colonelul izbucni în râs.

— Nu există elefanți pe aici, numai cămile…

În Africa, animalele fuseseră masacrate de oamenii iresponsabili.

— În Gaigu, suntem aşteptați, continuă colonelul. Şeful satului este văr cu mine şi este dispus să mă ajute. Informațiile care mă aşteaptă acolo vor decide ce vom face în continuare.

— Bine. Atunci să mergem, zise Malko.

Colonelul împături harta şi stinse lanterna. Zgomotul făcut de aparatul de zbor DC 10 care tocmai decola, îi asurzi. Chris strigă la urechea lui Malko:

— Dacă totul merge bine, curățim țara şi o revindem arabilor.

Tipul era incorijibil…

Malko ştia că planul lor era îndrăzneț, dar realizabil.

În nordul Voltei Superioare, se putea circula pe şosele fără a fi interceptați. Un Range-Rover trecea neobservat.

— Voi conduce eu, spuse colonelul. Cunosc bine drumurile.

Mllton îi cedă locul la volan. Chris luă o enormă manivelă şi trecu în spatele maşinii

— Ce s-a întâmplat? făcu mirat Malko.

— Rabla asta nu are demaror, îi explică Jones. Când ne întoarcem în Uaga, o să am o explicație între patru ochi cu grăsanul Georges.

Sub privirile ironice ale lui Milton, chris începu să răsucească înfuriat manivela uriaşă şi, după mai multe minute de efort,

---

8 *Şeful stației (n.a.)*

motorul consimți să pornească.

Cei doi americani se instalară în spate, iar Malko trecu alături de colonelul negru.

— Eu nu ştiu dacă voi mai ajunge la frontieră, spuse Chris cu fața lividă, ținându-se cu amândouă mâinile de pântece.

Farurile maşinii aruncau o lumină slabă. Malko observă că la bordul maşinii erau instrumente care nu funcționau. Range-Rover-ul era o ruină.

Ei ocoliră Niamey şi pătrunseră pe un drum îngust, asfaltat ce se întindea de-a lungul fluviului.

Farurile luminau bicicliști, pietoni, animale de povară şi căruțe. Trecură pe lângă un sat, în care exista ceva animație. Apoi intrară în deşert. Deşi aproape, fluviul nu se zărea. Malko se gândi că expediția era mai mult decât modestă, având în vedere că era vorba de eliberarea unei țări cu şapte milioane de locuitori. Un Range-Rover, bun de aruncat la fiare vechi, cu patru oameni la bord…

Din fericire, el profitase din plin de sejurul său. Deborah, tânăra americană din Peace Corps, Evelyne, Eliane şi stewardesa fără nume îi lăsaseră un suvenir erotic despre Volta Superioară. Probabil că pilli-pilli în doze mari modifica apetitul sexual al femeilor. Pe bancheta din spate, cei doi bodyguarzi păreau că dorm unul în brațele celuilalt. Colonelul Uedraengo spuse:

— Sper ca totul să se desfăşoare cu bine, domnule Linge. Ne-am asumat un risc considerabil să ne aruncăm în această aventură. Apreciez enorm ajutorul dumneavoastră.

Ca toți africanii evoluați, vorbea o limbă îngrijită, un pic şcolărească. Malko îi zâmbi încurajator.

— Sunt sigur de asta, colonele. Cu ajutorul lui Dumnezeu, în curând veți fi stăpânul Voltei Superioare.

Un camion trecu pe lângă, ei cu un zgomot infernal şi colonelul nu putu răspunde. Legănat de monotonia drumului, pe Malko îl fură somnul, în ciuda hurducăturilor maşinii, cauzate de gropile ce presărau şoseaua.

O zdruncinătură violentă îl proiectă pe Malko în vecinul său, trezindu-l. Cu greu reuşi să se dezmeticească. Farurile luminau un tufiş cu spini, apoi altele, iar în dreapta, putu să întrezărească o groapă.

— Unde suntem? întrebă el

— Am părăsit şoseaua, îi explică colonelul, ceva mai repede

decât era în plan. M-am temut de un control militar în Tera. Înseamnă o prelungire cu două ore. Dar este mai sigur.

— Ați procedat foarte bine, spuse Malko.

Farurile nu luminau decât o porțiune mică din peisajul monoton, presărat cu spini. Cum de oare reuşea colonelul să se orienteze în această pustietate? Malko se uită la cer: era negru ca smoala, fără nicio stea.

Brusc, în spate, se auzi un geamăt. Chris se trezise cu chipul contorsionat de durere.

— Aş putea să…

— Colonele, opriți un pic maşina, spuse repede Malko.

Ofițerul negru se execută imediat, după ce aruncă o privire în spate. Chris Jones se dădu jos şi dispăru în întuneric.

— Fii atent să nu te halească un leu! strigă Milton batjocoritor.

Malko se dădu şi el jos din maşină. Aerul se mai răcorise nițel. Nu se vedea nici măcar o luminiță. În această parte a Africii, satele nu erau electrificate. El examină drumul. Era într-o stare jalnică, plin de gropi şi dâmburi. Un câine lătra îndepărtare.

Colonelul Uedraengo coborî şi el, adulmecând parcă deşertul. Malko nu ştia ce poate vedea acesta în întunericul absolut ce domnea afară. Negrul se apropie de el.

— Domnule Linge, e ceva curios..

— Ce anume?

Colonelul făcu un semn către direcția din care venea şi zise:

— Mai este o maşină pe acelaşi drum cu noi. Cred că este o maşină, nu un camion după distanța dintre faruri.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu asta mă neliniştește, ci faptul că s-a oprit şi ea odată cu noi.

Malko privi în direcția indicată, dar nu zări nimic. Dacă ofițerul avea dreptate, erau urmăriți. De cine?

— Ce-ar fi să ne întoarcem? sugeră el.

— Riscăm să nu o găsim, remarcă negrul. Dacă cineva e pe urmele noastre, va pleca în cealaltă direcție cu farurile stinse. Nu vom putea să-l găsim niciodată..

— Atunci, ce-i de făcut?

— Să ne continuăm drumul. Dacă suntem urmăriți, ne prefacem că nu am observat.

Chris Jones apăru din întuneric, vădit uşurat.

— Nu ai observat nimic neobişnuit în aeroport? îl întrebă

Malko.

— Nu, răspunse gorila. De ce?

— Am fost urmăriți…

— *Shit!*

Cei trei bărbați rămaseră tăcuți, încercând să înțeleagă consecințele unei asemenea urmăriri. Oare colonelul fusese supravegheat încă de la Abidjan, sau numai de la Niamey? Ce imprudență comisese?

Malko încerca să se liniştească. Ar fi putut fi o simplă coincidență, însă în meseria sa nu mai putea să creadă în coincidențe…

Militarul sparse liniştea.

— Le-am promis partizanilor mei emigrați în Coasta de Fildeş că voi elibera țara noastră. Nu vreau să mă întorc fără să încerc să fac ceva… Trebuie să continuăm. Vom mai vedea ce-i de făcut

Ei se urcară în Range-Rover-ul care îşi reluă drumul prin gropi şi mărăcini. Malko întorcea capul la fiecare treizeci de secunde, fără să vadă nimic în întunericul cel mai desăvârşit. Colonelul spuse calm:

— Este foarte clar. A plecat şi maşina aceea!

Malko întoarse capul şi simți un pietroi în stomac. În depărtare, se zăreau două luminițe albe ce săltau ca nişte licurici. Erau urmăriți.

Capitolul IX

O tăcere apăsătoare domnea în Range-Rover-ul care continua să sară din groapă în groapă, pe drumul invizibil. O nelinişte sumbră îl copleşi pe Malko în timp ce observa farurile celeilalte maşini. Era din ce în ce mai convins că nu era vorba de o coincidență. La volan, colonelul Uedraengo rămânea imperturbabil, deşi privirea sa aluneca des spre oglinda retrovizoare… El îşi şterse mâinile transpirate de pantalon şi zise cu o voce calmă:

— În curând vom trece frontiera şi vom intra în Volta Superioară.

Era de neconceput ca urmăritorul lor să-i fileze şi acolo.

Trebuiau să îl identifice cât mai repede. Dar de la acea distanță, nu puteau să-şi dea seama ce marcă avea maşina lui.

În orice caz, Range-Rover-ul prăfuit ca vai de el nu era în stare să urmărească nici măcar o bicicletă... Dacă urmăritorul scăpa, pericolul rămânea acelaşi. Nu le rămânea decât o singură soluție: să-l intercepteze. Numai că, dacă se opreau, la fel făcea şi acesta. Ar fi putut să se joace de-a v-ați-ascunselea toată noaptea. Era ora două şi mai aveau de mers cel puțin trei ore în întuneric.

— Am o idee, spuse Malko. Omul nostru este cam la un kilometru în urmă. Pregătiți-vă să săriți din maşină, în timp ce noi micşorăm viteza, le zise el gorilelor.

— Ei, şi ce vom face pe jos? protestă Chris.

— După ce săriți din maşină, noi vom parcurge încă un kijometru. Acolo, colonelul va opri maşina şi îşi va stinge farurile. Cel care ne urmăreşte va face întocmai, când va ajunge în dreptul vostru. Cred că veți avea timp să vedeți cine este şi despre ce maşină e vorba. Vă va fi uşor să-l luați prin surprindere...

— Am priceput, făcu Chris. Dar, pentru Dumnezeu, nu uitați să vă întoarceți după noi.

— Imediat cum reuşiți să-l neutralizați, aprindeți farurile maşinii lui şi dați trei semnale. Atunci noi vom face cale-ntoarsă. Sunteți de acord colonele?

— Întru totul de acord, zise acesta.

Range-Rover-ul se deplasa acum ceva mai lent. Gorilele deschiseră portierele şi săriră din maşină, înghițiți imediat de întuneric. Colonelul acceleră din nou.

Malko întoarse capul: nu se vedea nici urmă de americani, dar farurile din depărtare continuau să tresară în ritmul gropilor de pe drum... Spera din toată inima ca planul său să reuşească! Un gând neplăcut îl făcu să se întunece. Dacă urmăritorul lor avea un radioemițător, nu avea prea mulți sorți de reuşită. Ar fi putut avea timp să le dea coordonatele.

Colonelul stătea cu ochii ațintiți pe indicatorul de kilometraj. Deoadată spuse:

— Am ajuns. Am mers deja un kilometru.

Range-Rover-ul se opri. Ofițerul negru stinse farurile. Malko întoarse privirea. După câteva secunde, farurile din depărtare se stinseră la rândul lor. Prima parte a planului său funcționase. Acum trebuia ca Milton şi Chris să găsească acea maşină în întuneric...

★

Chris Jones scoase un vaiet de durere şi sări în lături. O ramură cu spini îi zgâriase faţa rănindu-l.

— Pentru numele lui Dumnezeu potoleşte-te făcu Milton, alunecând pe solul noroios.

— Maşina aia blestemată e încă departe! răspunse Chris, tamponându-şi cu batista obrazul rănit.

Rafalele de vânt cald acopereau zgomotele vehiculului ce se apropia. Farurile sale se vedeau însă foarte clar. Cei doi americani începură să alerge ca nebunii. Nu trebuiau să piardă vehicolul din ochi. Milton se împiedică de un pietroi, când farurile maşinii necunoscute se stinseră.

Cei doi se opriră brusc.

— Ai văzut unde era? întrebă îngrijorat Milton

— Cred că da. Făcu Chris prudent Dar nu pot să apreciez distanţa. Este în direcţia aceea.

Cei doi ascultară. În afară de şuierul vântului, era o linişte absolută. Chris se îndreptă spre locul unde văzuse farurile. Din fericire noaptea era destul de clară. Dar în deşert era greu să localizezi un obiect îndepărtat… Ei merseră vreo zece minute, apoi se opriră şi începură să vorbească în şoaptă.

— Să ne despărţim şi să avansăm în paralel, zise Milton. Aşa o să avem mai multe şanse să dăm de maşină.

— O.K.

Ei se îndepărtară unul de altul la o distanţă de douăzeci de metri şi îşi reluară apoi drumul, fiind atenţi la cea mai slabă umbră şi la cel mai mic zgomot. Aveau senzaţia că trecuse o veşnicie de când săriseră din Range-Rover. Milton, cu revolverul în mână, abia reuşea să-l distingă pe coechipierul său în beznă. Inima îi băteanebuneşte: nu-i plăcea deloc deşertul. El ocoli o tufă cu spini, de care se agăţă.

— *Shit!*

Deodată, în faţa lui auzi o trosnitură şi se ghemui, cu ochii aţintiţi în obscuritate. Reuşi să deslueşască în cele din urmă o siluetă mare, undeva în stânga sa. Putea fi orice: o cămilă, o vacă sau o maşină… Mai văzuse vaci dormind pe câmp.

El ascultă şi observă. Apoi, încetişor, începu să se apropie de silueta întunecată. Era o maşină. El se uită în jur după Chris Jones, dar în zadar. Vântul îi şuiera în urechi, împiedicându-l să identifice alte zgomote. Trase uşurel piedica revolverului şi făcu

încă un pas.

Detonația se auzi atât de aproape, încât el apăsă pe trăgaci fără să vrea. Orbit de flacăra exploziei, el se lăsă la pământ. Putu să vadă o siluetă care fugea şi care se contopi cu masa întunecată a vehiculului. Un strigăt îndepărtat îi ajunse la urechi:

— Milt!

Era Chris.

Zgomotul motorului îl făcu să tresară. Necunoscutul care trăsese în el se pregătea să o întindă, fără să aprindă farurile. Milton se redresă iute şi fugi către maşina agresorului. Dacă acesta reuşea să scape, Malko nu avea să-l mai găsească în vecii vecilor.

★

Colonelul Uedraengo lăsase motorul în funcțiune, ca să nu aibă nevoie de manivelă... Malko, în fața maşinii, asculta zgomotele deşertului. Trecuse un sfert de oră de când americanii se dăduseră jos din maşină. Era imposibil să vadă ceva. Detonația îl făcu să tresară. El se repezi în maşină.

— Repede! Puteți să-i găsiți?

— Sper! făcu colonelul Uedraengo

Pentru oricine altcineva, nu ar fi fost un lucru prea evident.

— Aprindeți farurile, spuse Malko.

Din nefericire, nu se vedeau decât mărăcinişurile şi deşertul, iar zgomotul motorului îi împiedica să audă altceva. Malko scrâşni din dinți: Oare ce se întâmplase?

★

Milton Brabeck se aruncă la pământ într-o parte ca să evite maşina ce venea drept spre el. O a doua împuşcătură se auzi.

Câteva pietre zburară pe lângă capul său. El scoase o înjurătură şi se rostogoli pe pământ în timp ce vehicolul se îndepărta, încă zece metri, şi dispăru complet în noapte. În mod instinctiv, americanul ridică brațul şi trase la întâmplare în direcția maşinii. Trase şi a doua oară. Cele două detunături îl asurziră.

În clipa în care se ridică în picioare, văzu luminile roşii din spatele maşinii. I se păru că se mişcă în zigzag El începu să alerge în urma lor. Maşina făcu un viraj scurt la stânga, intră într-un mărăciniş şi rămase înțepenită acolo.

Milton Brabeck se întoarse. Auzise strigăte şi văzu în depărtare

farurile Range-Rover-ului apropiindu-se. Era inutil să-şi rişte viaţa, adăpostindu-se după un dâmb. El îl strigă pe Chris.

— Chris. Sunt aici! Atenţie, este înarmat!

Chris Jones îşi făcu apariţia, cu respiraţia tăiată şi căzu alături de Milton.

— Ce ţară nenorocită! izbucni el. Sunt ud până la piele! Am alunecat într-o baltă împuţită.

— Era probabil o mlaştină, îi explică Milton.

Farurile Range-Rover-ului se apropiau. Milton îi ieşi în întâmpinare. Maşina condusă de colonel se opri lângă vehicolul intrat în derivă. Uedraengo sări din maşină, însoţit de Malko.

— Am fost obligat să trag, explică Milton, căci a încercat să fugă. Nu ştiu dacă tipul este în interior sau a reuşit să dispară...

— În curând, se luminează de ziuă. Remarcă ofiţerul negru. Atunci, cu siguranţă îl vom găsi. Eu mă voi apropia încet cu maşina. Fiţi pe aproape.

Cei trei bărbaţi se îndepărtară de Range-Rover la o distanţă sigură. Încetul cu încetul farurile luminară o maşină a cărei aripă dreaptă era scufundată într-o mlaştină până la ferestre... Colonelul Uedraengo făcu un ocol şi îi lumină interiorul. Malko se apropie la rândul său. La volan era o siluetă prăbuşită cu capul înainte. Fascicolul unei lanterne lumină interiorul maşinii. Omul prăbuşit peste volan era mort. Unul dintre proiectilele lui Milton îi pătrunsese în ceafă, traversase craniul şi ieşise prin frunte. Malko deschise portiera şi începură să inspecteze vehicolul.

Colonelul găsi un pistol automat: un Makarov 9mm.

Malko îi scotoci buzunarele mortului. În vestă, găsi un paşaport. Îl scoase şi îl lumină cu lanterna.

Un val de adrenalină i se vărsă în sânge. Paşaportul roşu avea gravate secera şi ciocanul, emblema Uniunii Sovietice.

★

Milton Brabeck scoase o înjurătură.

— *Holy shit!* Era un Popov!

Malko răsfoi paşaportul. Numele posesorului era Constantin Celiabinsk. Diplomat. Dintr-o carte de vizită, văzu că bărbatul era primul consilier la Ambasada URSS din Niamey. Cu siguranţă, era un ofiţer KGB... De ce oare acesta îi urmărise în deşert?

Colonelul examină gânditor chipul mortului.

— Să sperăm că era singur, zise el.

— Era singur în maşină? îl întrebă Malko pe Milton.

Gorila păru cam stânjenită când răspunse:

— Sincer să fiu, nu pot să afirm sută la sută. Era prea întuneric.

Cei patru bărbați rămaseră pe gânduri. Dacă fuseseră urmăriți de un agent KGB, asta dovedea că sovieticii erau la curent cu planul pus la cale de CIA. Cum de reuşiseră însă? Înseamnă că cineva trădase, fie la Abidjan, fie la Ugadugu. Misiunea lor era acum una de sinucidere. Malko îl privi pe colonel.

— Ce părere aveți în legătură cu acest incident, colonele?

Ofițerul negru stinse lanterna, iar cadavrul rusului rămase în întuneric.

— Prietenii mei din Coasta de Fildeş m-au avertizat. Ştiam că agenții KGB din Abidjan sunt cu ochii pe mine. Au informatori peste tot şi, cu siguranță, au aflat despre plecarea mea. Atunci m-au pus sub urmărire chiar dacă nu ştiau ce am de gând să fac. Era suficient ca să se trimită un mesaj la Niamey ca să fiu aşteptat la aeroport. Apoi, au vrut să afle încotro mă duc.

Explicația părea verosimilă.

— Dumneavoastră sunteți principalul interesat, spuse Malko. Ce intenții aveți acum?

— Cel mai prudent ar fi să rămânem aici până la ziuă. Ca să verificăm dacă omul nostru era singur sau nu. În cazul în care a mai fost cineva, nu putea să ajungă prea departe pe jos. În plus, pe lângă această şosea se întinde pe o distanță apreciabilă o mlaştină. Tipul nu ar putea merge decât spre nord. Aşa că l-am putea găsi fără probleme.

— Bine atunci, aprobă Malko.

Ei se urcară în maşină. Colonelul şi americanii începură imediat să sforăie. Malko nu avu acest noroc. Gânduri care mai de care mai pesimiste îl sâcâiau fără încetare.

Oare trebuia să mai continue sau nu?

★

Colonelul Uedraengo frână brusc ca să evite o micuță caravană compusă din trei cămile, doi măgari şi vreo şase nomazi care veneau din sens opus. Odată cu revărsatul zorilor, deşertul parcă prinsese viață. Ofițerul negru discuta ceva cu unul din membrii caravanei, apoi se întoarse la maşină.

— Nu am văzut nimic, zise el. Cred că nu mai era nimeni altcinva în maşina aceea.

Întrebaseră deja mai mult de zece persoane întâlnite în drum,

dar nu aflaseră nimic.

— Bine, zise Malko. Hai să facem cale-ntoarsă. Zise Malko.

— Eu cred că ar trebui să ne asumăm riscul, zise Uedraengo.

Soarele se înălța pe cer. Mai devreme sau mai târziu, nomazii putea să găsească mortul din maşină, aşa că ar fi fost de dorit ca atunci ei să fie de cealaltă parte a frontierei, în Volta Superioară. Cei doi bodyguarzi erau cenuşii la față de praf şi oboseală. Colonelul se aşeză iar la volan şi porni atât de repede cât le permitea motorul rablei, evitând mărăcinii şi ocolind micile caravane. Din timp în timp, treceau prin fața colibelor din care negrii îi priveau curioşi. Colonelul întinse mâna către un şir de coline ce se vedea la orizont.

— Dincolo de ele este Volta Superioară

Range-Rover-ul escalada o dună plină de pietriş, pentru ca apoi să coboare într-o zonă cu palmieri. O turmă de cămile le tăie drumul. În plin deşert, existau şi insule de prosperitate.

Hurducat ca vai de mama lui, Malko încerca să evalueze consecințele ultimelor evenimente. Ipoteza colonelului părea bună. O supraveghere de rutină din partea KGB-ului, bine informat. Era clar atunci că ruşii nu ştiau încă ce se pusese la cale.

Pericolul acum era ca superiorii celui mort, intrigați de dispariția sa, să pornească în căutarea lui. Acest fapt i-ar fi pus imediat în alertă. „Rezidentul" KGB-ului din Ugadugu ar fi fost imediat alarmat şi ar fi pus în gardă pe prietenul său, marxistul Sankara.

De aici, s-ar fi ivit alte numeroase probleme.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât Malko îşi zicea că a continua planul ar fi fost o adevărată nebunie... Privirea sa alunecă spre profilul colonelului Uedraengo. Era în continuare impasibilă. Acesta era hotărât să rişte. El continua să conducă maşina în zigzag printre mărăcini ca şi cum ar fi avut în cap o busolă. Deodată, el opri brusc maşina.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko.

Colonelul sări din maşină, îngenunchie şi atinse pământul cu fruntea, apoi se sculă în picioare.

— Tocmai am trecut frontiera, spuse el. Am vrut să ating pământul patriei pe care nu speram să o mai văd vreodată.

— Când vom ajunge la Gaigu?

El privi cerul pe care se adunau cete de nori negri.

— Mai avem de mers trei ore, dacă nu plouă.

Din fericire, țara asta nu avea aviație. În deşert, erau la fel de vizibili ca o muscă într-o oală cu lapte.

— Vărul meu, marabut-ul, va fi foarte fericit să mă revadă.

Aceasta era Africa. În acest sat retras din Volta Superioară, nu exista nici poştă, nici telefon, iar mesajele soseau pe căi misterioase. Taxiurile traversau tot continentul pe drumuri necunoscute albilor.

O bună bucată de vreme, drumul şerpui pe lângă un râu umflat de primele ploi. Se întâlniseră cu câteva camioane, cu caravane de cămile şi cu oameni ce mergeau pe jos. Se îndreptau deja spre interiorul țării. Colonelul făcu semn către un deal roşu ce domina un sat.

— Acolo este! Pe colina aceea, se cosntruieşte cea de a şaptea moschee. Este clădirea aceea roşie…

— A şaptea! tresări Malko. Dar este doar un sătuc. Cum de reuşesc?

Ofițerul zâmbi.

— Marabut-ul este un adevărat sfânt, deşi e un pic original. Cei care construiesc moscheea, o fac în mod voluntar şi din cauza asta nu este prea scumpă. O fac din lut. Ei sunt convinşi că îi fac pe plac lui Alah. Cu şapte moschee, au şanse mai mari să ştie toată țara…

Ca să vezi unde se adăpostea sfințenia…

Peste cinci minute, ei pătrundeau în satul Gaigu, în care colibele erau aidoma celor din toate satele din acea țară sărăcăcioasă. Colonelul Uedraengo se îndreptă către un soi de fort din argilă întărită cu o plasă din nuiele, cu ferestruici mici. Deasupra lui, flutura drapelul verde al Islamului.

Colonelul opri maşina în fața fortului. O poartă mare se deschise şi îşi făcu apariția un negru scund care avea capul acoperit cu o calotă aurie. Era îmbrăcat cu o djellaba cafenie. El îi ieşi înainte şi îl strânse pe colonel în brațe. Apoi îi îmbrățişă îndelung şi pe cei trei tovarăşi ai săi. Colonelul traduse:

— Vă mulțumeşte că m-ați adus cu bine în Volta Superioară. A început construcția unei noi moschei pentru ca Alah să binecuvânteze misiunea noastră.

Malko abia aştepta să facă un duş şi să se odihnească. Chris nu se gândea decât cum să găsească mai repede o toaletă. Cei doi veri discutară un timp, apoi colonelul li se adresă:

— Veniți. Marabut a pregătit o surpriză!

Ei urmară gazda care îi conduse într-o curte inundată de soare şi înconjurată de căsuțe. Malko se opri îngrozit. Cinci cadavre erau aliniate în fața lor, direct pe pământ. Erau negri cu gâturile tăiate! Sângele scurs se închegase pe pământul lutos. Încântat la culme de isprava sa marabut-ul avu o scurtă explicație cu Uedraengo, a cărui privire se întunecă.

— Este vorba de cinci membri ai Comitetului de Apărare a Revoluției, trimişi aici de Sankara. Vărul meu a vrut să fie primul care să înceapă eliberarea patriei! A trimis emisari şi în celelalte sate prietene ca să-i urmeze exemplul!

Malko privi cadavrele acoperite cu roiuri de muşte. Orice ezitare ar fi fost superfluă. Cei cinci morți făceau ca ei să nu mai dea înapoi indiferent de riscuri.

Capitolul X

Emmanuel Bangare se gândea cu fața îndreptată către un ventilator portabil aşezat alături de patul său. Căldura sufocantă şi umedă de la începutul sezonului ploios se adăuga la neliniştea ce nu-l lăsa să doarmă. Vila în care locuia, deşi se afla în perimetrul magic al Consiliului Convenției, nu era dotată cu aer condiționat, iar piscina nu funcționa. Metisul întinse mâna după o ciozvârtă de porc friptă la cuptor, pregătită cu multă dragoste de amanta lui, care acum dormea dusă, oferind spectacolul unor fese bine cambrate. Sita Lingani era casieră într-o librărie şi era o femeie simplă care aprecia confortul relativ oferit de amantul ei. Într-o țară în care tot ce putea visa o femeie era să ajungă bonă sau târfă, a avea un R 5 şi a locui într-o vilă, însemna foarte mult.

În timp ce mesteca ciozvârta, Emmanuel Bangare îşi spuse că se află la o răscruce de drumuri. Pentru prima dată în viața sa agitată, el întrevedea posibilitatea unei promovări serioase şi de lungă durată.

Era fiul unei servitoare „de prăsilă” de origine franceză şi a unui negru necunoscut şi avusese norocul să fie adoptat de un lucrător la abator. Crescuse urându-i deopotrivă şi pe albi şi pe negri şi se înrolase în Brigăzile Roşii italiene ca să se răzbune pe societate.

Printr-o întâmplare, îl întâlnise pe căpitanul Rawlings, dictatorul marxist din Ghana, unde reuşi să-şi arate remarcabilele calități de torționar. Sătul de abuzurile omului său, Rawlings îl făcuse cadou prietenului său, căpitanul Sankara. Soarta a făcut ca Bangare să se facă imediat util.

Noul şef al statului îi încredință sarcina de a organiza un mic ghestapo local.

Asta i-a permis să se împăuneze cu o beretă roşie şi o puşcă mitralieră Kalaşnikov, până ce adevărații militari l-au rugat să fie ceva mai discret. Urât şi temut, el a fost nevoit să-şi vadă de lungul nasului, păstrând însă anumite avantaje şi titlul bombastic de şef al Brigăzii a 15-a a Vigilenței Populare. Cu toate acestea, steaua lui începuse să pălească. Asta până în această după-amiază.

Căpitanul Sankara îl convocase în biroul său auster din Consiliul Convenției, lucru ce nu se mai întâmplase de multă vreme. Ambasadorul Uniunii Sovietice tocmai pleca. Venise să-l avertizeze că agenții KGB descoperiseră că un colonel, Uedraengo, aflat în exil la Abidjan, şi condamnat la moarte prin contumacie de noul regim, pregătea o lovitură de stat ca să-l răstoarne de la putere pe Sankara! În ciuda interceptării convorbirilor telefonice, securitatea locală nu ştia nimic. Atunci, şeful statului, fu nevoiot să recurgă la serviciile sale „speciale". Bangare ieşi de la întâlnirea cu Sankara într-o stare vecină cu isteria. Dacă reuşea să dejoace o lovitură de stat, viitorul său era asigurat. Aşa că îşi pusese imediat oamenii să caute orice pistă posibilă.

Până în aceea seară, nu se întâmplase nimic. Tocmai băuse nişte n'dolo[9] ca să-şi mai ridice moralul şi se pregătea să se culce, când auzi o maşină în fața casei.

Nu aştepta pe nimeni... Ştia că are numeroşi duşmani. Dintr-un salt, îşi luă Kalaşnikovul şi o trezi pe Sita. Aceasta se îmbrăcă speriată de moarte. La uşă se auzi o bătaie uşoară.

— Cine-i acolo? strigă Bangare de după uşă.

— Eu sunt, şefu', se auzi vocea lui Peter Stotsi.

— Ce naiba vrei la ora asta?

— E ceva important, şefu'!

Bangare se îmbrăcă şi deschise uşa. Negrul cu craniul ras aştepta în prag îmbrăcat cu eterna sa geacă din piele. O zări pe

9 *Vin de palmier (n.a.)*

Sita, goală puşcă, şi întoarse ochii în altă parte.

— Şefu', am găsit un tip care ar putea să vă intereseze…

— Cine-i ăla?

— Unul pe nume Babu. Un văr de-al sergentului şef Nassara, care comandă garda preşedintelui Sankara. De ieri, tipul e plin de bani. Până acum n-avea nicio leţcaie, iar acum azvârle cu bani în neştire şi şi-a achitat şi o datorie de treizeci de mii de franci. Partea ciudată este că a început să-l descoase pe vărul lui în legătură cu mişcările Şefului ăl mare…

— Aşadar, asta era! Foarte interesant, făcu Bangare. Unde este acum acest Babu?

— Păi. E la mine în maşină, cu Ali.

— Fă-l încoace!

Peter se execută imediat şi se întoarse împingând în faţa sa un negru scund, cu mâinile legate la spate, care îşi rotea ochii bulbucaţi în toate direcţiile. Bangare îl aştepta cu braţele încrucişate.

— Iată-l pe Babu. Şefu'!

— Hei. Am aflat că acum eşti foarte bogat. Îi spuse Bangare prizonierului.

Celălalt îşi înghiţi nervos saliva, apoi spuse împleticit:

— Păi. Este un cadou, şefu'…

Bangare avusese de-a face cu mulţi mincinoşi până acum, ca să-şi dea seama că tipul minte.

— A, deci un cadou, carevasăzică!

Fără alt comentariu, el îi aplică o puternică lovitură în plexul solar cu patul armei. Babu se îndoi de urere, urlând.

— Pe naiba! Închide-i gura! ordonă Bangare.

Imediat Peter îl strânse un pic de beregată. Bangare îl apucă pe negru de claia de păr creţ.

— Cine ţi-a dat banii ăia?

Urmă o linişte de plumb. Bangare îşi dădu repede seama că nu putea să-l interogheze pe netrebnic în vila sa. Dacă făcea prea mult zgomot, puteau să intervină militarii, iar el voia să se ocupe singur de afacerea asta. Brusc, îi veni o idee genială. El intră în cameră la Sita.

— Fratele tău mai are atelierul ăla?

— Da. De ce mă întrebi?

— Să mergem acolo.

— La ora asta?

Femeia amuți pe loc când o palmă îi făcu creierii să-i sune în cap. Era clar că nu mai trebuia să pună întrebări... Ea își înfășură un bubu în jurul trupului și își urmă amantul. La volanul mașinii R 16 era Ali-Șișu, algerianul. Bangare se urcă lângă el, iar Sita cu Peter și cu prizonierul se instalară în spate. În tot timpul drumului, în mașină domni o tăcere grea, tulburată doar de schimbătorul de viteze.

Ca să ajungă în cartierul african Niogsin, trebuiau să traverseze tot Ugadugu. În cele din urmă, ajunseră în bulevardul 58, o arteră dreaptă și la această oră, perfect pustie. Sita Langani se dădu jos prima și bătu la o poartă de lemn. Un negru gol până la brâu le deschise, cu o lanternă aprinsă în mână. Era fratele ei. Când îi recunoscu pe însoțitorii Sitei, el își înghiți comentariile neplăcute.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Avem nevoie de atelierul tău, zise Bangare. Ne luminezi și ne deschizi.

Celălalt nu comentă nimic. Îi conduse prin curtea plină de tot felul de materiale: resturi de statui, unelte, bare de cupru. Se deschise apoi atelierul plin până la refuz de obiecte de artizanat, pregătite să fie scoase pe piață. Într-un colț, avea amenajat un loc de lucru. Era o masă cu o menghină, un taburet și o butelie cu aer comprimat. Bangare se opri în fața unei lămpi de sudură, pentru statuetele de cupru.

— Aprinde-mi chestia asta.

— Ce?

— Pune-o în funcțiune!

Negrul se supuse și deschise robinetul de alimentare. Gazul se aprinse imediat la flacăra brichetei sale.

— Foarte bine. Acum, poți să te duci la culcare, făcu Bangare după ce apucă lampa de sudură.

Artizanul înțelese după tonul lui Bangare despre ce era vorba și plecă din atelier fără să mai spună ceva.

Bangare se întoarse către Ali-Șișu.

— Tu te duci cu el. Dar mai înainte îi trimiți aici pe Babu și pe Peter.

Algerianul părăsi atelierul. Peter intră în atelier trăgându-l după el pe prizonier.

— Așază-l pe scăunel, ordonă Bangare.

Peter îl sili pe Babu să stea jos. Acesta, îngrozit, stătea cu capul în jos, în timp ce înghițea saliva însângerată. Avea buza plesnită

din cauza unei lovituri. Bangare îi sfâşie cămaşa.

— Avea banii asupra lui? îl întrebă el pe Peter

— Da. Şefu! Uite-i pe toți

El scoase un teanc de bancnote şi i le întinse. Erau mai bine de zece mii de franci africani. Era o sumă colosală penttu un tip de teapa lui Babu.

— Cine ți-a dat aceşti bani?

Babu îşi roti ochii îngroziți de moarte. Simțea mirosul de gaz ars. Un alt miros, pestilențial se simți în încăpere.

— Babu. Eşti un porc împuțit, strigă Bangare. Ți-ai dat drumul în nădragi. Se vede că nu ai conştiința prea curată…

Vocea metisului era rece şi dulceagă ca o otravă. Cu un efort supraomenesc, Babu reuşi să articuleze:

— Nu. Nu, şefu'.

— Cine ți-a dat biştarii?

Linişte. Bangare apucă liniştit lampa de sudură şi, cu un gest iute. O lipi de pieptul nefericitului din fața sa. Flacăra albastră învălui sânul stâng, arzându-i mamelonul. Urletul bărbatului făcu zidurile să se cutremure. Sub efectul durerii, nenorocitul urla ca un câine rănit. Bangare îl privea cu indiferență. El aşează la loc lampa şi îi spuse:

— Dacă nu-mi răspunzi, am să-ți ard bărbăția şi, după aia, te voi pârli ca pe un porc înjunghiat. Am la dispoziție toată noaptea. Aici, nimeni nu va veni să te ajute…

Paralizat de durere şi teroare, prizonierul nu reuşea să mai articuleze vreun cuvânt. Umbrele aruncate de obiectele îngrămădite pe etajere dădeau locului un aspect şi mai sinistru. Babu deschise gura, apoi o închise. Dacă spunea adevărul, era terminat. Trebuia cu orice preț să inventeze ceva plauzibil, dar ce? Creierul cuprins de panică nu-l mai asculta. Cu oroare, îl văzu pe Bangare, apropiindu-se de el cu lampa de sudură în mână.

— Nu, tovarăşe! Nu ştiu nimic! N-am făcut nimic!

Bangare îl privi cu reproş. Se putea ca toată această poveste să fie doar o furtună într-un pahar cu apă. Dar putea să fie şi ceva serios… El se întoarse către Peter, care era absorbit în contemplarea unor statuete cu caracter obscen. Reprezentau cupluri care făceau dragoste în tot felul de poziții.

— Dă-mi o mână de ajutor!

— Da, şefu'. Ce vrei să fac?

— Dă-i jos pantalonii.

— Nu, nu! urlă Babu.

Bangare părea total absorbit în examinarea unei statuete din cupru pe care o atingea cu flacăra lămpii, ca din joacă.

— Te-am întrebat ceva. Zise el.

Peter îi desfăcu pantalonii. Un miros de excremente umplu atelierul. Peter îi tăie cu un cuțit slipul murdar, lăsându-l gol puşcă.

Bangare se apropie de nefericit şi începu să-i examineze pântecele cu un interes prefăcut.

— Ei. Tovarăşe, se pare că eşti foarte bine dotat. Logodnica ta nu are motiv să se plângă, nu? Ce păcat!

Babu sughiță, apoi scoase un hohot de plâns. Cu o atenție exagerată, Bangare reglă flacăra lămpii, care scotea un şuierat amenințător. Era parcă mai albă şi mai lungă.

— Ține-l bine! ordonă el.

Peter trecu în spatele prizonierului şi îl prinse de după gât, cu un zâmbet sadic pe buze.

— Ai grijă. Şefu'. Să nu mă pârleşti şi pe mine din greşeală!

Bangare nu răspunse. La Rawlings el învățase multe…

Lampa de sudură revoluționase tehnica torturii. Din păcate, nu în toată Africa există electricitate.

El se ghemui lângă prizonier şi încet apropie flacăra de organele genitale ale acestuia. Urletul ce urmă ar fi înfiorat şi o statuie de piatră.

Pentru moment, durerea era atât de atroce încât prizonierul fu incapabil să scoată o vorbă. El urla întruna.

La uşa atelierului bătu cineva.

Cu un revolver în mână. Bangare deschise. Fratele Sitei stătea în prag cu chipul răvăşit

— Ce-i cu tine? Ce vrei?

— Păi, s-au auzit țipete şi s-au trezit vecinii. Ar trebui…

— Intră, făcu Bangare.

Cum celălalt nu era prea entuziasmat de invitație, el îl trase de mână în atelier şi încuie uşa. Peter spuse neliniştit:

— Şefu', ai fost cam tare… Mă tem că ăsta crapă…

— Asta s-o crezi tu! Simulează ca să-i dăm pace! Lasă-l să se mai odihnească nițel şi o luăm de la început. Avem toată noaptea la dispoziție ca să-l facem să ciripească.

El se întoarse către artizanul încremenit de groază în fața spectacolului din fața sa.

— Hai, arată-ne un pic şi nouă cum faci o statuetă. Încearcă să faci una după modelul netrebnicului ăsta, zise Bangare arătându-i negrul slăbănog.

Sculptorul ştia că nu poate să se împotrivească. Evitând să se uite la bietul nefericit, el se instală la masa de lucru, unde puse în menghină o vergea de cupru. Era vădit îngrozit de faptul că era amestecat în genul acesta de poveste şi îşi zise că va avea curând o discuție cu sora sa.

Bangare îl observa amuzat cum modelează cuprul cu ajutorul flăcării. Tipul avea o dexteritate uimitoare… Un geamăt îl făcu să tresară: prizonierul îşi revenise.

Bangare scoase nişte bani din buzunar şi-i întinse cumnatului său.

— Ține-i Ai să execuți acum o adevărată sculptură, pe carne vie…

— Ce???

— Eu am mâna ceva mai grea. Tu eşti mult mai delicat. Lucrează cum vrei. Dar vreau să scoți de la el adevărul. Să aflu cine i-a dat banii.

— Mă tem că nu sunt în stare, făcu meşterul, cenuşiu la față.

Bangare apucă revolverul. Îl armă şi îl apropie de fața lui.

— Atunci îți voi zbura creierii, zise el calm.

Liniştea dură câteva secunde, apoi meşterul se ridică în picioare cu mâinile tremurând. Ştia că lui Bangare nu-i arde de glume. Avea o familie mare. Două femei şi şase copii, fără a mai pune la socoteală neamurile. Atunci se apropie de prizonierul care îl fixa cu teroare, căutând un loc mai puțin, dureros.

— Hai odată! Nu vreau să pierd vremea!

Artizanul reglă iar flacăra arzătorului ca să fie cât mai slabă, încercând să nu se uite la viitoarea sa victimă. Apoi, îi atinse uşor cu flacăra o coapsă. În momentul în care flacăra linse pielea, prizonierul scoase un răcnet inuman.

Bangare scoase o înjurătură:

— Nu acolo, imbecilulle! Arde-i ochii sau urechile!

Cum cumnatul său nu se mişca, îi apucă mâna şi i-o îndreptă către fața lui Babu. Acesta simți căldura infernală şi reuşi să articuleze:

— Nu! Nu! Jur că o să spun!

Bangare nu clinti flacăra.

— Spune atunci!

— Grăsanul… Georges. Cel care închiriază maşini.

— Georges?

Bangare nu putea să-şi creadă urechilor. La orice s-ar fi gândit, numai la asta, nu. Îl cunoştea bine pe uriaşul expatriat pe care îl considera un mototol şi un ratat. Era un tip care nu s-ar fi amestecat nici mort în politică. Şi nu era deloc genul de om care să-l umple de bani pe Babu. Era clar că acesta mințea.

— Mai rumeneşte-i puțin ouțele. Făcu el. Vorbeşte tâmpenii.

— E adevărat, şefu'! îți jur că e Georges! Voia să afle mai multe, pentru că voia să-i arunce o moşmoană tovarăşului preşedinte.

— De ce?

Un tip ca Georges nu credea în vrăjitoriile africane.

Printre gemete şi hohote de plâns. Babu îi relată cu lux de amănunte propunerea lui Georges Vallos. Bangare îl asculta perplex. Victima sa era deja prea speriată ca să mai mintă. Aşadar era ceva necurat la mijloc, iar francezul deținea cheia misterului. El stinse flacăra arzătorului pe care îl puse alături. Îi avea să fie ceva mai greu să afle adevărul de la Georges. Era alb şi nu putea să-l prăjească ca pe Babu.

— În ordine. Acum plecăm

Vădit uşurat, cumnatul său se grăbi să-şi ia în primire lampa de sudură. Bangare îi arătă bancnotele de pe masă spunând:

— Sunt ale tale. Le-ai câştigat în mod cinstit.

— Nu, nu vreau nimic, protestă artizanul.

Bangare îl privi cu răceala şi îi vârî banii cu sila în buzunar. Celălalt nu mai opuse rezistență. Peter îl dezlegase pe prizonier şi îl luă pe umăr. Nefericitul nu era capabil să meargă. Bangare îi mai aruncă peste umăr cumnatului său:

— Nu m-ai văzut… Ai înțeles?

Strada era întunecată şi pustie. Ali-Şişu' aştepta la volanul maşinii R 16. Peter îl aruncă pe Babu pe bancheta din spate şi se urcă lângă el.

Peste cinci minute, se aflau în fața barajului de pe Bulevardul Republicii. Când maşina pătrunse în grădina vilei sale, Bangare îi ordonă lui Peter:

— Ocupă-te tu de el. După aia. Îngroapă-l sub arborele de mango.

Peter scoase negrul din maşină, ca pe un pachet. Babu nu reacționa, abrutizat de durere. El gemea continuu ca un câine bolnav.

Sud africanul îl lungi lângă piscină. Scoase de la picior tija ascuțită de care nu se despărțea niciodată.

El îl întoarse pe Babu cu fața în jos. Apoi potrivi tija la mijlocul cefei acestuia, înfingându-i-o cu putere, cu precizia unui chirurg.

Babu tresări puternic într-un spasm de agonie şi rămase nemişcat, de parcă ar fi fost fulgerat. Peter şterse tija de pantalonul său şi o puse la loc. Era într-adevăr un mod foarte amuzant de a lua viața cuiva.

★

Soarele apăruse la orizont. Emmanuel Bangare opri maşina în fața casei lui George Vallos. Reflectase mult până să ia o hotărâre. Când băiatul îl zări, rămase încremenit de frică.

— Stăpânul tău e acasă? îl întrebă mieros Bangare.

— Da, şefu'? Doarme încă.

— Bine. Atunci intru să-l văd.

El pătrunse în casă urmat de Peter. Era o încăpere tristă, dezordonată. Pe masă, era o sticlă goală de J&B, iar hainele zăceau în grămezi. Sub o plasă de țânțari, sforăia Georges. Metisul îl privi câteva clipe, apoi luă pumnalul lui Ali-Şişu' şi îl înțepă uşor pe francez în umărul învelit în slănină. Acesta se deşteptă într-un salt, clipind din ochi. Bangare ridică storurile de la ferestre ca să fie mai uşor de recunoscut.

Georges Vallos se făcu alb ca ceara. Cu gura căscată, cu ochii înnebuniți de spaimă şi cu bărbia gelatinoasă tremurând, el încercă să schițeze un zâmbet.

Bangare îşi zise că micul său efort merita osteneala. Jucându-se neglijent cu pumnalul, el zise cu blândețe:

— Tovarăşe, eşti în stare de arest. Îmbracă-te ca să mergi cu noi…

Georges Vallos zise clănțănind din dinți:

— Dar ce s-a întâmplat? Ce am făcut?

— Ai atentat la Revoluție, zise Bangare. Şi ai complotat împotriva tovarăşului Preşedinte.

Georges simți cum i se taie picioarele. Apucă o sticlă de Vichy Saint-Yorre pe jumătate plină şi o goli pe loc. Ştia că începea cea mai lungă zi din viața sa.

Capitolul XI

Colonelul Uedraehgo intră în camera relativ răcoroasă în care se afla Malko şi cei doi americani. Era escortat de mai mulți negri înarmați, cu chipuri fioroase. Erau verişorii săi care îşi procuraseră puştile Kalaşnikov de la membrii CDR-ului asasinați. Acum formau o gardă de onoare în jurul ofițerului african. Acesta purta haine civile.

El se aşează la o masă mare din lemn. Zâmbea.

— Am veşti bune. Am reuşit să stabilesc toate contactele necesare, iar partizanii mei nu aşteaptă decât un gest de la mine ca să acționeze.

Malko simți o mare uşurare. Nu se mişcaseră din ajun din casa marabut-ului, ca să nu fie văzuți nişte albi în sat. Oricând putea cineva să vorbească vrute şi nevrute. Orizontul său se limita la pereții de lut şi la curtea interioară. Chris Jones consumase o cantitate uriaşă de orez fiert şi se simțea mult mai bine. Milton, în schimb, refuza să se mai atingă de altceva în afară de sardele în conservă, cu condiția să deschidă chiar el cutia.

Cei cinci membri ai CDR, asasinați, fuseseră îngropați, iar familiile lor, amenințate cu represalii şi mai rele dacă vorbeau. Lumea din sat prinsese frică de marabut, aşa că, cel puțin o lună, nu era pericol să vorbească.

— Când vom pleca spre Uaga? întrebă Malko. Colonelul Uedraengo păru un pic încurcat.

— Cred că va trebui să ne schimbăm planul într-o măsură oarecare. Trebuie să mă mai întâlnesc cu nişte prieteni înainte de a merge în capitală. Aş vrea să rămân singur, aşa că am o sugestie. Un taxi colectiv vă poate duce pe drum sigur la Niamey. De acolo pleacă un avion pe zi la Uaga. Dumneavoastră veți sosi în mod oficial, iar noi ne vom întâlni acolo.

Malko tăcu. Soluția colonelului era mult mai riscantă decât planul prevăzut, adică păstrarea clandestinității totale până la declanşarea puciului.

— Bine. Spuse el. Sper ca plecarea mea să nu stârnească valuri. Dar prietenii mei?

— În privința lor nu sunt probleme. Ei au fost în excursie, aşa că se vor întoarce pur şi simplu. Pot pleca încă de acum. Ca să ajungă acolo până la noapte. Drumul poate fi greu pentru că a plouat.

Cele două gorile erau deja în picioare. Chiar şi Uaga era mai civilizată decât Gaigu.

— Cum ne vom reîntâlni? întrebă Malko. Va trebui să fim extrem de precauți.

Colonelul scoase din buzunar ceva ce semăna cu un portchei şi i-l arătă lui Malko.

— Cineva vă va aduce acest obiect şi vă va conduce la noi. Mâine vom fi şi noi în Uaga.

Aceasta era Africa. Nici telefon, nici mesaje scrise. Malko încercă să fie optimist. Acum totul depindea de Uedraengo. Deşi dispunea de mijloace primitive, logistica acestuia părea să funcționeze mai bine decât a sa.

— Foarte bine, zise el. Cum ajung îl voi contacta pe *stranger-ul* meu care este în măsură să vă dea informațiile necesare pentru punerea la punct a fazei finale a operațiunii. Sunteți sigur că nu veți fi în pericol la Uaga?

— Acolo unde merg eu, nu mă va denunța nimeni.

Malko se gândi la sovieticul omorât în deşert, probă că Uedraengo fusese urmărit din Coasta de Fildeş. Oare ce ştiau cei din KGB? Era ca o cursă contracronometru.

Un bărbat intră şi îi spuse colonelului ceva la ureche. Acesta îi zise lui Malko:

— A sosit taxiul dumneavoastră. Nu trebuie să puneți nicio întrebare. Omul meu cunoaşte drumurile. Totul se va petrece cu bine. Cei doi îşi strânseră mâinile îndelung, sub privirile neliniştite ale gorilelor care se simțeau abandonate. Deşi mureau de sete, nu îndrăzneau să se apropie de nimic, chiar dacă era vorba de băuturi îmbuteliate. Cu africanii ăştia nu puteai fi sigur de nimic...

Malko ieşi afară. În fața casei, era o maşină plină cu negri apatici. Avea rezervat cel mai bun loc, de lângă şofer, iar în loc de aer condiționat, o fereastră deschisă... Înainte de a pleca, el vorbi cu Chris.

— În seara asta, să mergi să cinezi la „*Ricardo*". Te voi vedea acolo.

Cu o strângere de inimă, Malko văzu cum se îndepărtează de sat. Urmă imensitatea monotonă a savanei africane. Şoferul gonea nebuneşte, mai mult după instinct, fără cel mai mic reper. Până la Niamey era un drum de şase ore.

★

Georges Vallos, aşezat pe un scăunel în fundul unui *cagibi,* încerca să-şi stăpânească bătăile inimii. Îşi tampona cu batista echimoza de pe tâmpla dreaptă. Când Bangare îl anunțase că nu îl duce la Siguranța Generală, el încercase să sară din maşină. Imediat însă, Ali Peter şi cei doi algerieni îl coşcoviseră în bătaie. Când au trecut prin barajul de pe bulevardul Republicii, ei l-au acoperit cu o pânză. Fusese adus în *cagibi* şi-l lăsaseră acolo, cu mâinile legate la spate, fără aer curat, speriat de moarte. Se auzeau zgomote, dar ştia că nu se află într-o instituție publică. Ştia ce putere are Bangare.

Uşa se deschise şi unul dintre călăi îl scoase şi îl conduse într-un living-room elegant. Acolo era Bangare, îmbrăcat în ținută de camuflaj.

Îl aşezară la masă şi fu servit cu o cafea, sub privirile afectuoase ale lui Bangare. Acesta îşi aprinse o țigară şi zise:

— Am aflat tot. Complicele tău a mărturisit. Țin mult la tine. Aşa că, dacă colaborezi cu noi, totul se poate aranja pentru tine. Poți primi chiar şi o concesiune exclusivă în închirierea maşinilor. Tovarăşul Preşedinte vrea să dezvolte economia națională. Ce părere ai?

Parcă ar fi fost vorba de o întâlnire de afaceri…

Georges dădu din cap şi zise cu glasul sugrumat:

— Da, cred că este o idee bună…

— Bine, atunci spune ce s-a întâmplat cu Babu.

Georges avusese timp să-şi pregătească povestea. El începu să înşire totul cu amănunte, explicând că Babu era cumnat cu angajatul său. Vorbi despre Yamaha şi de dorință lui de a ajuta. Bangare zise cu un ton detaşat.

— Tu nu i-ai cerut nimic în schimb?

— Trebuia să lucreze pentru mine în afara serviciului lui. Zise Georges…

Bangare făcu un semn amical. Cu o mişcare fulgerătoare, el azvârli cafeaua fierbinte în obrazul lui Georges şi sări în sus. Urlând:

— Ticălosule! Mincinosule! Contrarevoluționarule! Alb împuțit! Mă crezi un tâmpit? O să te distrug!

El începu să-l lovească furios sub privirile amuzate ale complicilor săi. În cele din urmă, se calmă, îl culese pe francez de pe jos şi îl lovi cu capul de masă.

— Ai să-mi spui tot ce ştii altfel nu ai să mai vezi Uaga nenorocitule! Aici nu te va căuta nimeni, nici chiar ambasadorul tău!

Georges se întreba cum va avea curajul să reziste.

★

Malko încerca să-şi stăpânească emoția în timp ce dădea paşaportul la control. În plus, era mort de foame. Între Niamey şi Uaga nu exista niciun serviciu, nici măcar la clasa întâi. Se gândea cu nostalgie la ultima sa călătorie cu Air France Paris-New York, la Club. Cu *foie gras* şi vin Bordeaux! Soldatul îi înapoie paşaportul. Malko trecu barajul poliției vamale. Nu zări pe nimeni suspect în mulțimea de negri. Ajunse la standul lui George Vallos. Acesta nu se afla acolo, dar un negru îl întâmpină foarte serviabil.

— Şefu' este la hotel. Doriți o maşină?

Maşina era un Datsun identic cu cel închiriat deja, dar fără aer condiționat şi cu mult mai murdar. Politicos, el refuză oferta şi se îndreptă către standul firmei Budget. Peste cinci minute, el era la volanul unui Mercedes cu aer condiționat. Era o adevărată minune! Acum trebuia să-l găsească pe Vallos.

Biroul acestuia de la hotel *L'Independance* era închis. Malko plecă la *Silmade.* Acolo, el coborî la subsol. Adjunctul negru al lui Georges îl primi cu un zâmbet călduros.

— Şeful nu este aici. A plecat azi dimineață devreme. Revino pe la ora trei.

Nervos, Malko simți că timpul zboară fără ca el să fi rezolvat ceva. Vallos trebuia să dețină deja informațiile care să permită atacarea Consiliului Convenției. El urcă în camera sa. Telefonul suna. Era vocea suavă a Elianei:

— O, erai acolo? De ce nu m-ai sunat?

Atunci, Malko avu o inspirație.

— Spune-mi. Te rog ceva Am doi prieteni care vor sosi la Uaga. Nu au prea mulți bani. Nu ai putea să-i găzduieşti la tine vreo două sau trei zile?

— O, bineînțeles că pot, răspunde libaneza. Vino la mine. O să-ți dau cheile casei.

Până avea să-l întâlnească pe Vallos, nu avea altceva de făcut. Vila Elianei putea fi un loc bun de repaus pentru câteva ore. Tânăra îl aştepta pregătită. Purta un costum roşu ca focul, o adevărată invitație la viol.

Ea se frecă laguroasă de Malko, cum face o pisică atunci când

îşi vede stăpânul.

— Ai avea timp să faci o baie până îți sosesc prietenii, nu?

— Sigur că da. Răpunse Malko încântat.

Eliane era la fel de focoasă ca şi înainte. După ce ieşi din baie. Malko fu luat în primire cu tot elanul.

★

Crupa cambrată a Elianei nu mai avea secrete pentru Malko. El o penetra cu ardoare, în timp ce femeia debita un torent de obscenități într-un amestec de franceză şi arabă. Era transpirată şi fierbinte. Malko explodă şi căzu epuizat de oboseală şi căldură.

— Tu îl cunoşti pe Georges Vallos, cel care închiriază maşini?

— Da.

— Aveam o întâlnire de afaceri cu el. Dar nu a venit. Nimeni nu ştie unde se află. Nu ai putea să-l găseşti?

— Voi încerca. Am un băiat foarte descurcăreț. Vrei să vin la hotelul tău, dacă aflu ceva?

— Nu, ne vom întâlni tot aici, după-masă. Poți să te ocupi de asta cât mai repede?

— Sigur că da. Dragul meu.

Uaga era un amărât de orăşel în care băieții cunoşteau toate mişcările albilor.

★

Malko avu timp să facă un duş şi să-l caute din nou pe Vallos, dar în zadar. Angajatul acestuia nu era deloc îngrijorat. În această țară, puteai oricând să fii victima unui accident de maşină, o pană de cauciuc sau orice altceva... Uaga continua să fie ciudat de calmă, excepție făcând orele nopții, când se auzeau împuşcături.

În articolele din *L'Observateur*, unicul ziar al opoziției, era denunțată apatia africanilor față de regimul lui Sankara. Acesta putea dormi liniştit: radioul emitea sloganuri revoluționare, iar cotidianul oficial *Sidwaya* publica nenumărate moțiuni ale grupuleților ce se raliau la noul regim. În acest timp, de pe piață dispăruse chiar şi pasta de bărbierit...

Când trecu pe lângă zona „interzisă", Malko nu putu să nu se gândească la ceea ce se punea la cale. Spera ca Uedraengo să reuşească. Oricum, el ar fi fost cu mult mai liniştit dacă treaba ar fi fost făcută cu ajutorul puşcaşilor marini. CIA însă nu voia să fie amestecată. Incidentul din deşert, cu rusul pe care îl doborâseră,

îl obseda. Trebuia să-l anunțe pe Eddie Cox. Era însă riscant să-l contacteze pe şeful centralei CIA în această fază a misiunii sale.

El îşi parcă maşina în fața vilei Elianei. Libaneza îl aştepta pe verandă, aşezată într-un fotoliu de răchită. Ea se ridică şi se îndreptă spre el cu unduirea inimitabilă a şoldurilor în formă de amforă. Ea se încolăci în jurul trupului său ca o liană.

— Ai noutăți despre Georges Vallos?

— Da. Avem timp berechet ca să ne distrăm.

Malko simți cum i se strânge stomacul.

— De ce? A avut vreun accident?

— Nu. Dar a fost arestat azi dimineață, la el acasă.

Capitolul XII

Lui Malko îi dispăruse complet orice chef de făcut dragoste. Eliane constată cu decepție în glas:

— Nu mă mai iubeşti?

— Ba da. Cum să nu? Dar ce i s-a întâmplat lui Georges? Este ceva grav?

— Habar n-am. Ticălosul de Bangare a venit la el acasă însoțit de oamenii lui. Băiatul din casă i-a văzut şi-a povestit unor prieteni din piață. Aici asta nu înseamnă însă mare lucru. Au mai fost arestați oameni pentru nişte fleacuri. Unul trimisese guvernului o notă de plată şi au vrut să-l sperie. În Uaga se poate orice.

Eliane se dedică ocupației sale favorite. Malko se străduia să alunge gândurile negre ca să se poată bucura de câteva clipe de plăcere şi destindere. Totul s-ar fi putut termina cu o catastrofă. Limba Elianei explora împrejurimile urechii lui, în timp ce el încerca cu disperare să facă un bilanț al ultimelor evenimente. Colonelul Uedraengo trebuia să fi sosit deja în Uaga. Milton şi Chris erau pe drum, iar Bob urma să-i livreze a doua zi camioanele. Mai lipsea elementul de bază: informațiile privind deplasările lui Sankara. Pentru ca lovitura să fie sigură, în cazul în care varianta Korsimiro se dovedea imposibilă... Arestarea lui Georges Vallos era extrem de gravă. Se aprinsese beculețul roşu. Singura cale era ca să se salveze cine poate. Corelată sau nu cu

uciderea rusului, arestarea lui Georges omora acțiunea încă din față.

Malko luă o decizie: singurul lucru cu cap era să demonteze totul. Cu atât mai rău pentru consecințe. Nu avea dreptul să mai pună şi alte vieți în pericol. În cazul acesta nu mai era vorba de ruleta rusească, ci de ruleta belgiană, în care fiecare despărțitură a încărcătorului are câte un glonț. El se desprinse cu greu de Eliane.

— Pleci? îl întrebă ea decepționată.

— Da.

— Te duci să-i cauți pe prietenii tăi?

— Da.

Deodată, vila Elianei putea deveni un element capital pentru viața lor.

— Atunci, eu te aştept aici. Făcu tânăra femeie.

Ea îl privi cum pleacă, cu ochii flămânzi de dragoste.

Cu gândurile aiurea. Malko fu cât pe aci să dea cu maşina peste o bicicletă, în intersecția cu drumul către Niamey. Fără să vrea, se uita mereu în oglinda retrovizoare. Cu Georges în arest, fiecare clipă petrecută în Uaga reprezenta un pericol de moarte. Era însă obligat să se întoarcă la hotelul *Silmade* căci acolo trebuia să-l caute trimisul lui Uegraengo.

În momentul în care parcă Mercedesul în fața hotelului văzu un bărbat care se apropia de el. Cu inima strânsă, el rămase nemişcat. Negrul părea la fel de speriat ca şi el. După ce se uită împrejur, el scoase din buzunar acel port-chei pe care Malko îl văzuse în mâna colonelului. Era semnalul de recunoaştere.

— Veniți cu mine. Şefu'?

Negrul se urcă pe motocicleta Jamaha şi plecă în viteză. Malko îl lăsă să se îndepărteze puțin, apoi se luă după el, sperând ca să nu fie luat la ochi de vreunul din negrii ce stăteau la intrarea hotelului. Mesagerul colonelului se îndrepta către barajul numărul trei. Apoi intră pe drumul către Niamey, pe lângă sinistra „Bois de Boulogne"... Pătrunseră apoi în imensul cartier african Zogona, cu drumuri de pământ bătătorit, nenumărați negustori şi scufundat în întuneric aproape total.

Malko îşi urma cu greu ghidul care îl conduse până în grădina unei vile. Doi bărbați apărură din noapte şi închiseră porțile în urma sa. Ghidul sună la intrarea în vilă. Uşa se deschise şi în prag apăru un negru înalt, cu trăsături foarte fine...

— Bun venit, domnule Linge. Prietenul nostru este aici.

În interior dompea o căldură insuportabilă! Nu erau prea multe mobile. În schimb, se vedea un televizor şi trei aparate video Akai, puse unul peste altul. Malko se aşează pe o canapea, iar gazda sa zise unui băiat:

— Du-te după băutură!

— Nu am cheia, şeful

Negrul făcu un gest de scuză către Malko.

— Asta-i treaba, şefu'! Trebuie să ținem totul sub cheie, altfel se apucă de băut. Băuturile sunt în bucătărie.. Zoo, adu un ventilator..

Băiatul aduse unul imens şi îl puse în funcțiune. Malko se simți un pic mai bine. Peste trei minute uşa se deschise şi apăru un personaj înfăşurat într-un bubu cafeniu, cu o calotă deschisă la culoare pe cap: era colonelul Uegraengo.

— După cum vedeți, dragă prietene, totul se petrece cu bine aici în Uaga.

Băiatul reuşise să găsească cheia şi veni cu brațele pline cu cutii de bere Flag. O vreme se auzi numai zgomotul făcut de berea ce era înghițită cu plăcere. Colonelul scoase din buzunar o hârtie şi i-o întinse lui Malko. Pe ea erau scrise următoarele cuvinte: „Salut, tovarăşe. Noi te aşteptăm şi suntem gata să te urmăm. Moarte lui Sankara."

Semnătura era ilizibilă. Colonelul spuse:

— Este de la tovarăşul meu. Colonelul Kolgo. Mă aşteaptă mâine în Po, ca să-mi pună la dispoziție toți oamenii săi. E fantastic, nu-i aşa? Să bem pentru eliberarea țării.

El ridică paharul. Malko nu îndrăznea să-i spună imediat adevărul. Cu inima strânsă, se gândea la duşul rece pe care i-l va administra curând colonelului.

★

— Salut, tovarăşe. Patria sau moartea! Vom învinge!

— Patria sau moartea! Vom învinge!

Salutul revoluționar odată schimbat, maşina R 16 îşi continuă drumul, lăsând în urmă barajul militar. Îmbrăcat în uniformă de camuflaj şi înarmat cu eternul Kalaşnikov, Emmanuel Bangare nu se temea de soldați. Aceştia nu apucaseră să-l zărească pe Georges Vallos, care zăcea făcut grămadă pe planşeul maşinii, călcat în picioare de cei doi algerieni Bietul grăsan mirosea urât a sudoare amestecată cu frică. Încă din zori, fusese maltratat în vila

lui Bangare. Fusese bătut, băgat cu capul în piscină până la sufocare. Ali-Şişu' se distrase încercând să-i bage cu sila în gură un crab viu. Cu toate astea, el menținuse aceeaşi versiune, din care Bangare nu credea nicio iotă.

Ceea ce îl înspăimânta cel mai mult era senzația că nimănui nu-i pasă de el... în plus, era mort de foame.

— Unde mergem? întrebă el.

Bangare întoarse capul cu o privire feroce.

— Chiar vrei să afli?

Georges îşi luă inima în dinți. Savana din jur nu părea de bun augur, tot ce ştia era că se aflau pe ruta Bobo-Diulasso. Până în Bobo, nu era nimic şi asta nu-i mirosea a bine.

— Vreau să vorbesc cu cei de la ambasada mea, zise el. Tot ce faceți voi este total ilegal.

Ali îi trânti un pumn în nas care îl făcu să schelălăie de durere. În maşină se lăsă o tăcere grea. Se scurse astfel o jumătate de oră. Bangare micşoră viteza. Întunericul înghiţise deja copacii cenuşii ai savanei. În apropiere se mai puteau zări casele unui sat. Maşina făcu un viraj la dreapta, îndepărtând cetele de copii cu sunete lungi de claxon. Curând, se opri la malul unui lac lipsit total de vegetație. Algerienii îl îmbrânciră pe Georges afară din maşină El trase în piept aerul proaspăt. Bangare se înfipse în fața lui.

— Ştii unde ne aflăm?

Georges ştia. Era satul Kudugu. El lăsă capul în jos fără să răspundă. Bangare îndreptă. Țeava Kalaşnikovului către malul lacului, unde se zărea ceva ce semăna cu un trunchi de copac.

— Dar aia ştii ce este?

Vallos ținea capul în jos cu încăpățânare, refuzând realitatea şi încercând să domine panica ce îl cuprindea. Călăul său îl împinse până la malul lacului, până când albul trebui să se încordeze ca să nu cadă în apă. Ieşit pe jumătate din apă, un crocodil stătea imobil cu gura larg deschisă, ca şi cum ar fi fost un trofeu de vânătoare...

Acest loc era bine cunoscut în întreaga țară. Era domiciliul crocodililor sacri, ultimii din zonă. Nimeni nu avea voie să-i ucidă, din cauza unei legende străvechi. Câțiva copii se jucau în preajmă cu nişte pui de găină. Un algerian prinse un pui şi îl aruncă spre crocodil. Maxilarele uriaşe înfulecară prada cu un zgomot sinistru, într-o fracțiune de secundă.

Vallos simți cum i se taie picioarele. Bangare îi arătă atunci şi alți crocodili lungiți la mal. Foarte aproape de apă.

— Îi vezi? Este ora de haleală.

Georges nu răspunse nimic. Crocodilul nu-şi putea astâmpăra foamea cu un pui prăpădit…

Francezul se uită la el cu un zâmbet nenorocit:

— Domnule Bangare, presupun că nu vorbiți serios.

Metisul zise rânjind:

— Aşa crezi tu?

Ca să-şi sublinieze ideea, îl îmbrânci brusc pe Vallos către crocodilul înfometat. Georges se împiedică şi căzu, fiind țintuit la pământ de piciorul lui Bangare. Monstrul se mişcă încet către el, curios.

Georges scoase un urlet, iar copiii o luară la fugă. De la distanță, Pater savura scena, minunându-se de ingeniozitatea şefului său. În cele din urmă, metisul îl eliberă pe Vallos, care se ridică iute. Întâlni ochii reci ca gheața ai metisului şi simți un fior rece pe spate. Omul era un sadic care se amuza.

— Ascultă, făcu Bangare. Până acum, m-am purtat cu mănuşi cu tine. Dar nu mai am timp. Trebuie să-mi spui adevărul. După aia, putem deveni chiar tovarăşi… în caz contrar, te leg de picioare şi te las aici în voia sorții. Noi vom sta în maşină, ceva mai încolo. Crocodilii ăştia sunt destul de timizi acum. La lăsarea nopții însă – peste vreo jumătate de oră – vor vrea să mănânce şi tu le vei sta la dispoziție. Desigur, nu te vor înghiți dintr-odată…

— Sunteți complet nebun, zise Georges. Vreau să…

— Părerea mea e că mai întâi îți vor ronți un picior, apoi te vor trage în apă, unde se simt mai bine. După aia te vor împărți între ei.

Georges nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Bangare se temu că va sucomba de frică, aşa că se hotărî să-i dea un pic de curaj.

— Ascultă, zise el. Dacă eşti inteligent, o să fac ceva ca să obțin o compensație ca să ai drepturi exclusive în afacerea ta. Ştii doar că tovarăşul Preşedinte nu îmi refuză nimic…

Transpirând prin toți porii. Vallos stătea cu ochii țintă la crocodilul cu dinții ascuțiți ca pumnalele… Brusc, simți cum Ali-Şişu' îi leagă picoarele şi apoi, tot corpul. Era ca un caltaboş.

— Îți urez petrecere frumoasă! făcu metisul cu un ton vesel.

În jur, nu se mai vedea picior de sătean. Întunericul se făcea

din ce în ce mai dens înghițind contururile caselor din depărtare. Crocodilul începu să se foiască. Făcând o mişcare către el.

— Întorceți-vă! O să vă spun totul, începu să urle Georges încercând să se rostogolească.

Bangare făcu cale întoarsă. Ideea cu crocodilii fusese genială. Francezul clacase.

— Hei, şefu' Atenție la crocodil că îl înhață! țipă Ali-Şişu'.

Bangare scoase o înjurătură. O luă la fugă. Nu avu însă curaj să tragă în bestie de teamă că îl nimereşte pe francez.

Toată manipularea sa se întorcea împotriva lui ca un bumerang!

★

Datorită uriaşului ventilator, atmosfera din cameră devenise mai suportabilă. Malko bău încă un păhărel cu votcă ca să prindă curaj. Ceea ce avea să spună nu era deloc uşor.

— Colonele, s-a întâmplat ceva neaşteptat în vreme ce eram despărțiți.

Ofițerul îl privi zâmbind încrezător.

— Ce anume?

— Din cauze obiective. Suntem obligați să anulăm operațiunea.

Pe scurt, el relată ultimele evenimente şi consecințele acestora. Negrul îl asculta cu chipul impasibil Când Malko îşi încheie discursul, toți rămaseră un timp muți. Malko ar fi dat jumătate din castelul său ca să fie la leghe depărtare. Al doilea negru se uită la el cu o undă de dispreț în priviri. Colonelul îşi păstra însă calmul.

— Aşadar, anulați operațiunea.

— Ar fi o adevărată nebunie să o continuăm, pledă Malko. Deja comitem o imensă imprudență rămânând aici. Habar n-avem ce destăinuiri a făcut Georges până acum.

— Eu credeam că este unul din oamenii dumneavoastră, remarcă militarul cu o voce blândă. Nu sunteți sigur de el?

— Când este vorba de tortură, nu poți fi sigur de nimeni, zise Malko.

— Sunteți sigur că arestarea lui are legătură cu planul nostru?

— Bineînțeles că nu. Dar există şi posibilitatea aceasta. Ar fi o coincidență prea mare!

Colonelul dădu din cap, ca şi cum îi împărtăşea punctul de vedere. Apoi ridică paharul zâmbind ciudat.

— Ei bine, nu mai rămâne decât să ne urăm noroc!

Malko se prefăcu că nu înțelege.

— Colonele, putem să punem în aplicare planul de ajutor în caz de pericol ca să părăsiți țara în siguranță, împreună cu toți cei care vor să vă ajute.

Colonelul aşează paharul pe masă. Apoi zise cu o voce fermă, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Domnule Malko Linge, nu mă voi întoarce în Coasta de Fildeş decât după eliberarea țării mele de sub jugul marxist. Pentru asta sunt aici. Regret nespus de mult că trebuie să renunț la colaborarea cu dumneavoastră. Eu voi duce la îndeplinire misiunea începută. Nu mai pot da înapoi.

El schimbă o privire cu celălalt negru, care îl aprobă cu gravitate, dând din cap.

Malko rămase fără să spună o vorbă. Era o adevărată catastrofă. Nu îi rămânea decât să se retragă în vârful picioarelor – lucru ce îi repugna cumplit – sau să participe la o aventură care risca să se termine tragic.

Capitolul XIII

— Colonele, spuse el. Sunt gata să vă ajut. Dar riscăm să fim prinşi în capcană. Poate că în acest moment, casa aceasta este înconjurată…

Colonelul Uedraengo zâmbi.

— Iar ați uitat că aici ne aflăm în Africa. Continuați să gândiți ca un alb. La noi, lucrurile nu merg atât de iute… Vă repet: am de gând să duc până la capăt ceea ce mi-am propus. Voi reuşi sau voi pierde… Prea multă lume are încredere în mine. Vă, înțeleg perfecț motivele. De aceea nu aş fi supărat pe dumneavoastră dacă ați pleca acum şi m-ați lăsa să mă descurc singur. Aşa e viața. Eu nu mai vreau să pierd timpul. Voi continua. Ce hotărâre definitivă ați luat?

Malko stătea cu ochii țintă la paharul gol, ciufulit din cauza ventilatorului. Ştia dinainte poziția CIA-ei potrivit căreia trebuia să plece imediat de aici. Eddie Cox nu ar fi ezitat nicio secundă. În ceea ce îi privea pe cei doi bodyguarzi, ei l-ar fi urmat oriunde.

Nu degeaba se numea el prințul Malko Linge. Când eşti

moştenitorul unor asemenea nume şi tradiții, nu poți să dai bir cu fugiții sub pretextul că ți-e viața în pericol…

— Colonele, zise el cu gravitate, eu cred că faceți o greşeală, dar am de gând să rămân alături de dumneavoastră.

Negrul se ridică spontan şi îl îmbrățişă. Mirosea a tabac şi a sudoare, dar în ochi i se citea o imensă bucurie.

— Mulțumesc, spuse el. Dacă reuşim cu bine, vă voi fi prieten pe viață. Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, vă rog un singur lucru. Am pormis soției mele, care se află la Abidjan, că mă voi întoarce acolo viu sau mort. Ştiind că dumneavoastră aveți fuga asigurată, promiteți-mi că îmi veți duce trupul acolo…

— Sper să nu fie cazul, spuse Malko. Vă promit, aveți cuvântul meu.

— Atunci, totul va fi bine.

Celălalt negru dădu un ordin băiatului, care fugi la bucătărie şi reveni cu o sticlă de şampanie Moet, medaliată. El umplu cupele şi cei trei bărbați le ridicară cu gravitate. Şampania era caldă doar toastul era emoționant.

Ei băură în tăcere, atenți la zgomotele de afară. Apoi Malko se uită la ceas. Cei doi bodyguarzi îi aşteptau ordinele, la *Ricardo.*

— Colonele, eu m-am angajat numai în numele meu. Nu pot însă să fac la fel în privința celor doi oameni ce mă însoțesc… Dacă ei decid să iasă din operație, nu voi putea să-i împiedic.

— Cu atât mai rău, dar ne vom descurca şi fără ei, făcu Uedraengo.

Malko avea impresia că visează. Ofițerul negru începu să discute cu însuflețire cu gazda sa, apoi i se adresă lui:

— Iată planul meu. În seara asta voi trimite un mesager la prietenii mei din Po. Le voi cere să mă aştepte în parcul natural. Ei vor ieşi din garnizoană sub pretextul că vor executa nişte manevre militare. Unul dintre ei are acces la un important depozit de muniții…

— Câți sunt la număr?

— Vreo sută. Sunt suficienți, căci sunt trupă de comando. Vom merge la Uaga în camioane. Vom ajunge acolo într-o oră şi jumătate. Pe drum nu se află niciun baraj mai serios. În noaptea asta voi pregăti un plan de atac al perimetrului de securitate, cu mai multe grupuri pentru a neutraliza cazarma jandarmeriei.

Malko scoase din buzunar planul de apărare primit de la Georges, cu amplasările barajelor şi blindajelor. Colonelul le

studie şi chipul i se lumină.

— Iată ce îmi lipsea! Cu ajutorul lor vom elimina rezistența cea mai periculoasă şi vom putea pune mâna pe posturile de radio şi T.V. Imediat voi lansa un apel către popor.

— Dar dacă Sankara nu se află acolo?

Colonelul făcu un gest fatalist.

— Atunci lupta va fi mai lungă, căci el mai are prieteni în Po şi în LIPAD. Eu cred că țara va fi de partea mea. El nu va îndrăzni să mă înfrunte.

— Riscați să vă izbiți de o rezistență încrâncenată.

— Nu. Au prea puțină muniție în Uaga. Ştiu asta de la prietenii mei. Sankara nu are încredere nici în propriii săi oameni. Noi avem de partea noastră dreptatea, iar ei, nu.

— Nu vreți să mai aşteptați două zile ca să-l surpindeți în ziua când ambasadorii prezintă scrisorile de acreditare?

— Ar fi prea periculos să aşteptăm. Fiecare secundă petrecută aici reprezintă un imens pericol. Mergeți aşadar să vă întâlniți prietenii ca să aflați ce vor.

— Vă regăsesc tot aici?

— Da. Răspunse colonelul. Avem mult de lucru. Dacă voi fi nevoit să fug, există un loc în care să vă las un mesaj?

— Da.

El îi dădu colonelului adresa Elianei. Începând cu această noapte ei intrau în clandestinitate.

★

Restaurantul instalat în jurul piscinei de la *Ricardo* era complet pustiu, în afara unei perechi care flirta. Malko era la cea de a treia votcă, ce nu îi atenuase încă neliniştea. Gorilele sale întârziau. Nu îndrăznea să se gândească la ce li s-ar fi putut întâmpla. La fiecare zgomot de motor, el tresărea. De la barajul din apropiere veneau roiuri compacte de țânțari, însetați de sânge.

Din nefericire, el nu putea să se mişte. Cei doi americani nu cunoşteau alt loc de contact... Tocmai se pregăta să comande a patra porție, când de afară se auzi un zgomot de frâne. În restaurant apăru silueta masivă a lui Chris Jones, urmat de Milton Brabeck. Erau într-un hal fără de hal: prăfuiți şi plini de sudoare. Ei căzură pe scaune lângă Malko, înjurând de mama focului.

— Nenorocita aia de rablă ne-a lăsat în mijlocul drumului. Cu chiu cu vai am reuşit să rulăm cu treizeci de kilometri pe oră!

Ei comandară Vichy Saint Yorre şi două Perrier. Malko aşteptă ca cei doi să-şi mai tragă sufletul ca să poată vorbi cu ei. Cei doi îl ascultară într-o tăcere de moarte, apoi îl întrebară ce intenție avea cu ei.

— Dacă vă retrageți, ați putea pleca mâine dimineață, în zori. Există un avion pentru Abidjan.

Chris privea piscina cu un aer impasibil.

— Dar dacă rămânem nu riscăm să dăm de dracu?

— Puteți risca să vă treziți cu un glonț în cap sau cu o detenție într-o închisoare africană, zise Malko.

— Ei, nu-i vorba de asta! Mă gândeam la şmecherii de la Langley. În cazul că o mierlim, nu o să le refuze pensiile soțiilor noastre?

— Nu, făcu Malko. Eu sunt şeful misiunii, iar voi trebuie să vă supuneți ordinelor mele. În cazul de mai sus, voi avea grijă să trimit un mesaj scris şefului centralei CIA, în care voi arăta că eu am decis continuarea misiunii, cu toate riscurile existente şi că vă mențin cu mine. Eu voi suporta toate consecințele…

Chris scuipă în direcția piscinei.

— Atunci, rămânem şi noi. Poate că vom avea ocazia să ne mai şi distrăm nițel.

Malko îi privi înduioşat. Douăzeci de ani de prietenie nu fuseseră o nimica toată. Pe Chris şi pe Milton nu-i speria Volta Superioară. Ei nutreau o admirație profundă față de prințul Malko.

— Eu unul, aş dori să încerc farmecele unei frumuseți locale, zise Chris. Nu vreau să plec de aici fără să ştiu cum e…

Milton îi adresă o privire încărcată de reproş. El avea principii ferme în aceâstă privință, pe care nu le încălcase niciodată.

Malko plăti nota şi părăsiră restaurantul. Chris lovi cu piciorul Range-Rover-ul.

— Cred că-l vor îngropa aici, făcu el.

Ei îşi scoaseră lucrurile din maşină şi le transportară în Mercedesul închiriat de Malko de la Budget.

— Ei, asta, da, civilizație, remarcă Milton.

— Unde mergem? întrebă Chris în timp ce se strecurau printre gropile drumului de pământ bătătorit ce şerpuia pe lângă baraj.

— Acasă la o prietenă, zise Malko.

— Mă tem că din nou va trebui să ne tratăm cu bromură, oftă Milton.

★

Eliane lăsase poarta deschisă, iar ei intrară direct în grădină. Când apăru în veranda luminată, Malko văzu că singurul ei veşmânt era o pânză ce-i înconjura şoldurile. Cu bustul gol, ea se unduia ca o silfidă în jurul celor trei bărbaţi, servindu-i cu băutură, sub privirile buimace ale celor două gorile. Cei doi americani dormeau în picioare. Ei se scuzară şi se retraseră în camera lor. Eliane se grăbi să se aşeze pe genunchii lui Malko. Ea îi desfăcu cămaşa şi începu să-i gâdile sfârcurile mameloanelor, apoi îl sărută.

— Cu ce se ocupă prietenii tăi?

— Doar ți-am mai spus, sunt veniți aici în vacanță.

Ea îl sărută pe gură şi spuse uşor:

— Nu cred asta. Sunt nişte mercenari...

Malko, sufocat de sărutare, nu avu timp să-i dea replica.

— De altfel, şi tu eşti tot un mercenar. Ştiu asta de la început...

— Cum ai aflat?

— În seara când ai fost la Eliane, ai vorbit mult cu un spion american. În plus, nu eşti un tip normal. Faci o grămadă de lucruri bizare... Noi ştim că într-o bună zi, Sankara va fi atacat de mercenari.

Evitând un răspuns de la Malko, ea îl sărută iar. Apoi alunecă la picioarele lui pentru a se dedica ocupației sale favorite. Când se opriră scăldați în sudoare, tânăra femeie ținu să precizeze:

— Nimeni nu ştie că te afli aici, în afară de un prieten care va sosi curând.

— Cine?

— Unul dintre amanții mei. Locuieşte în apropiere. Este medic la un spital. Îi spune nevestei că are o urgență şi dă fuga la mine... Nu am putut să-l previn în seara asta, dar nu are importanță. Nu te va denunța.

Nici nu termină bine de vorbit, că se auzi o bătaie în poartă. Ea se ridică, aranjându-şi eşarfa din jurul şoldurilor.

— Acum voi fi obligată să mă culc cu el. Altfel s-ar simți jignit. Sper că nu te superi pe mine.

Eliane conduse în cameră un bărbat scund, cu bustul gol, zâmbitor. În ciuda craniului chel, părea destul de tinerel. Ea făcu prezentările:

— Yves Arboussier, chirurg la spitalul din Uaga. Malko, un prieten.

Apoi aduse suc de lămâie şi *tubib.* Malko încercă să lege o conversaţie.

— Operaţi la spitalul din Uaga?

Celălalt scoase un oftat.

— Dacă asta se poate numi a opera! Nu avem nimic. Nici anestezice măcar. Bolnavii trebuie să-şi aducă pansamentele... Infirmierele refuză sa lucreze după-amiezele de când cu revoluţia.

Medicul părea destul de grăbit. Din minut în minut, se uita la ceas. Malko căuta un pretext ca să se retragă. Brusc, un gând îngrozitor îl paraliză. Banii, cele treizeci de milioane de franci CFA, destinate lui Bob, se aflau în casa de bani a hotelului *Silmade!* Era obligat să se întoarcă acolo!

— Trebuie să plec, zise el ridicându-se în picioare.

Medicul nu încercă să-l reţină.

Când ajunse la *Silmade,* găsi holul hotelului pustiu ca de obicei.

Un glas îl făcu să tresară puternic.

— Domnule Malko!

În spatele lui era Georges Vallos, mai transpirat ca niciodată. Ieşise din biroul său şi se îndrepta către el!

Capitolul XIV

— Unde aţi fost până acum? îl întrebă Malko stupefiat.

El îl privi pe grăsan cu multă atenţie. Toate simţurile îi erau alertate.

— Ah. Dacă aţi ştii ce-am păţit! Am tras cea mai mare spaimă din viaţa mea. Să mergem la bar şi am să vă povestesc.

O rază de speranţă temperă neîncrederea lui Malko. Poate că instinctul său îl făcuse să nu-l părăsească pe colonelul Uedraengo. Georges era acolo, în carne şi oase. Barul era şi el aproape gol. Francezul comandă un Gaston de Lagrange pe care îl dădu imediat pe gât, apoi repetă comanda.

— Azi dimineaţă, m-am trezit cu Bangare peste mine. Voia să-i închiriez un Range-Rover. Fără contract şi fără garanţie. Zicea că-i trebuie pentru o misiune oficială. L-am refuzat cerându-i o hârtie de rechiziţie oficială. Atunci mi-a ordonat să merg cu el,

promițându-mi actul respectiv. În loc să mergem într-o clădire oficială, m-a dus la el acasă, unde m-a amenințat, spunându-mi că dacă nu le dau maşina sunt un duşman al Revoluției. Eu am încercat atunci să fug. Dar oamenii lui m-au prins şi m-au stâlcit în bătaie…

El tăcu şi îşi şterse transpirația ce şiroia pe față.

Malko îl observa cu atenție. Până aici, povestea lui părea verosimilă… Georges pocni din degete în direcția barmanului.

— Încă un Gaston de Lagrange…

Se ştie că emoțiile provoacă sete. Malko îl lăsă să se calmeze apoi întrebă:

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

— Am rămas acolo toată ziua, aşezat pe un scăunel. M-a amenințat şi m-a lovit, dar am rezistat presiunii. Până la urmă a trebuit să-mi dea drumul, după ce m-a pus să promit că nu spun nimănui ce s-a întâmplat. Altfel, a zis că mă omoară… A trebuit să iau un taxi ca să mă întorc aici. Mă bucur că nu m-a ținut mai mult. O dată am stat reținut la Securitate patru zile… Nu a fost deloc plăcut.

Malko scrută chipul lui Georges. Omul părea sincer.

— Bangare nu v-a chestionat în legătură cu altceva? De pildă, în legătură cu relația noastră…

Îşi amintise de chipul metisului din clipa când îi verificase paşaportul în aeroport. Georges se şterse iar pe frunte şi bău coniacul.

— Mi-a fost frică de asta, recunoscu el. Dar nu a pomenit nimic de dumneavoastră.

— Mi se pare totuşi cam bizară această coincidență. Oare nu a dorit să vă intimideze?

Georges îşi scutură fălcile gelatinoase.

— Nu. Nu cred. Tipul e nebun la cap. Acum va trebui să-l întâlnesc pe informatorul meu.

Malko se uită surprins la el.

— Cred că vă jucați cu focul. Dacă vă urmăreşte?

Grăsanul râse.

— Imposibil. Eu îi cunosc pe toți turnătorii Securității de la un kilometru distanță. Iar dumneavoastră aveți mare nevoie de informațiile acelea.

Acest curaj neaşteptat din partea lui i se păru cam suspect lui Malko.

— Asta aşa-i, dar m-am gândit să decomandez operațiunea. Colonelul nu a sosit încă.

— A, bine, făcu francezul decepționat. După atâta tărăboi e păcat. Mai ales că mâine sosesc şi camioanele de la Niamey.

— Asta nu înseamnă nimic Oricum am plătit jumătate din bani. Pot fi utile totuşi până la urmă.

— Eu o să mă ocup de problema asta cât mai repede, zise Georges. Pot să vă văd mai târziu?

— Da. Mâine dimineață.

— Unde?

Era exclus să-i dea ultima sa adresă.

— Acolo unde vom primi camioanele, zise Malko. Ne vedem la stația Esso la ora şapte dimineață. Dacă nu aveți nimic nou, nu are rost să mai riscați…

— De acord, îl aprobă Georges. Eu sunt sigur că voi afla ceva.

Malko îi strânse mâna şi îl privi gânditor în timp ce părăsea barul.

Povestea sa stătea în picioare, dar în meseria lui, Malko învățase un lucru: coincidențele erau extrem de rare. Poate că Georges era manipulat şi reprezenta un pericol de moarte.

El plăti pentru Gaston de Lagange şi părăsi restaurantul. Oamenii lui Sankara puteau să-i întindă o cursă cu ajutorul francezului. Din păcate, răspunsul la frământările sale venea mai târziu.

Acum trebuia să o întâlnească pe Eliane. El făcu cale întoarsă de-a lungul barajului nr. 3, ca să se asigure că nu este urmărit. Veranda era luminată şi tânăra libaneză îl aştepta ghemuită într-un fotoliu din nuiele de răchită, ascultând muzică arabă. Ea se ridică imediat şi începu să se lipească de el ca o pisică.

— M-am gândit tot timpul la tine, dragule, zise ea. De ce ai întârziat aşa de mult? Prietenul meu a plecat devreme.

Încântător cinism…

— Pare a fi un amant rapid, remarcă Malko.

— Normal. Îi este frică de nevasta lui. Nu stă niciodată mai mult de jumătate de oră.

— Atunci de ce faci dragoste cu el?

— Pentru că e tandru.

Malko privi cerul înstelat. Urma o zi extrem de lungă, iar privirea Elianei prevestea o noapte deloc liniştită. Părea nerăbdătoare să-şi răscumpere infidelitatea pasageră.

★

Marea staţie de benzină Esso, aflată la ieşirea din Uaga era plină cu camioane de toate felurile care îşi făceau plinul de benzină şi ulei, deşi era abia ora şapte dimineaţa. În Africa oamenii erau matinali. Însoţit de Chris şi Milton, Malko aştepta la volanul Mercedesului, parcat ceva mai departe şi ascuns după mulţimea vânzărilor ambulanţi. Era destul de încordat. Până acum nu văzuse nimic suspect. Pentru orice eventualitate, Chris avea pregătit revolverul Phyton pe planşeul maşinii, la picior, ascuns sub un ziar. Un sunet de claxon îi făcu să se întoarcă. Georges îşi făcu apariţia, la volanul maşinii sale. Era radios. El coborî şi se apropie. Era neras ca de obicei... Malko deschise portiera.

— Am tot ce trebuie, spuse grăsanul pe un ton triumfător şi misterios totodată.

— Da?

— Babu mi-a dat informaţii precise, făcu el în şoaptă. Sankara va dormi la noapte în biroul din palatul prezidenţial. I-a ordonat şoferului să fie pregătit la ora cinci dimineaţa cu un R 5 şi cu o singură maşină de escortă ca să meargă în oraş. Va trece pe bulevardul Destenave. Or, eu cunosc o femeie care locuieşte pe acel bulevard, la o sută de metri distanţă de palat. Ar fi suficient ca să se ascundă cineva acolo înainte de începerea stării de urgenţă...

Ce frumos părea totul... În timp ce Georges scotea enorma sa batistă şi îşi ştergea fruntea, Malko cântărea informaţiile. Dacă informaţiile francezului erau bune, trebuia ca Uedraengo să-şi modifice planul în consecinţă, pentru a da lovitura la sigur.

— Este formidabil, nu? O să-şi primească plata pe care o merită, nenorocitul!

— Da. Făcu Malko fără mult entuziasm.

— Aş putea să vă arăt imobilul chiar acum... Camioanele nu vor sosi imediat, l-am telefonat lui Bob la *Kilimandjaro.* Să mergem.

— Atunci, să mergem, zise Malko.

Abandonându-i pe cei doi americani, el se urcă în maşina lui Georges şi se îndreptară către centru. Grăsanul, vorbea întruna, ca o moară stricată. El opri maşina în faţa unei clădiri moderne, unde se afla Comitetul internaţional al Crucii Roşii. Alături de aceasta, se afla un bloc murdar.

— Am ajuns, zise francezul. Femeia stă la etajul trei. De la balconul ei, se poate vedea tot bulevardul până departe. Ar fi nevoie de o mitralieră, sau de ceva în genul ăsta...

Malko privi imobilul. Apoi se uită la ceas.

— Bine, acum să ne întoarcem la staţia Esso.

Georges nu mai insistă. Staţia Esso era aproape blocată de un convoi imens de semiremorci galbene cu inscripţia SNTN. Erau camioanele lui Bob. Rând pe rând, eje îşi făceau plinul şi plecau apoi către Bobo-Diulasso. Malko zări un Jeep oprit lângă benzinărie. Bob, camionagiul, îl aştepta acolo fumând o ţigară. Când îl văzu pe Malko, se îndreptă către el.

— Camioanele cu numerele 24 şi 25 sunt ale dumneavoastră, îi spuse el. Vor fi gata de plecare peste un sfert de oră. Aţi adus banii?

— Sunt în maşina mea, răspunse Malko.

Malko recuperă banii din Mercedes. De astă dată, Bob nu-i mai numără.

— O K. Aveţi şoferi?

— Da, sunt cu mine.

Bob păru satisfăcut de gorilele lui Malko.

— O.K. Vor pleca odată cu şoferii noştri. La prima staţie de benzină pot lua alt drum. Următoarea noastră întâlnire va fi tot aici, peste trei zile.

Bob se îndepărtă cu plicul cu bani sub braţ.

Cu o strângere de inimă. Malko îi văzu pe cei doi americani dispărând în cabinele camioanelor Volvo. Georges îl trase de mânecă:

— O să aranjez o întâlnire cu bătrâna. Veniţi la biroul meu din hotelul *Silmade* pe la prânz!

— Nu vreau la *Silmade.* Ci la *Ricardo.*

Chris şi Milton îi făceau semne de rămas bun. Apoi se făcură nevăzuţi într-un nor gros de praf.

Brusc. Malko se trezi singur. Tocmai voia să se urce în maşină, când o maşină 404 se opri alături. Înăuntrul ei se afla Uedraengo, în *bubu.* Malko se apropie de el. Iar colonelul îl întrebă:

— Totul este în regulă?

— Camioanele tocmai au plecat, iar Vallos şi-a făcut apariţia. Are veşti bune.

El îi povesti repede cele auzite de la francez. Uedraengo păru satisfăcut.

— V-am spus doar să fiți optimist, zise el zâmbind. Dacă şi mie îmi merge bine, voi trimite un mesager la vila în care veți fi găzduit, chiar în seara asta. Dumneavoastră îl veți duce să vadă imobilul acela, iar eu îl voi umple cu cei mai buni luptători de comando ai mei. Îl vom neutraliza pe Sankara şi imediat vom ataca şi cu restul trupelor.

— Cum veți găsi camioanele?

— Voi urma convoiul. Prietenii dumneavoastră vor trece pe la intrarea în parc, potrivit planului primit. Eu îi voi urmări şi-mi voi aduce oamenii. Poate găsesc şi doi şoferi printre ei. Altfel riscăm să se spună că am folosit mercenari…

Avea umor băiatul, ce mai… Umor şi prudență

Malko zări țeava unei arme… Colonelul îi zâmbi încurajator şi îi întinse mâna.

— Acum, trebuie să vă părăsesc. Am multe de făcut. Vă rămân profund îndatorat. Nu uitați ce mi-ați promis în cazul că lucrurile vor lua o întorsătură nedorită.

— Nu voi uita, promise Malko.

Cei doi îşi strânseră mâinile îndelung, apoi maşina colonelului o luă pe urma convoiului.

Zarurile erau aruncate. În ciuda calmului ce domnea în Uaga, Malko simțea un nod în gât. Soarta țării avea să se hotărască în următoarele ore. O singură întrebare nu avea încă un răspuns: era Georges un trădător sau nu? Malko ar fi vrut ca răspunsul să fie nu. Cu toate acestea, instinctul său îi spunea să fie cu ochii-n patru. În cazul în care Georges trăda, el era deja pus sub urmărire. Singura sa nădejde în acest caz ar fi fost ca Uedraengo să reuşească să-l înlăture pe Sankara de la putere. Altfel…

★

Bob îşi încuiase valiza şi îşi omora timpul jucându-se cu un pachet de cărți de joc slinoase. Fluiera vesel cu gândul la profitul afacerii încheiate. Aurul cumpărat de la Bangare putea fi triplat acum. Datorită capitalului pe care îl avea. Putea să devină curând un om foarte bogat.

În uşă se auzi o bătaie. Bob vârî iute sub pat sacoşa cu banii şi deschise uşa. Era metisul, cu chipul zâmbitor, dar cu mâinile goale.

— Salut!

— Salut. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Voiam numai să vii tu acolo. Ai şi banii, nu?

Bob ezită. Nu-i plăcea să meargă cu atâția bani la el. Bangare era însă un tip sigur.

— De ce nu ai adus aurul cu tine?

— Pentru că vin direct de la Sita.

Evident. Cu regret în suflet, Bob luă sacoşa şi un pistol şi îl urmă pe metis. Maşina R 16 era parcată în față la *Kilimandjaro,* cu Ali la volan. Cei doi se aşezară pe bancheta din spate şi maşina se îndreptă către Consiliul Convenției. Bangare părea foarte relaxat şi asta îl linişti pe Bob. Curând ajunseră la vila metisului. Jaluzelele erau lăsate. Ali rămase în maşină.

În interior era o răcoare minunată. Bob îl lăsă pe Bangare să intre primul... Acesta apucă un sac ce zăcea într-un colț al camerei şi îl puse pe masă cu o grimasă de efort.

— Iată aurul, zise el fără să ridice mâna de pe sac. Unde-s banii?

Fără să spună ceva. Bob puse sacoşa pe masă. Bangare o deschise şi scoase un teanc de bancnote El începu să le numere, spionându-l pe Bob cu coada ochiului, cum deschide la rându-i sacul. După câteva momente. Bob ridică ochii, cu o expresie de uimire amestecată cu furie.

— Nu se poate. Îți bați joc de mine?

— De ce? întrebă Bangare.

— Păi. Ăsta-i cupru, netrebnic nenorocit!

Mâna lui se îndreptă către patul revolverului vârât sub cămaşă. În spatele lui se deschise o uşă. Se întoarse brusc şi o văzu pe Sita, amanta metisului, cu bustul gol ca o zeiță păgână, mai frumoasă ca oricând. Fu neşansa vieții lui. Când se întoarse nu mai putu să evite Makarovul care era îndreptat către el. Nici măcar detunătura fatală nu o auzi. Primul glonț îl! nimeri în obraz, al doilea îi secționă traheea, iar al treilea îi făcu mari ravagii în plămâni.

Cu o ultimă tresărire, el vru să se agațe de masă. Dar se prăbuşi pe pardoseală mort mai înainte de a atinge solul. Ali-Şişu' năvăli în cameră, cu un Uzi în mână. Era inutil. Bangare îşi garnisea cu altă muniție încărcătorul, mai liniştit ca oricând. Metresa sa, imobilă, se uita la bărbatul la a cărui moarte contribuise din plin. Era total indiferentă. Ea luă lingoul de cupru şi îl vârî înapoi în sac. Metisul luă sacoşa cu bani. Lichida un trădător şi rămânea şi cu o grămadă de bani.

★

Eliane, cu ochii ridicați către cerul plumburiu, oftă.

— O să plouă, nu glumă…

Încă din zori, norii negrii se acumulaseră pe cer, venind dinspre vest. Se anunța o furtună de mai mare frumusețea. Femeia se întinse şi îi aruncă lui Malko o privire voluptoasă.

— Vino să te odihneşti un pic.

De la întoarcerea lui Malko nu făcuseră sex decât de două ori.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Georges imediat.

Când ieşi afară începură să cadă primele picături de ploaie. În numai câteva minute, ploua cu găleata: în fața parbrizului se vedea un zid cenuşiu de nepătruns. Georges îl aştepta la volanul maşinii sale în parchingul de la *Ricardo.* Era palid ca un mort. Un mort surâzător.

— Am rezolvat totul, zise el

— Ce anume?

— Prietena mea vă aşteaptă la ora patru. Este de acord să fiți înarmat şi să vă lăsați arma acolo. Puteți să vă reîntoarceți acolo diseară spre ora unsprezece. Apoi…

El îşi lăsă fraza în suspens. Cu un zâmbet gurmand.

— Sunteți mulțumit?

Malko dădu din cap afirmativ.

— Da, foarte mulțumit. Ați făcut o treabă bună. Îi voi spune lui Eddie Cox vă răsplătească.

Grăsanul făcu un semn de mare eleganță:

— Nu mă gândeam la aşa ceva. Aşadar, la ora patru, la doamna Follaux.

★

Bulevardul Ubritenga. Măturat de rafalele de ploaie, era pustiu. Numeroşii vânzători ambulanți din fața spitalului rezistau însă eroic aşteptând ca ploaia să se oprească, ghemuiți sub folii de plastic sau frunze de bananier, ca animalele.

Câțiva biciclişti pedalau veseli sub apa ce cădea în valuri. Malko ajunse în strada Destenave şi îşi gară Mercedesul în fața imobilului arătat de Georges. Scoase din maşină un pachet lung, împachetat în hârtie cafenie. Îl luă sub braț şi intră în bloc.

Trei negri uzi până la piele se adăposteau lângă cutiile pentru scrisori. Imobilul nu avea ascensor.

Pe palierul de la etajul trei nu era decât o uşă. Pe un cartonaş

alb, prins pe uşă cu o piuneză, scria cu litere îngrijit caligrafiate: „Doamna Yvonne Follaux”. Cartonaşul părea nou, albeața lui discordând cu stratul gros de murdărie de pe uşă. Malko stătu niţel pe loc, apoi auzind paşi pe scări se uită peste balustradă. Cei trei negrii urcau scările cu paşi de lup. Malko simți cum instinctul său triumfă în luptă cu rațiunea. Cu o mână hotărâtă, el bătu la uşă.

Uşa se deschise imediat. Fu pe loc înconjurat de mai mulți; indivizi cu chipurile contorsionate de ură. O ploaie de lovituri se abătu peste el. Se auziră strigăte şi înjurături. Malko se trezi că-i sângerează nasul. Deasupra sa stătea cu toată greutatea un negru uriaş, cu craniul ras şi trăsături de brută. Era Peter. În încăpere intrară şi alți zdrahoni. În total erau acum şase.

Pe unul dintre ei, Malko îl mai văzuse. Era Ali-Şişu’. Acesta desfăcea pachetul, cu un aer pofticios, dar se schimbă brusc când zări că e înăuntru: două scânduri lungi pe care le luase de la Eliane…

Avu loc o discuție aprinsă într-un colț al camerei. Era clar că adversarii săi erau decepționați.

Algerianul se apropie de el.

— Ce cauți tu aici?

— Dar voi ce căutați? De ce m-ați atacat?

— Noi suntem polițişti, zise algerianul.

El pronuța „puliş” ca negrii. Aceştia îl înconjurară pe Malko. Nu prea ştiau ce să facă.

— Ce faci aici? repetă întrebarea Ali-Şişu’.

— Caut pe cineva, zise Malko.

— Pe cine?

— Pe o prietenă. D-na Follaux.

Un zâmbet murdar descoperi un şirag de dinți îmbrăcați în aur.

— Pe doamna Folaux, hai? Află că aici nu stă nicio doamnă. Eşti un mercenar ticălos…

— Vă înşelați, zise Malko.

— Vii cu noi la Siguranță şi ai să explici tot acolo.

— Ce am făcut rău?

Algerianul ridică din umeri.

— Noi facem parte din CDR. Celula din cartier. Or, tocmai ni s-a semnalat un suspect. Dacă nu ai făcut nimic rău, nu ai de ce să te temi.

Era clar că totul era cusut cu ață albă. Dar ce putea să facă?

Un negru duşmănos îl îmbrânci afară din apartament făcându-i vânt pe scară şi urlând cât îl ţinea gura:

— Mercenar nenorocit! O să vezi tu pe naiba!

Se stârni un soi de isterie colectivă. Din toate părţile se auzeau strigate şi toţi voiau să-l lovească. Cu toată împotrivirea sa, Malko se trezi cu mâinile legate la spate. Ceata de negri îl împinse în ploaia tropicală. Un Range-Rover cu soldaţi aştepta în faţa imobilului. Malko fu urcat în el. De cealaltă parte a drumului, staţiona un alt Range-Rover. Într-o fracţiune de secundă, Malko desluşi chipul lui Bangare, iar alături de el, faţa albă ca ceara a lui Georges Vallos...

★

Chris Jones ar fi zis că s-a înrolat din nou în armată, la volanul semiremorcei Volvo. După douăzeci de minute de mers pe drum drept se detaşase de convoi şi traversă parcul natural din Po, pustiu la acea epocă.

În spatele lui, Milton Brabeck conducea al doilea camion. Restul convoiului dispăruse în direcţia Abidjan. Peisajul era extrem de monoton. Nu se vedea niciun suflet, iar ei habar n-aveau încotro se îndreaptă. Drumul şerpuia, uneori impracticabil.

Chris se pomeni deodată în faţa unui râu aproape secat. Prudent, el opri şi coborî din cabină şi descoperi exact ceea ce bănuia. Nu se putea trece. Sub pământul îngroşat erau cam treizeci de centimetri de noroi. Dacă îndrăznea să înainteze, s-ar fi înnămolit. Tocmai se pregătea să urce din nou în cabină, când auzi un zgomot. El se întoarse.

Mai mulţi negri, în ţinută de luptă, cu arma la umăr, înaintau spre el. Nu avu timp să-i fie frică. Unul dintre negri ţipă la el într-o engleză pocită.

— Noi aşteptat la voi. Noi ajutăm la noi treceţi pe aici că e greu.

Milton Brabeck, din spate, claxonă. Dar un negru îi făcu semn să tacă.

— Linişte. Nimeni nu ştie că sunteţi aici. În acest parc sunt numai animale.

Milton coborî şi el din cabină. Cei doi americani se simţeau pierduţi fără Malko. Negrul îi întinse mâna lui Chris Jones.

— Eu prezint pe mine: sunt căpitan Diongolo – în Armata de Eliberare Naţională. Noi mergem să-i vânăm pe uzurpatori.

Chris şi Milton se priviră. Aveau impresia că trăiesc un

adevărat film. În curând, aveau să intre într-o capitală străină, în fruntea unui grup de soldați rebeli, buni cu toții să se trezească în fața unui pluton de execuție.

— Pe naiba! făcu Milton. Sper să ne pricopsim cu o medalie, măcar.

— Şi să ne întoarcem acasă cu clasa întâi la Air France, adăugă Chris. Cu şampanie şi icre negre, la discreție!

— Visuri, băiatu'. Făcu Milton. Eu m-aş mulțumi şi la Club. Prințul a spus că a fost super.

— Bine. Făcu Chris Principalul este să nu ne întoarcem între patru scânduri...

★

Când Malko îşi reveni în fine, era întins într-o sală de baie, chiar pe pardoseală. Îşi aduse aminte de cele întâmplate. Până la urmă, Georges Vallos îi trădase. Uşa se deschise şi îşi făcură apariția doi negri. Unul îi tăie sfoara ce-i lega fedeleş picioarele, în timp ce celălalt îi înfipse țeava unei mitraliere în spate, apoi fu împins într-un living. Emmanuel Bangare, cu bereta roşie pe cap, era aşezat într-un fotoliu imens. Părea furios la culme.

Metisul îl cercetă cu atenție, cu ochii săi inexpresivi ca ai unui crocodil. Apoi rosti plin de importanță:

— Domnule Linge, – sunteți arestat sub învinuirea că ați complotat împotriva Statului. Anumiți complici de-ai dumneavoastră sunt deja morți. Alții le vor urma. Veți fi interogat şi apoi veți fi judecat de tribunalul revoluționar Mai mult ca sigur, veți fi condamnat la moarte şi executat.

Capitolul XV

Malko simți o furnicătură neplăcută pe şira spinării. Nu era genul de amenințări care să îl lase indiferent. În sinea sa făcu o evaluare a noii situații Aparența nu era a unei arestări normale, iar asta părea şi mai periculos. Regimul Sankara dorea ca în mod oficial să aibă mâinile curate. Ar fi fost extrem de neplăcut pentru ei să fie acuzați de uciderea unui agent al CIA-ei.

Trebuia să câştige timp cu orice preț.

— Nu ştiu ce vreți să spuneți, zise el.

— Ce făceați în momentul în care ați fost arestat?

— O vizită.

— Minţiţi cu neruşinare! Acolo nu mai locuieşte nimeni de foarte multă vreme. Iar numele scris pe uşă a fost inventat de mine.

— Probabil că am greşit adresa, zise Malko. Imobilul nu are număr.

Bangare rânji.

— Asta nu are nicio importanță. Suntem la curent cu tot. Ştim că Uedraengo se află în acest moment la Po unde recrutează oameni. Îl lăsăm însă în pace. Astfel vom afla care sunt trădătorii de țară. Apoi, vor plăti cu toții... Nu au absolut nicio şansă să câştige. Îi vom aştepta pregătiți şi-i vom nimici până la ultimul om.

Malko schiță un soi de surprindere înfricoşată, căci Bangare adăugă cu venin în glas.

— Este că nu vă aşteptați la una ca asta? Noi suntem cei mai tari. Prietenii dumneavoastră sunt pierduți, dar vă las o ultimă şansă Dacă doriți să colaborați cu noi, regimul va da dovadă de mărinimie. Vă vom expulza într-o țară aleasă de dumneavoastră. Va trebui însă să ne ajutați.

— Habar n-am despre ce vorbiți.

Bangare se înfurie. Îşi smulse cureaua şi-l plesni pe Malko.

— Va fi vai şi amar de tine dacă nu vorbeşti. Aici nu te afli la „puliş”!

Metisul era desfigurat. Sub impactul şocului, Malko făcu un pas înapoi. Bangare începu să-l lovească orbeşte unde nimerea, până îl doborî la pământ sub privirile indiferente ale tovarăşilor săi apoi îl ridică de gulerul cămăşii şi îi urlă în față:

— Vreau să ştiu la ce oră vor sosi şi care e planul lor. Îmi vei spune sau vei crăpa.

— Nu ştiu nimic, zise Malko.

El închise ochii concentrându-se la situația sa. Îl aşteptau ore lungi şi dificile. Era ora cinci după-amiaza. Ceilalți aveau să sosească după miezul nopții. Era timp destul ca să poată fi omorât după o lungă tortură.

— Foarte bine! Ai să vezi tu! urlă Bangare.

Urlă ceva şi în limba lui şi cei trei acoliți ai săi se repeziră la Malko, îl prinseră şi îl duseră în baie. Cada era plină cu apă murdară. Ei îl băgară cu capul în cadă.

— Vorbeşte, mercenar ticălos, vorbeşte!

Malko percepea vorbele lor printr-o ceaţă deasă. El deschise ochii. Îl ţineau acum cu faţa deasupra apei. Bagare îşi scosese uniforma şi rămăsese gol până la brâu. Malko înţelese că nu era încă totul pierdut şi că adversarilor săi le este frică. Bangare ţinea în mână un pumnal cu vârful îndreptat către pântecele lui.

— O să te aranjăm frumos ca să cânţi subţire, făcu metisul.

În uşă se auzi o bătaie. Malko respiră uşurat. Câteva secunde de răgaz... Vocea lui Bangare rosti numele preşedintelui Sankara.

— Nu pierzi nimic dacă mai aştepţi un pic, îi spuse el lui Malko, vârând-şi pumnalul la loc în centură. Dădu un ordin scurt, iar complicii săi îl lăsară pe Malko pe pardoseală. Uşa se trânti în urma lor, lăsându-l doar cu Peter. Cât timp avea să dureze acest răgaz?

★

Georges Vallos coborî cu greutate de pe scaunul său. Băuse opt coniacuri. Sticla de Gaston de Lagrange era goală. Alcoolul nu reuşise însă să-i alunge sentimentul de culpabilitate. Nu de Malko se temea el. Ştia că odată intrat în mâinile lui Bangare, nu mai avea nicio şansă să rămână în viaţă. Avea să primească monopolul în concesiunea de maşini. El părăsi barul hotelului *Silmade,* când aproape că se ciocni de Eliane, libaneza. Era îmbrăcată astfel, încât ar fi putut să producă infarct oricărui bărbat normal. O rochie perfect mulată pe fiecare curbă, cu un decolteu generos...

Impactul aproape că îl trezi din beţie. De când fata asta apăruse în Uaga, îi deşteptase o puternică dorinţă, dar nu avusese curaj să o abordeze. Acum însă, în spuse cu o siguranţă uimitoare.

— *Bonsoir, mademoiselle.*

Surprins la culme, el o auzi răspunzând:

— *Bonsoir, monsieur Georges.*

El o prinse instinctiv de braţ încercând să o tragă spre bar.

— Veniţi să bem ceva. Aveţi timp.

— Eu căutam un prieten, dar văd că nu este aici.

Georges hohoti amuzat:

— Să mergem, amicul dumneavoastră nu va mai veni.

Nu observă cum femeia se schimbă la faţă, atât era de beat. Ea se eliberă încetişor, zicând:

— Nu-mi place prea mult acest loc.

Georges se opri brusc, gata pentru orice concesie.

— Ce-ar fi să mergem la mine acasă? îndrăzni el să spună.

Ea se strâmbă.

— Mai bine la mine. Stau mai aproape. Veniți?

Era prea frumos ca să fie adevărat. Georges traversă holul de parcă ar fi zburat. El o urmă pe libaneză la ea în maşină. Când ajunseră acasă, se repezi să o îmbrățişeze.

— Ştii că eşti al naibii de nostimă!

Eliane nu încerca să se ferească de el. Dimpotrivă, îl încurajă chiar. Grăsanul gâfâia de nerăbdare. După un sărut nesfârşit, el reuşi cu greu să-şi recapete suflul.

— Ştiam eu că eşti o bucățică bună! Ai şi tu chef. Nu?

El începu să se frece de ea încercând să trezească o erecție adormită din cauza consumului de alcool. Era un adevărat miracol! Femeia continua să nu opună rezistență. Nu manifesta nici dezgust, nici teamă.

George îi vârî mâna pe sub rochie, unde descoperi sexul descoperit. Eliane se lăsă câteva secunde, apoi îl întrebă cu o voce dulce:

— Vai, Georges, ce-i cu tine? Te plac de multă vreme, dar te credeam un tip timid.

El se uită la ea cu ochii înceţoşați de alcool.

— M-am schimbat. Am făcut o afacere foarte mare.

— Ce ai făcut?

— Îți spun totul, dacă mă laşi să fac dragoste cu tine. Zise el repede.

După tonul său dureros, Eliane înțelese că îl are la degetul mic. Ea începu să-şi scoată rochia cu mişcări de felină, descoperindu-şi coapsele. Când Georges văzu triunghiul negru pe pântecele bombat, scoase un fel de grohăit şi se repezi la ea. Împingându-o către canapea, el se lungi peste ea, încercând în acelaşi timp să se dezbrace cu mişcări stângace. Răsuflând ca o focă, el scoase la iveală membrul lung şi adormit.

În alte circumstanțe. Eliane ar fi fost extrem de excitată, dar îşi dădea seama că este vorba de ceva grav. Georges o săruta, o mângâia, dar fără niciun rezultat.

În cele din urmă, el se întoarse cu fața în sus, o prinse de păr şi-o rugă:

— Dă-mi, te rog, gura ta.

— Spune-mi, mai întâi, ce ai făcut.

El scutură din cap de la stânga la dreapta, ca un bolnav, murmurând cuvinte fără înțeles. Femeia se temea că are să adoarmă. Atunci, se puse pe treabă ca să-i facă pe plac. Încercând o plăcere nemaivăzută, Valios îngână fericit.

— Da, da. Aşa da!

Brusc. Eliane se opri.

— Acum, vorbeşte, vreau să ştiu tot.

Ea continua să-l mângâie uşor cu mişcări abile, făcându-l să capete o oarecare consistență. El nu se putu abține şi cu vorbe încâlcite, confirmă presupunerile Elianei. Femeia simți fiori reci. Ea începu să-l excite şi mai mult. George se arcui de plăcere.

— Şi ce s-a mai întâmplat? făcu Eliane într-o pauză.

El era prea beat ca să poate sesiza încordarea din vocea ei. După ce-i mai dădu câteva informații, jocul continuă. Puțin câte puțin, Eliane reuşi să scoată de la el adevărul, lăsându-l lipsit de vlagă.

După cum era de prevăzut, grăsanul căzu într-un somn profund, sforăind puternic. Eliane se debarasă de el. Aflase totul. Îşi dădea seama că era profund îndrăgostită, iar acum inima i se strângea de teamă pentru viața bărbatului iubit. Malko se afla în pericol de moarte.

Cu mişcări de automat, ea se îndreptă spre bucătărie, deschise un dulap, găsi ceea ce căuta şi se întoarse în living-room. George se mişca în somn. Cu o mişcare rapidă, Eliane îi tăie beregata cu cuțitul. Lama ascuțită îi secționă carotida şi sângele țâşni într-un jet de un metru înălțime. George tresări deschizând ochii sticloşi. Eliane îl lovi din nou. Bărbatul era deja mort Ea puse cuțitul alături şi îşi spuse că acum va trebui să-şi salveze imediat iubitul.

★

Chris Jones frână şi stinse farurile maşinii: ajungea pe drumul național Bobo-Diulaso-Ugadugu, după o oră de mers prin gropile din Parcul Național. Camionul lui Milton îl urma la douăzeci de metri distanță. Începuse să plouă. În fiecare camion stăteau claie peste grămadă câte cincizeci de soldați, ca sardelele într-o cutie de conserve... Chris vârî în viteza întâia şi viră cu atenție. Simți o mare uşurare când simți asfaltul sub roți. Treptat, el acceleră iar. Dar, din nefericire, nu putea trece de treizeci de kilometri la oră. În principiu, avea de mers fără întrerupere până la Uaga.

Trei soldați negri erau înghesuiți în cabină lângă el, cu o mitralieră M 60 şi cu încărcătura ei. Erau din trupele de comando

şi păreau că vorbesc ceva franceză. Colonelul Uedraengo ținuse un soi de cuvântare, iar soldații strigaseră ceva de neînțeles pentru cei doi americani. Se auziseră aplauze. Chris trecu în viteza a patra. Uriaşul Volvo înghițea drumul plin cu gropi. Mai aveau două ore şi ajungeau la Uaga. Ei trebuiau să neutralizeze blindatele, ghidați de soldați. Lui Chris nu-i venea să creadă că în curând avea să fie pe post de desperado!

El se gândi la Malko. Spera din tot sufletul ca acesta să nu fi pățit ceva. Colonelul renunțase să-i mai trimită un mesager din lipsă de mijloc de transport.

Planul său era simplu: să ajungă chiar înainte de intrarea în vigoare a stării de urgență şi să ia Consiliul Convenției printr-un atac-surpriză, grație informațiilor primite.

Din fericire, aici nu exista aviație. Tot ce putea să-i rețină, erau oamenii din CDR. Aceştia nu dispuneau însă de mijloace radio. Tot ce puteau vedea aceştia erau doar cele două camioane, lucru obişnuit pe acolo.

Ploaia se înteţise şi fură nevoiți să micşoreze nițel viteza. Avea impresia că intrase cu maşina într-o stație de spălare automată, atât de violent era jetul de apă pe parbriz. Era vremea perfectă pentru o revoluție! Santinelele aveau să-şi domolească zelul.

Chris îşi dădu brusc seama că nu mai vede în fața sa luminile roşii ale Range-Rover-ului care îi ghida. Probabil luase avans.

Trecură zece minute, când reuşi să zărească din nou farurile, mai luminoase ca înainte. Chris scoase brusc o înjurătură

— *Holly shit!*

Realizase brusc că Range-Rover-ul era imobilizat. El frână cu putere, simțind cum se cutremură uriaşa caroserie a camionului. Proiectați în parbriz, cei trei soldați se treziră şi începură să țipe! Chris văzu cum în mijlocul drumului apare o masă întunecată Văzu Range-Rover-ul înconjurat de oameni care îi făceau semn să oprească. El trase puternic de volan ca să-i evite. Ultimii metri fură parcurşi cu roțile blocate într-un derapaj complet.

Nu putu evita însă coliziunea. Se izbi de obstacol într-un zgomot îngrozitor de fiare. Deodată nu mai văzu nimic în față. Capota se ridicase şi se lipise de parbriz! Chris decuplă motorul, simți mirosul de benzină împrăştiat peste tot. Cu o lovitură de picior, deschise portiera şi sări din cabină, încă sub impactul şocului.

Fu izbit de o rafală de ploaie şi timp de câteva secunde, îşi

pierdu răsuflarea şi vederea. Al doilea camion se îndrepta direct spre el! Începu să urle:

— Milt! Milt!

Ca şi cum tovarăşul său l-ar fi putut auzi... Soldații din propriul său camion urlau şi ei Milton îşi catapultase remorca proiectând-o de-a latul drumului şi cele două vehicule se opriră definitiv. Chris Jones alergă către cabină şi îl zări pe Milton care tocmai încerca să se dea jos înjurând de mama focului.

— Ce naiba ai făcut aici? urlă el la Chris. Ai băut ceva sau ce?

— Habar n-am, răspunse Chris. E ceva în mijlocul şoselei.

În jurul lor, soldații săreau din camioane. În aparență frica fusese mai mare decât răul în sine. Doar câțiva oameni fuseseră răniți. Chris şi Milton fugiră către locul accicentului şi se ciocniră de colonelul Uedraengo.

— Ce s-a întâmplat? făcu Milton

— Un copac! zise colonelul A fost smuls din pământ de furtună şi aruncat în mijlocul drumului..

Mai mulți oameni aprinseseră lanternele. Un copac uriaş căzuse transversal pe asfaltul şoselei. Ploaia continua să toarne cu găleata, acompaniată de un vânt violent ce distrugea totul în calea sa. Chris inspectă camionul. Roata din față stânga era scoasă din funcțiune. El nu mai putea pleca de acolo. Se întoarse la cel de al doilea camion. Acesta părea mai puțin afectat: dar oricum, nu putea trece dincolo de obstacol. Chiar cu ațâți soldați în jur, copacul era prea greu pentru a putea fi urnit din loc. Aici era nevoie de o macara.

— *Shit!* Am dat-o în bară! făcu Milton.

— Ce ne facem acum?

Instinctiv, cei doi americani se apropiară de Range-Rover care era singura maşină în stare de funcțiune capabilă să depăşească obstacolul. Colonelul discuta cu ceilalți ofițeri. El se întoarse spre cei doi.

— Domnilor, suntem obligați să schimbăm planul nostru.

Era clar ca lumina zilei.

— Suntem departe de Uaga?

— Cam la patruzeci de kilometri distanță. Iată ce am hotărât. Cei mai mulți din oamenii mei vor porni imediat pe jos. Au nevoie de patru ore ca să ajungă acolo, în pas vioi. Voi stabili cu ei un punct de întâlnire. Eu voi pleca înainte cu dumneavoastră şi cu gărzile mele, ca să pregătim atacul.

Se părea că nimic nu-l putea descuraja pe acest brav bărbat. Oricum, singurul lucru la care se gândeau cei doi bodyguarzi era să-l întâlnească pe Malko. Chris îşi luă din cabină M 60 şi cele patru cutii cu muniție, pe care le transferă în spatele maşinii Range-Rover. Tot era mai mult decât nimic. Treptat, oamenii se regrupaseră. Ei văzură cum coloanele de militari pleacă la drum, pierzându-se în savană, şi urcară în maşină.

Reuşiră cu greu să ocolească arborele doborât la pământ şi continuară drumul. O ramură se izbi de parbriz.

Nimeni nu spunea nimic. Colonelul aprinse o țigară şi apoi se întoarse către ei.

— Peste patruzeci de minute vom fi la Uaga.

Farurile luminau drumul complet pustiu. Pe timp de noapte nu existau baraje. Trecură pe lângă un post de control în care nu se vedea nimeni.

Chris şi Milton se uitau unul la altul cu subînțeles. Totul mirosea de la o poştă a improvizație. Singura lor speranță era ca nici adversarii lor să nu fie mai grozavi!

Colonelul se întoarse către ei

— Vom lua un traseu mai ocolit de acum ca să nu ne ciocnim de vreo patrulă!

Nu termină însă bine de vorbit, că din stânga lor se văzură o serie de lumini galbene. În mod instinctiv, Chris şi Milton se lăsară în jos. Soldatul de la volan scoase un țipăt şi maşina începu să meargă în zigzag.

Țăcănitul unei arme automate acoperi zgomotul făcut de motor.

Căzuseră într-o ambuscadă.

Capitolul XVI

— *Shit! Shit! Shit!*

Chris Jones urla, proiectat cu capul în tavan şi blocat în spatele maşinii. Tirul continua din toate direcțiile. Taluzul îi proteja oarecum, iar americanul profită ca să poată sări din maşină

— Ajută-mă!

Milton Brabeck era prins sub trupul neînsufleţit al unuia dintre gărzile de corp. Chris reuşi să-l scoată, apoi luă M 60 şi acţionă chiulasa. Focul încetase, dar dinspre staţia service se auzeau strigăte nelinişţite. Din Range-Rover se auzeau gemete de durere. Toţi cei aflaţi în faţă fuseseră atinşi de gloanţe. Chris se apropie de maşină şi strigă:

— Colonele!

Nu se auzi însă niciun răspuns. El strigă din nou, însă fără succes. În întunericul din jur nu se vedea decât o magmă de trupuri, rănite sau lipsite de viaţă. Ei nu avură vreme să verifice dacă Uedraengo era încă în viaţă, deoarece pe taluz se iviră nişte soldaţi.

Instictiv, chris trase o rafală lungă în direcţia acestora. Zgomotul împuşcăturilor acoperi strigătele, iar atacanţii se împrăştiară. Tot Ugadugu auzise împuşcăturile.

Cele două gorile încercau să se orienteze. Se aflau în partea de sud-vest a oraşufui. Singura lor şansă era să ajungă la vila Elianei, aflată în apropierea zonei de securitate. Ce se întâmplase oare cu Malko? Ambuscada era un semn rău prevestitor.

— Să mergem acolo. Îi sugeră Milton Brabeck.

El făcu semn către un grup de case, aflat la o depărtare de o sută de metri. Ei se îndreptară într-acolo îndoiţi din şale. Chris mai trase o rafală de gloanţe îndărătul său. I se răspunse cu o ploaie de gloanţe ce trecură peste capetele lor. Curând, cei doi se aflau la adăpostul unei case. Traversară drumul şi o luară la fugă către centrul oraşului, având grijă să se menţină pe lângă ziduri. Ploaia se mai potolise. Dacă nu mai cădeau într-o altă ambuscadă, aveau ceva şanse să ajungă cu bine la „safe-house”.

— Ce porcărie! oftă Milton Brabeck, ştergându-şi fruntea.

El se gândi la cei doi colonei care muriseră în prima ambuscadă. Lovitura de stat a colonelului Uedraengo se termina în mod lametatabil. Şi asta din cauza CIA-ei.

Trebuiau să se considere fericiţi dacă îşi salvau pielea

— Să sperăm că prinţul e teafăr, făcu Chris Jones.

— Probabil că acum are treabă cu vreo târfă, răspunse Milton ca să sfideze destinul.

— Să mergem, trebuie să-l căutăm.

★

Emmanuel Bangare, cu un Uzi în mână, se apropie încetişor de Range-Rover-ul ciuruit de gloanţe. De câtva timp, dinspre maşină

nu mai plecase nicio ripostă. În jurul maşinii, vreo cincisprezece poliţişti cercetau zona, în căutarea altor fugari. Forţe cu mult mai importante erau împrăştiate pe principalele drumuri ce duceau la Preşedinţie, având ordin să aresteze orice suspect. În cursul unei reuniuni dramatice, şeful statului îi încredinţase lui Bangare sarcina de a coordona forţele loiale, ca recompensă pentru capacitatea lui de a descoperi complotul. Aşa că metisul nu mai avu timp să se ocupe de Malko. În primul rând, el trebuia să înăbuşe revolta. O sirenă începu să urle lugubru, chemând tot CDR-ul la mobilizare. Un sergent se strecură lângă Range-Rover cu o lanternă aprinsă. El se întoarse şi strigă triumfător:

— Este el! L-am găsit!

Bangare începu să urle de bucurie. Capturarea colonelului rebel însemna pentru el totul. Doi soldaţi încercau să degaje corpul neînsufleţit, al ofiţerului. Chipul său rănit de cioburi era acoperit de sânge. Ca printr-o minune nu fusese atins de gloanţe.

— Aveţi mare grijă cu el! recomandă metisul. Duceţi-l în maşina mea. Va trebui să-l fac să vorbească.

Avea să-l predea lui Sankara! Asta, da, victorie! Ploaia se mai domolise, dar furtuna continua Peste o oră se suna stingerea pentru interdicţia de circulaţie. Din Range-Rover mai fură scoşi doi ofiţeri răniţi. Bangare se aplecă deasupra lor şi apoi îi spuse lui Ali:

— Ocupă-te tu de aceştia. Vreau să ştiu numele tuturor trădătorilor. Nu-i menaja. Sunt nişte ticăloşi. Oricum, îi aşteaptă plutonul de execuţie.

★

Chris Jones ajunse în cele din urmă chiar în spatele casei în care lucra Eliane. El fluieră uşor către Milton.

— Am ajuns?

— Da, aşa se pare.

În ciuda condiţiei lor fizice şi a antrenamentului lor, cei doi erau la capătul puterilor. Erau uzi până la piele şi, deşi era cald, amândoi tremurau de parcă ar fi avut febră. Chris văzu lumină şi traversă distanţa dintre piscină şi casă cu mitraliera pregătită. Atunci se auzi vocea Elianei:

— Aici sunt. Veniţi.

În penumbra verandei, se contura silueta Elianei. Chris căzu într-un fotoliu.

— Unde este Malko?

— A fost arestat.

— *My God!* făcu Milton Brabeck. Ce ştiți despre asta?

Eliane le povesti cu calm tot ce aflase de la Georges. Apoi le spuse ce a făcut... Cei doi americani intrară în living-room. Cadavrul lui Vallos era acolo, cu gâtul hăcuit, într-o mare de sânge... Mirosul fad atrăsese roiuri de muşte.

— Dumnezeule! Ar trebui îngropat, făcu Chris

— Asta mai târziu, făcu Eliane. Deocamdată avem lucruri mai utile de făcut. Malko este acum în vila lui Bangare. Vom putea merge acolo după ce sosesc oamenii voştri. Sunt sigură că nu va fi greu să-l recuperăm. Chris o privi drept în ochi.

— Nimeni nu va mai veni. În afară de noi.

Femeia îşi muşcă buzele când află ce se întâmplase. Aşadar, era un eşec total. Erau toți hărțuiți, fără nicio speranță într-un ajutor din afară... Oamenii colonelului Uedraengo vor fi obligați să facă cale-ntoarsă.

Puciul eşuase.

— Trebuie să-l scoatem de acolo, zise Chris. Ştiți unde este vila lui Bangare?

— Sigur că da. Nu vom putea să intrăm acolo, pentru că se află în zona de securitate. În plus, acum sunt cu ochii-n patru şi am întărit paza.

Cei trei tăcură. Ploaia lovea în ferestre. Un vehicul trecu pe stradă în viteză. De departe se auzeau împuşcături. Chris bătea darabana cu degetele în patul mitralierei. Era exclus să-l lase pe Malko în mâinile adversarilor. Cât despre CIA, nu se puteau baza pe intervenția ei.

— Am o idee. Făcu deodată Eliane. Nu ştiu însă dacă va merge.

— Să auzim, zise Chris.

— Nişte prieteni organizează o serată la care am fost invitată. Aceştia locuiesc foarte aproape de Bangare şi posedă permis de liberă trecere în zonă. Cu ajutorul lui am putea trece prin barajele poliției...

— Despre cine este vorba?

— Despre ambasadorul URSS.

Cei doi americani se priviră uluiți. Eliane continuă dezinvoltă:

— Eu îl cunosc bine. Întotdeauna pleacă printre ultimii de la petreceri. Şoferul său, la care se află permisul, îl aşteaptă afară, în maşină.

Chris era deja în picioare.

— Să mergem, spuse Milton.

★

Un lung şir de maşini aştepta afară de-a lungul unui zid înalt. Cea mai mare parte a invitaţilor se hotărâseră să rămână la petrecere până în zori, din cauza ultimelor evenimente. Eliane, îmbrăcată în negru, opri maşina şi coborî, urmată de Chris. Milton rămânea în maşină.

Tânăra femeie se opri lângă un Mercedes cu placă diplomatică.

— Aceasta este maşina ambasadorului.

Şoferul moţăia la volan. Maşinile din jur erau goale. Eliane bătu uşor în geam. Rusul tresări şi făcu ochii mari de mirare şi plăcere când o zări pe libaneză. El lăsă geamul în jos şi îi zâmbi.

— Nu reuşesc să pornesc maşina. Nu puteţi să mă ajutaţi?

Rusul era deja afară. Nu ajunse însă să facă vreun pas. Braţele viguroase ale lui Chris îl apucară de gât pe la spate. Se auzi un trosnet de oase frânte şi rusul căzu leşinat într-o fracţiune de secundă. Chris începu să-l caute. Găsi un revolver Tokarev şi un permis barat cu roşu şi galben.

— Acum ce facem cu ăsta? făcu el arătând spuse şofer.

— Păi. Îl băgăm în portbagaj, spuse Eliane. Maşinile diplomaţilor nu sunt percheziţionate.

Milton, care urmărise scena de departe, le veni în ajutor.

Într-o jumătate de minut, rusul se afla în portbagaj legat fedeleş şi cu un căluş în gură.

— Conduc eu, făcu Chris. Voi treceţi în spate.

Ei se îndreptară spre Consiliul Convenţiei. Chris conducea încet, prin mijlocul şoselei. Trecură pe lângă o patrulă care nu reacţionă în niciun fel. Fanioanele URSS fluturau în vânt.

— Fiţi atenţi, intrăm pe prima stradă la dreapta, spuse Eliane.

Chris încetini viteza. Farurile luminau o alee pustie în mijlocul căreia se afla o cabină de control înconjurată cu saci umpluţi cu nisip. Alături de ea, se afla un Jeep cu o mitralieră de fabricaţie sovietică. La apariţia Mercedesului, mai mulţi soldaţi ieşiră din cabină cu armele pregătite de tragere. Chris opri maşina, deschise geamul şi întinse permisul cu zâmbetul pe buze. În spatele lui, cei doi nici nu respirau.

Soldatul luă permisul şi îl întoarse pe toate părţile. Un proiector lumină puternic Mercedesul. Soldatul înapoie permisul şi le făcu semn să treacă.

Chris demară uşor şi trecu mai departe. Eliane îi indică o alee

întunecată.

— Opriți acolo, spuse ea.

Se aflau chiar în fața Ambasadei Sovietice. Pe stradă domnea o liniște absolută şi nu se zărea nici țipenie de om.

— Dincolo este vila lui Bangare, făcu Eliane arătând cu mâna un grilaj lângă un şir de copaci stufoşi.

Locul părea fără pază, dar grilajul putea fi electrificat. Cei trei se apropiară. Ajutat de Milton, Chris se cățără într-un copac şi de acolo sări în grădina vilei, urmă Eliane şi, la urmă, Milton. Cei trei rămaseră ascunşi în spatele unui cocotier bătrân. De acolo se putea vedea o fereastră luminată. În interior se aflau mai mulți bărbați. Se auzi zgomotul unei maşini, iar în încăpere pătrunse un alt bărbat.

— Este Bangare. Şopti Eliane. Ce-i de făcut?

Cele două gorile se aflau în elementul lor.

— Să mergem, spuse scurt Chris.

El adresă o rugăciune scurtă cerului şi trecu la acțiune. Urmat de Milton, traversă în fugă grădina. În momentul în care cei doi erau la uşă, în fața lor apăru un bărbat care strigă ceva. Efectul surpriză fusese spulberat.

Chris Jones apăsă pe trăgaci. Zgomotul făcut de M 60 era terifiant. Rafala îl doborî pe negru şi spulberă uşa din spatele acestuia. Timp de o fracțiune de secundă, Chris fotografie chipurile înspăimântate ale celor din încăpere. Erau şase soldați negri şi un metis cu beretă roşie pe cap. Toți erau înarmați. Chris apăsă din nou pe trăgaci, iar proiectilele aducătoare de moarte plecară în toate direcțiile secerând tot ce mişca. Bangare abia avu timp să atingă patul armei. El se prăbuşi. Peter încerca să se salveze pe fereastră, iar Ali se uita prostit la mâna cu brațul smuls. Când Chris luă degetul de pe trăgaci, nu mai rămăsese niciunul în picioare. Americanul păşi peste un cadavru şi pătrunse în sala de baie.

Milton se năpusti şi el acolo şi îngenunchie lângă Malko.

— Gata, s-a terminat. Totul este O K.

— Bine, reuşi să spună prințul.

Cât ai clipi din ochi, cei doi îl ridicară şi îl dezlegară, apoi îl duseră în livingul transformat în abator şi, de acolo, în grădină. Nimeni nu le mai stătea în cale. Se auziră nişte strigăte şi nişte fluierături.

Alergară către capătul străzii, apoi Eliane îi conduse printr-un

labirint de ziduri şi grădini. Fără să scoată vreun cuvânt, ei străbătură câteva proprietăți, ca să poată ajunge în cele din urmă la bulevardul Ubritenga. Acum se apropia momentul cel mai delicat. Pe drum nu se vedea nici țipenie de om. Ei sosiră în acelaşi timp şi aterizară de cealaltă parte a şoselei. După ce alergară într-un suflet încă vreo trei sute de metri, ei ajunseră la vila Elianei. Abia când se văzură în interior, simțiră că le mai vine inima la loc. În zona Preşedinției continuau împuşcăturile. Cei patru fugari ascultau toate zgomotele ce veneau din exterior. Împuşcăturile se diminuară ca intensitate, apoi încetară cu totul.

Lovitura de stat era pierdută. Colonelul Uedraengo era prizonier sau mort şi nici pielea lor nu mai valora prea mult…

— Sunt sigur că vor veni şi aici. Zise Malko.

Eliane scutură din cap.

— Nu. Tatăl meu este prieten cu Sankara. Vila aceasta este protejată. Şi apoi, ei nici nu ştiu ce s-a întâmplat. Poate cred că sunteți deja departe. Bangare este mort şi nu mai poate dezvălui ce ştia. Trebuie să aşteptăm. Până la urmă, vom găsi noi o soluție.

Malko o privi, uimit de atâta îndrăzneală.

— Dar dacă ne găsesc aici. Ştiți ce riscați?

Ea zâmbi.

— Nu mai mult decât în Beirut…

Ea le aduse limonadă cu gheață pe care o băură cu sete.

Malko nu reuşea să-şi alunge gândurile sinistre ce-i năvăleau în minte. Ploaia continua să cadă într-un ropot asurzitor pe acoperiş. Hainele lor ude erau lipite de corp, de parcă ar fi intrat sub duş…

— Bine. Vom rămâne aici în noaptea asta. Zise Malko.

Ei se retraseră în camerele lor fără să mai spună nimic; erau prea frânți de oboseală ca să mai organizeze şi o pază.

Cadavrul lui Georges Vallos era încă în living. Chris şi Milton îl luară şi îl duseră să-l lase lângă piscină.

Malko închisese în urma sa şi a Elianei.

Apoi o luă în brațe şi îi căută privirea.

— Dacă nu erai tu, acum eram mort, zise el.

— Iar eu aş fi fost foarte nenorocită, şopti tânăra femeie.

— De ce ai făcut asta?

Ea zâmbi.

— Poate pentru că ai nişte ochi prea frumoşi. Nu am văzut niciodată ochi cu irizări ca de aur… Acum trebuie să te odihneşti.

El se lungi pe pat şi încercă să adoarmă. În câteva rânduri tresări. Îl visa pe colonelul Uedraengo. De fiecare dată, o zărea pe Eliane care fuma calmă pentru că nu putea dormi în cele din urmă, căzu într-un somn profund cu un singur gând în minte.

Cum va putea oare să scape din Ugadugu?

Capitolul XVII

O voce gravă anunța la radio: „Vom da citire moțiunii CDR din Kolgo adresate tovarăşului preşedinte Joseph Sankara…

Malko închise aparatul. Din zorii zilei, fără întrerupere, se transmiteau sloganuri şi moțiuni ce jurau credință guvernului aflat la putere. Eliane, care plecase devreme, se întoarse şi le spuse că oraşul era calm, iar comandourile rebele, arestate. Stingerea fusese devansată: era acum de la ora nouă seara, iar barajele militare blocau toate ieşirile din oraş.

Malko tresări. De pe bulevardul Uebritenga se auzea un concert de claxoane. El sări din fotoliul de răchită şi privi dincolo de bananieri. Un camion militar plin cu soldați înarmați tocmai călcase un bărbat ce conducea o „Yamahadame”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chris.

— Nimic grav, răspunse Malko.

Chris îşi retrase mâna din sacul de sport de la picioarele sale, ce conținea o Uzi de ultimul model, nu mai mare de un revolver. Nu departe de el, Milton Brabeck, gol până la brâu, contempla trist ventilatorul care se învârtea lent. Din când în când, curentul era oprit ore întregi… Malko aruncă o privire la ceasul său Seiko-quartz.

Eliane ieşise iar. Se temea pentru viața ei acum. Ea era unica lor speranță. Probabil că Eddie Cox se cățăra pe pereți acum, neştiind ce e cu ei. Un lucru era clar: nu puteau să rămână la nesfârşit în Uaga…

Malko se gândi la nefericitul colonel Uedranego. Nici măcar nu putea să-i mai ducă trupul la Abidjan.

Chris Jones se ridică să-şi mai dezmorțească picioarele şi se apropie de el scărpinându-şi brațul roşu ca racul.

— Cred că m-am ales cu vreo porcărie, gemu el.

— Bine că nu te-ai ales cu o rafală de gloanțe, strigă Milton. Gorila nu mai avu timp să răspundă. În fața porții se oprise o maşină! Din ea coborî Eliane, purtând ochelari de soare. Cei trei bărbați răsuflară uşurați.

— Of, mor de căldură! spuse Eliane oftând.

— Ce se petrece în oraş? o întrebă Malko.

— Am veşti bune

— Ce?

— Cred că am găsit un mijloc ca să puteți pleca…

Era un lucru atât de nesperat, încât la început nu o crezură. Ea se îndreptă către un colț ascuns la adăpostul unui copac. Acolo erau întinse nişte saltele pentru făcut plajă. Eliane alese una din ele, îşi scoase pantalonul şi tricoul, rămânând numai într-un maiou cu desen panteră, apoi se lungi la soare. Malko îi urmă exemplul.

— Un prieten de-al meu are un avion, un Piper Cherokee. Mâine pleacă spre nord ca să revitalizeze un campament de lângă Gorum-Gorum. A fost de acord să vă ia cu el. De acolo, veți putea uşor să treceți frontiera…

Asta rămânea de văzut. Toate garnizoanele erau alertate, iar pistele de zbor, supravegheate. Trei bărbați albi nu puteau trece fără să fie imediat remarcați.

— Nu poate să ne scoată el din Volta Superioară?

— Nu. Îi este frică să nu fie reperat dacă aterizează în Niamey fără plan de zbor.

Brusc, malko îşi aduse aminte de Deborah, americanca din Peace Corps, la cincizeci de kilometri de Gorum-Gorum. Exista o pistă abandonată, în plin deşert. Putea fi o soluție. Putea ateriza acolo un Hercules. Trebuia să-i ceară ajutorul lui Eddie Cox, de la ambasada Statelor Unite. CIA ar fi fost extrem de fericită să-şi recupereze oamenii…

— Nu va fi controlat la decolare? Aeroportul este plin cu soldați…

— Nu, spuse Eliane. El va pleca dintr-un hangar mai îndepărtat unde nu intră nimeni niciodată. Veți ajunge acolo în ultimul moment şi vă veți sui imediat în avion. Când prietenul meu va cere autorizația de a decola, el nu va putea fi zărit din turnul de control.

— Şi de ce şi-ar asuma el un risc atât de mare? făcu Malko.

— Pentru că l-am rugat eu, zise Eliane cu simplitate.

Ea îi susținu privirea şi zâmbi, apoi îi spuse:

— Bineînțeles, m-am culcat cu el. Bietul ar mai vrea încă să o facă. La urma urmelor, de ce nu?

Ea se întinse ca o pisică leneşă şi îl întrebă:

— Ei. Ce părere ai? Eşti mulțumit?

— Evident! făcu Malko. Trebuie însă ca mai întâi să trimit un mesaj la ambasadă.

Eliane se sculă şi puse o casetă cu muzică arăbească. Muzica acoperea zgomotul traficului, dar îl tulbura pe Malko. Ştia că risca mult să plece dintr-un aeroport, dar nu avea o altă cale. Totul era ca CIA să-i poate pune la dispoziție un Hercules! El îşi dădu seama că Eliane îl privea.

— Ai putea să dai o fugă acum până la ambasadă? o întrebă el.

— Sigur că da. Dar mai întâi aş vrea să mă bronzez puțin.

Femeia părea să fie captată de muzica orientală, extrem de senzuală. Şoldurile i se mişcau în ritmul ei, chipul îi era impasibil, dar bazinul i se ridica ritmic ca şi cum ar fi fost în plină partidă de sex.

Cu un gest languros, ea îl prinse pe Malko de mână şi i-o puse pe sânii goi, apoi îi atrase şi cealaltă mână. El ştia ce voia. Îi prinse între degete sfârcurile şi începu să i le răsucească uşurel. Eliane atât aştepta. Şoldurile ei îşi accelerară ritmul, iar respirația deveni mai accelerată.

— Da, da. Îmi place la nebunie!

Mâna ei dreaptă alunecă pe pântec şi dispăru în slipul de baie. Apoi, ea începu să se mişte şi să gâfâie. Degetele ei executau un dans ciudat sub țesătura fină. Malko îi strivea între degete sfârcurile sânilor. O altă femeie ar fi urlat de durere. Eliane însă părea ca posedată. Mişcându-şi capul de la stânga la dreapta, fulgerată de plăcere, ea atingea orgasmul. Malko se întreba dacă gorilele lui au fost martore la această scenă. Nefericiții... Muzica continua, iar apoi casetă se opri cu un sunet sec.

Eliane deschise ochii şi întrebă încet:

— Ce trebuie să le spun celor de la ambasadă?

★

Eddie Cox privea cu neîncredere hârtia pe care i-o întinsese tânărul puşcaş marin care era de gardă. Era o cerere de audiență nesemnată, ce avea numărul biroului său, număr cunoscut de foarte puțină lume. Nu îi plăcea deloc acest lucru.

— Femeia aceasta insistă să fie primită de dumneavostră

personal, repetă soldatul.

Eddie Cox se hotărî. De altfel nu risca cine ştie ce. El coborî în hol şi o recunoscu pe Eliane, îmbrăcată cu o rochie albă ce ţipa pe ea, scurtă până la mijlocul coapselor. Atunci, el îşi recăpătă zâmbetul. Ea se apropie balansându-şi şoldurile într-un mod provocator.

— Ce mai faceţi? o întrebă Eddie Cox.

— Mulţumesc, foarte bine, zise ea.

— Ce vânt vă aduce pe aici?

— M-a trimis Malko. El…

Americanul simţi că leşină. În jur era destulă lume. O apucă repede de braţ şi o trase în birou.

— L-aţi văzut pe Malko? Unde se află?

Era ceva timp de când nu mai ştia nimic de Malko. Credea că fusese prins sau ucis de oamenii lui Sankara.

— Malko se află la mine acasă, spuse Eliane. Este împreună cu cei doi prieteni ai săi.

— La hotel? întrebă americanul îngrozit.

— Nu. În garsoniera mea.

Eddie Cox fusese pe punctul să-şi înghită proteza. Eliane se grăbi să-i povestească ce s-a întâmplat. Lui Cox nu-i venea însă să creadă că, în tot acel răstimp, Malko fusese la câteva zeci de metri distanţă de zona interzisă a preşedintelui Sankara. Eliane continuă:

— Acum vă voi spune ce vrea Malko de la dumneavoastră.

Ca un copil ce recită poezie învăţată pe de rost. Ea reproduse cererea lui Malko

— OK, OK. Va trebui însă să trimit câteva telexuri, făcu americanul. Puteţi să mai rămâneţi puţin?

Peste un minut, Eddie Cox dicta un telex cifrat, destinat directorului Direcţiei Operaţiuni. Apoi aşteptară răspunsul. La Washington era ora unsprezece a.m. şi era toată lumea la birou. Cox avea timp să fumeze jumătate de pachet de ţigări până să primească răspunsul. Acesta era extrem de scurt:

„Autorizăm repatrierea prin orice mijloc disponibil”

Americanul dictă un al doilea telex, destinat staţiei CIA din Rabat. El primi răspunsul în numai zece minute. Un aparat de zbor Hercules era disponibil pentru el. Mai avea acum de pus la punct doar detaliile.

— Puteţi spune prietenilor dumneavoastră că, mâine dimineaţă,

un aparat îi va aştepta la locul stabilit începând de la ora zece. Sunteți sigură că va putea pleca din Uaga?

— Da, vă mulțumesc din suflet.

Eliane plecă mai fericită ca oricând, unduindu-şi trupul ca o zeiță a frumuseții, stârnind un val de fierbințeală în trupul soldatului ce făcea de gardă. Eddie Cox o privi cum se urcă în maşină şi, brusc, i se puse un nod în gât. Dacă era vorba de o provocare? Îşi imagină îngrozit scandalul stârnit de capturarea unui avion care ateriza ilegal pe teritoriul țării... Adevărul era că la fel de scandaloasă ar fi fost arestarea unui agent CIA şi a gorilelor sale...

★

Chris Jones şi Milton Brabeck o ascultau pe Eliane cu gura căscată. Nu le venea să creadă. Libaneza vorbea de parcă nu realiza importanța celor realizate de ea. Chris oftă:

— Aşadar, vom putea pleca din această țară binecuvântată! Pilotul este un om de încredere?

— Îl aştept să vină. Va lua cina cu noi în seara asta.

Zece minute mai târziu, se auzi claxonul unei maşini. Eliane deschise uşa unui tânăr blond pe care ea îl prezentă sub numele de Philippe. Felul în care se lipi atunci de el nu lăsa nicio umbră de îndoială asupra sentimentelor celor doi, care nu întârziaseră să se retragă în singura cameră dotată cu aer condiționat. După numai cinci minute, dinăuntru se auziră gemete şi strigăte. Milton înălță privirea către cer şi spuse:

— Este de necrezut. Doamne, femeia asta este o adevărată pisică în călduri...

— O pisică pe care tipul ştie cum să o mângâie, adăugă Chris.

Când tânărul pilot reapăru, parcă îmbătrânise cu zece ani. Era tras la față şi abia se ținea pe picioare. El se lăsă moale într-un fotoliu de răchită, iar Eliane îi aduse repede o sticlă cu J&B soda... Cei trei bărbați o sorbeau din ochi.

— Ştiu cine sunteți, spuse pilotul. Sunt extrem de bucuros să vă ajut... Nemernicii aceştia vor să ducă țara de râpă. Ce păcat că nu ați reuşit să vă duceți planul la bun sfârşit!

— Cred că sunteți conştient de riscul pe care vi-l asumați, zise Malko. Dacă veți fi arestat, vă puteți aştepta la ce e mai rău!

Pilotul zâmbi.

— Ştiu prea bine acest lucru...

Privirea lui o învălui pe Eliane misterioasă cu ochelarii fumurii.

— Voi veni după dumneavoastră mâine în zori, la ora şase şi jumătate, mai spuse aviatorul. Cunosc un drum care ocoleşte toate barajele şi duce direct la aeroport. Odată ajunşi acolo, totul va fi OK. Tot hangarul va fi la dispoziția noastră Sunteți trei persoane, nu-i aşa?

— Da. Spuse Malko.

— Nu aş putea să vin şi eu? spuse brusc Eliane.

— Am sta un pic mai înghesuiți şi avionul va fi ceva mai greu…

Femeia îl privi cu răceală. Pe loc, pilotul reveni:

— Bine. Dacă domnii aceştia vor să te ia cu ei…

Chris şi Milton se foiră cu un aer timid. Ideea de a petrece două ore lipiți de acest vulcan cu mâini şi picioare părea că nu le displace chiar atât de mult.

— O să ne descurcăm noi până la urmă! făcură ei într-un singur glas.

În casă domnea acum o atmosferă relaxată. Eliane anunță:

— Trebuie să sărbătorim!

Ea aduse din bucătărie o sticlă de şampanie Moet şi îi scoase dopul. Acesta pocni ca o împuşcătură şi un jet de spumă o inundă, lipindu-i tricoul pe sânii goi. Ea se apropie de pilot şi îi porunci:

— Linge!

Acesta se supuse fără întâziere Pentru ochii ei frumoşi, ar fi urcat şi pe vârful Kilimandjaro…

★

Cina se terminase. Cu regret, Philippe îşi luă rămas bun de la Eliane şi strânse mâinile celor trei bărbați.

— Pe mâine dimineață.

Eliane îl conduse până la uşă, apoi, cu aerul cel mai natural din lume, se întoarse şi se cocoță pe genunchii lui Malko.

— Te bucuri că vin şi eu cu voi?

— Desigur, făcu acesta.

Nu prea vedea ce fel de acrobații sexuale ar fi putut face libaneza în cabina avionului… Cu Eliane, însă, nu puteai şti niciodată. Era ca şi fosforul ce se aprinde pe loc în contact cu aerul. Simplul fapt că-i ieşea un bărbat în cale, o fulgera pe loc

— Vino. Este ultima noastră noapte! îi şopti ea la ureche cu un glas fierbinte.

★

Malko stătea în întuneric cu ochii larg deschişi. Liniştea nopții era tulburată doar de zgomotul produs de instalația de aer condiționat. Era ora cinci şi jumătate! Peste numai o oră, aveau să plece din Ugadugu. Avea să păstreze veşnic o amintire amară.

Eliane se mişcă în somn. Dormea cu şuvițele de păr lipite de obraji din cauza transpirației, scuturată de tresăriri bruşte, ca şi cum ar mai fi făcut încă dragoste. Fusese nepotolită aproape întreaga noapte. Îl mângâiase pe Malko plină de pasiune, cu un soi de frenezie plină de disperare.

El făcu o mişcare şi, imediat, femeia se lipi de el, caldă, mătăsoasă, gata să i se dăruie din nou. El îi mângâie trupul neobosit, dar gestul său rămase în suspensie…

Cineva zgâlțâia poarta zăvorâtă cu lacătul.

Un val de adrenalină îi inundă trupul. Nu putea fi pilotul, or, în caz contrar, acesta ar fi venit cu veşti proaste. În afară de pilot, mai puteau fi oamenii lui Sankara, care le descoperise ascunzătoarea.

Prin jaluzelele de la ferestre se strecurau primele raze de lumină. Malko simți o prezență în cameră şi întoarse capul. În pragul uşii, stătea Chris Jones, îmbrăcat cu nişte izmene înflorate. Era înarmat cu Uzi şi părea în formă. El se apropie de pat şi îi spuse în şoaptă lui Malko:

— Cred că un tip vrea să intre…

— E un soldat?

— Nu, nu. Este un alb. L-am văzut printre copaci.

De astă dată, Malko o trezi pe Eliane. Aceasta deschise ochii.

— Este cineva la poartă. Trebuie să vezi cine este.

Ea se ridică repede din pat. Era goală puşcă.

— Cât este ceasul?

— Cinci şi patruzeci de minute.

Ea îşi scutură buclele îşi puse repede un pantalon, apoi ieşi din cameră.

Malko se îmbrăcă în mare viteză. Chris se luase după Eliane. Cu gâtul sugrumat de emoție, Malko ieşi din cameră. Cu siguranță că libaneza fusese urmărită.

Tânăra era afară cu un bărbat pe care Malko îl mai întâlnise: Yves Arboussier. Tânărul chirurg, amantul ei. Ce naiba căuta acesta acolo?

Nou-venitul zâmbea cu un aer stânjenit.

— Sunt dezolat că v-am deranjat cu noaptea în cap. Vreau însă să vă spun ceva care vă interesează mult

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Am fost chemat la spital din ordinul guvernului ca să îngrijesc un bărbat grav rănit. Este vorba de colonelul Uedraengo. Mi s-a spus că a încercat să evadeze. Se pare că a suferit o fractură de craniu... Nu ştiu ce aveți de gând să faceți, dar am vrut să vă avertizez.

Malko rămase tăcut, cu sufletul sfâşiat, sub privirile atente ale lui Chris. În mod normal, ei trebuiau să plece în mai puțin de o oră. Rațiunea îi dicta să nu țină seama de acest avatar de ultim moment, ce avea să le aducă numai necazuri. Dar cum putea oare să-l lase baltă pe colonel, când acesta se afla la numai o aruncătură de băț depărtare?

El se întoarse spre Eliane:

— Puteți să-l găsiți pe pilot?

— Nu, nu pot. Nu are telefon. Oricum, trebuie să sosească dintr-un moment în altul. O să pun de cafea.

Milton apăruse şi el şi se uită la Malko îngrijorat. Acesta din urmă îi spuse medicului.

— Credeți că este însoțit de o escortă importantă?

— Nu. Deja am mai primit doi prizonieri. În general, sunt însoțiți de patru sau cinci soldați, nu mai-mulți. Mai ales dacă sunt grav răniți.

— Bine. Atunci vom încerca să-l scoatem de acolo, făcu Malko.

Capitolul XVIII

Chris şi Milton se priviră îngrijorați. Ştiau prea bine ce implica decizia lui Malko. Jucau ruleta rusă cu propria viața ca miză. Ghicindu-le gândul, Malko spuse:

— Cum soseşte pilotul, îi voi explica totul. Cred că o mică întârziere la decolare nu va pune niciun fel de probleme. Va trebui să ştim dacă vom putea lua cu noi încă o persoană. În cel mai rău caz, va renunța Eliane.

— Dar cum rămâne cu aparatul Hercules? făcu Chris Jones. Chiar dacă reuşim să-l recuperăm pe colonel, vom pierde ceva

timp. Dacă avionul va decola fără noi, vom rămâne în mijlocul deşertului şi cu un rănit în braţe…

— Sunt sigur că Eddie Cox a prevăzut o marjă de siguranţă destul de mare. Vom încerca să profităm de asta ca să-l salvăm pe colonel.

— Eu nu ştiu încă în ce stare se află rănitul, obiectă chirurgul. S-ar putea să fie netransportabil… în acest caz, riscaţi să moară.

— Va muri oricum dacă îl lăsăm aici. Eu unul nu pot să-l părăsesc Am o obligaţie morală faţă de el. Chris, de ce fel de armament dispunem?

— Am un M 60 şi două cutii cu cartuşe, mitraliera Uzi şi câteva grenade; nu-i cine ştie ce armament.

— Nici nu se pune problema unei bătălii, remarcă Malko. Principalul este să-i putem neutraliza pe soldaţii din escortă. Doctore, cum ar trebui să procedăm?

— Blocul operator, se află la parter în dreapta uşii de la intrare. Acolo se poate pătrunde cel mai uşor printr-o uşă din spatele clădirii, care nu este niciodată păzită. Puteţi intra pe acolo şi să căutaţi cabinetul meu, care are numele meu pe uşă. Vă pot da halate albe, dacă vreţi.

— Nu. Nu vreau să vă compromitem, zise Malko. Ce urmează după aceea?

— Din cabinet, eu voi merge în sala de consultaţie, iar de acolo, în blocul operator. Sunt sigur că escorta va rămâne la uşa blocului operator, în sala de aşteptare.

— După câte am înţeles, cu puţin noroc, am putea ajunge acolo fără să trezim atenţia celorlalţi.

— În principiu, aşa este.

Milton Brabeck se încălzise deja.

— Să fiţi liniştiţi în privinţa noastră. Suntem obişnuiţi cu genul acesta de distracţie.

— Problema este că veţi fi căutaţi apoi prin tot oraşul. Nu veţi putea ajunge prea departe, mai ales cu un rănit…

— Avem un plan bine pus la punct, făcu Malko.

— Aveţi de gând să vă adăpostiţi la Ambasada Americană?

— Ceva în genul acesta. Acceptaţi să ne ajutaţi?

— În caz contrar, nu aş fi fost acum aici, spuse medicul. Sper din tot sufletul să vă servească la ceva şi să reuşiţi.

— Asta depinde în mare parte de dumneavoastră, zise Malko. Noi trebuie să intervenim înainte ca rănitul să intre în sala de

operații, adică imediat după ce i-ați pus diagnosticul.

Tânărul chirurg rămase câteva clipe pe gânduri.

— Nu văd decât o singură soluție, zise el. Eliane vine uneori să mă ajute la spital. Dacă ar putea veni acum cu mine, va putea să vă anunțe în clipa când va sosi rănitul…

Malko se întoarse către tânăra libaneză.

— Sunt gata să merg, spuse ea.

Lucrurile păreau că se încheagă. Era ora şase. Peste o jumătate de oră pilotul avea să sosească. Şi mai erau multe de aranjat… Destinul le oferea o şansă nesperată de a transforma eşecul într-o înfrângere onorabilă. În plus cei care lucrau pentru CIA ştiau că nu vor fi abandonați.

— Când Eliane se va întoarce, va trebui să aducă şi nişte medicamente, pe care să i le administrăm colonelului pe drum.

— Absolut corect, aprobă medicul.

În încăpere se lăsă liniştea. Țipătul unui papagal îi făcu să tresară. Eliane se îmbrăcă cu o jachetă albă, subțire. Chiar şi în costum de infirmieră, trupul ei emana o sexualitate debordantă.

— Ce-i vom spune pilotului? întrebă ea.

— Mă ocup eu de asta, spuse Malko.

El strânse cu putere mâna medicului, care plecă întovărăşit de Eliane. Tânăra libaneză îi trimise o bezea lui Malko. Chris scoase un oftat adânc.

— Am făcut-o iar de oaie! Acum ne-am băgat într-un c… şi mai mare. O să plecăm de aici cu toată armata după noi! Cum o să mai putem decola? Un Cherokee nu suportă şase oameni la bord. Este prea mic.

— O să ne înghesuim, făcu Malko. Dacă totul se petrece cu bine, nu se va observa chiar imediat că l-am răpit pe colonel. Se presupune că rănitul este în sala de operații. Avem timp berechet ca să ajungem la aeroport şi să spălăm putina…

Rămas singur, Malko îşi turnă nişte cafea. Ştia că optimismul său de comandă nu putea ascunde dificultățile acestei misiuni de salvare. Se putea ivi oricând un incident neprevăzut care putea să-i împingă într-o adevărată catastrofă. Acest gen de operații necesita o pregătire îndelungată şi minuțioasă. Nu se admiteau improvizațiile. Dacă reuşeau cu bine, ar fi fost un adevărat miracol.

Malko ştia clar că, dacă pleca fără să încerce să-l salveze pe Uedraengo, nu ar mai fi putut niciodată să se uite într-o oglindă.

Se luminase complet de ziuă. Pe cer pluteau nori negri, compacți şi amenințători. Nici natura nu părea să fie de partea lor.

★

Philippe, tânărul pilot, veni la ora fixată. El îl prvi surprins pe Malko ce venise să-i deschidă poarta.

— Eliane nu s-a sculat încă?

— Ba da. Dar a intervenit o mică schimbare în plan.

În veranda vilei, chris Jones îşi curăța chiulasa revolverului M 60… Pilotul sări ca ars când dădu cu ochii de arma automată.

— Doamne sfinte! Ce aveți de gând să faceți?

— O faptă cât se poate de bună, îl linişti Malko în timp ce nou-venitul îşi bea cafeaua, el îl puse la curent cu totul. O linişte grea se aşternu în cameră. Apoi, pilotul îşi frecă bărbia gânditor.

— Planul nostru cu spitalul s-ar putea să funcționeze. Rămâne însă problema cu avionul. Nu pot lua la bord şase persoane. Este prea mult.

— Nu am putea să o lăsăm aici pe Eliane?

— Ba da, zise cu părere de rău pilotul. Dar vrea atât de mult să plece şi ea, sărăcuța…

— Nu dispuneți şi de un alt aparat de zbor?

— Nu de unul în stare de funcționare.

Malko simți că bărbatul îi este potrivnic. El nu putea să-l abandoneze pe colonel. Pilotul stătea cu capul aplecat, țintuit de privirile mustrătoare a celor trei bărbați. În cele din urmă spuse cu o voce nesigură:

— Când veți fi gata de plecare?

— Cred că vom avea o întârziere de o oră sau o oră şi jumătate, răspunse Malko. Cel mai nimerit ar fi să ne aştepți la aeroport. Eliane ştie care este hangarul dumneavoastră?

— Desigur.

Bărbatul se ridică anevoie. Se vedea că este dezamăgit. Malko îl conduse până la ieşire. Trebuia să se bărbierească. Britanicii spun că un bărbat trebuie să moară ca un gentleman.

Era ora şapte şi jumătate. Malko număra în gând fiecare minut. Termenul limită de aşteptare fusese stabilit la ora opt. Dacă până atunci nu se întâmpla nimic, trebuiau să plece la aeroport. Chris înfăşurase revolverul într-o cuvertură şi îl lăsă în spatele maşinii.

Cineva bătu în poartă Chris tresări

— *Shit!* spuse el în şoaptă. Este un negru!

Cu inima bătând să-i spargă pieptul. Malko traversă grădina. De ce nu venise Eliane?

— Şefu'! M-a trimis domnişoara Eliane. A spus să veniți imediat la spital.

— Mulțumesc! făcu Malko

Negrul se făcu nevăzut.

— Să mergem, făcu Malko.

Ei se urcară în Toyota. Spitalul se afla la o depărtare de trei sute de metri. Malko străbătu drumul pe contrasens, depăşind nenumăraţii negustori ambulanți instalați de-a lungul spitalului.

— Chris, luați cu voi şi M 60, spuse Malko.

Ei intrară fără probleme prin uşa din spate. Abia reuşiră să nu fie murdăriți de conținutul unei ploşte golite de la etaj, pe fereastră. Curând ajunseră în fața uşii pe care sdria «Yves Arboussier-Chirurgie».

— Chris. Du-te să vezi ce se întâmplă dincolo, la intrarea în blocul operator, spuse Malko.

Chris îşi luă arma M 60 şi se îndepărtă. În fața sa se desfăşura o scenă de necrezut. Doi copii aruncau cu pietre într-un vultur care încerca să devoreze un pansament plin de sânge. Ceva mai departe, zări un Jeep cu doi soldați înăuntru. Unul era la volan. Apoi se întoarse şi-i dădu raportul lui Malko. Acesta se hotărî. Trebuiau să acționeze imediat.

— Chris. Du-te la maşină şi stai pregătit de plecare Pregăteşte muniția ca să ne acoperi retragerea dacă va fi cazul. Eu şi Milton mergem după colonel.

— Dar Eliane?

— Ea se află înăuntru.

Chris se îndepărtă, cu M 60 pe umăr. Malko îi dădu timp suficient ca să ia poziție, cu stomacul încordat. În afară de rudele gălăgioase ale bolnavilor, în spital totul părea liniştit. Milton avea mitraliera Uzi înfăşurată într-un bandaj, iar Malko îşi strecurase un revolver pe sub cămaşă. El puse mâna pe clanța uşii pe care era trecut numele chirurgului şi intră înăuntru.

Era o încăpere mică ce servea ca sală de pansamente, înăuntru nu era nimeni. Mirosea groaznic a dezinfectant. Malko aruncă o privire pe culoar. În fundul lui se vedea un mic holişor care părea că deserveşte sala de operații. El porni într-acolo şi intră într-o cameră în care un infirmier cu bluza ruptă tocmai scotea bandajul unui bătrân.

— Unde este chirurgul? întrebă Malko cu cel mai frumos zâmbet pe chip. Am oră la dânsul.

— Şefu', doctorul operează acolo, înăuntru. Este interzis să intraţi acolo.

Uşa ce dădea afară, acolo unde se afla Chris cu maşina, era închisă. Ignorând interdicţia, Malko intră în sala de operaţie, cu pistolul în mână, lăsându-l pe Milton să-i acopere spatele.

Primul lucru pe care îl zări tu jacheta albă a Elianei. Un negru cu bustul gol era întins pe o masă de operaţie, iar chirurgul era aplecat deasupra lui. Un al patrulea personaj se afla în încăperea în care domnea o căldură îngrozitoare. Era un negru înarmat care stătea cu ochii ţintă la Eliane, cu spatele întors către Malko.

Acesta simţi cum i se strânge inima. Dacă nu ar fi ştiut că acolo zăcea colonelul Uedraengo. Nu l-ar fi putut recunoaşte,

atât de mult se schimbase. Avea capul înfăşurat cu bandaje pline de sânge. În plus, pieptul era plin de hematoame şi pete negre. Bietul om părea inconştient.

La zgomotul făcut de uşă. Negrul cu arma întoarse capul. El deschise gura, surprins de apariţia lui Malko, înarmat. Cu un mormăit ameninţător, el duse mâna la armă. Malko sări şi-l lovi cu arma în tâmplă. Negrul se prăbuşi fără să scoată niciun ţipăt.

Eliane şi medicul erau palizi la faţă.

— Fiţi atent, mai e unul de pază. Se va întoarce imediat!

— De ce nu ai venit tu? o întrebă Malko pe Eliane.

— Nu m-au lăsat

Malko se apropie de rănitul lungit pe masă.

— Cum se simte colonelul?

— Rău, zise chirurgul. A suferit o hemoragie cerebrală şi mai multe fracturi faciale, ca să nu mai vorbim de posibilele hemoragii interne. Nu am putut să-i fac o radiografie şi nici măcar un examen serios. Pulsul său este foarte slab.

Malko simţi un nod în gât. Se uită la chipul masacrat cu buza smulsă şi ochii tumefiaţi din cauza loviturilor bestiale. Colonelul Uedraengo fusese torturat cu cruzime.

— Îl vom lua aşa cum este, zise Malko.

Din hol se auziră împuşcături. Malko recunoscu ţăcănitul caracteristic al mitralierei Uzi. Imediat uşa se deschise şi apăru Milton cu arma în mână.

— Repede, să o întindem de aici, făcu el. Am fost obligat să lichidez unul, dar mai sunt şi afară câţiva.

Nu se mai putea numi o operațiune discretă…

Malko se apropie de masa de operații şi-l ridică pe colonel în brațe. Yves Arboussier îl ajută.

— Are nevoie de îngrijiri imediate, spuse el. Altfel va muri.

Colonelul era greu ca o piatră de moară. Milton Brabeck deschise calea, urmat de Eliane, Malko îl scoase pe colonel din sala de operații. Traversară în fugă mica sală de aşteptare şi ieşiră în grădina spitalului. La auzul împuşcăturilor, se risipiseră toți vizitatorii, ca printr-un miracol. Nu se vedea nici picior de militar. Gâfâind din greu, Malko ajunse la maşină unde Chris îl ajută să-l urce pe colonel. Malko trecu la volan. Milton acoperea retragerea. Eliane se urcă şi ea în maşină. Imediat porniră. Era ora opt fără zece minute. Era încă timp să ajungă la avion. În loc să se întoarcă în oraş. Malko viră la dreapta, în cartierul Zogona, pătrunzând în bulevardul Genaral de Gaulle, apoi o luă la stânga, pe strada 517. Străbăteau un cartier african. Trebuiau să străbată liziera de est a oraşului. Încă cinci sute de metri şi se ivi aeroportul. Nu se vedea niciun semnal de alertă. Îndrumat de Eliane, Malko pătrunse în mare viteză într-un imens hangar în care se afla un avion Piper Cherokee cu carlinga descoperită.

Philippe, tânărul pilot, apăru cu chipul neliniştit. El se opri când o văzu pe Eliane cu veşmintele în dezordine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut o răfuială cu soldații din spital. Trebuie să plecăm imediat, spuse Malko.

— Dar ce ați făcut?

— Doar ne-am apărat. Sunteți gata?

— Da. Dar…

— Dar ce?

Pilotul nu scoase o vorbă. Eliane se repezi la el şi începu să-l scuture.

— Haide odată. Vor veni după noi!

De astă dată, pilotul reacționă.

— Problema este că nu încăpem toți. Aparatul ăsta nu poate zbura cu o greutate prea mare.

Fără niciun comentariu, Chris, urmat de ceilalți, se îndreptă către avion. Milton urcă trupul nefericitului colonel, apoi toată ceata se înghesui în spațiul mic.

Philippe se urcă la comandă, iar Malko ocupă scaunul alăturat închizând portiera după el.

— Va fi o decolare dificilă, remarcă pilotul. Avionul este supraîncărcat.

Nu primi niciun răspuns. El porni motorul iar elicea începu să se rotească. Malko simți o enormă uşurare. Spera ca Uedraengo să mai reziste câteva ore.

Pilotul luă microfonul şi chemă turnul de control:

— Sunt Romeo Tango, cer autorizație de decolare pe pista 302.

Răspunsul veni imediat.

— Nu se dă autorizație de decolare până la noi ordine, anunță vocea dispecerului.

Capitolul XIX

Malko văzu cum pilotul se schimbă la față. Eliane începu să strige:

— Nu mai aştepta nicio autorizație. Decolează odată!

— Dar nu este posibil, protestă tânărul. Pe acoperişul turnului de control sunt instalate mitraliere. Vor trage în noi.

În micul cockpit era deja o căldură insuportabilă. Motorul torcea cu un zgomot regulat. Malko căuta o soluție. Dacă mai stăteau aşa, aveau să fie uciși cu toții.

— Încercați să mai cereți o dată autorizația, îl sfătui el pe pilot.

— Aici Romeo Tango. Tu eşti Bongo? sunt grăbit, trebuie să ajung la Gorum.

Vocea controlorului se auzi după o scurtă pauză.

— Este absolut imposibil! răspunse vocea. Am ordine stricte.

Toți erau lac de apă.

— Ascultă Bongo, insistă pilotul. Am nişte unt, încărcat în avion, pentru tovarăşii din Gorum. Nu pot să-l descarc şi se topeşte.

Hohotul de râs al dispecerului se auzi în tot cockpitul.

— Ai dreptate. Dar tot nu am cum să-ți dau drumul.

Pilotul îşi şterse fruntea udă.

— Bongo. De când nu mai ai voie să permiți decolările?

— De curând.

— Ascultă. Eu am depus un plan de zbor cu ora de decolare la şapte dimineața. Îl ai?

— Da. L-am primit.

— Bine. Atunci, am decolat la şapte dimineaţa. După un moment de linişte, se auzi iar râsul dispecerului.

— Că bine zici. Bine. Ai decolat la şapte dimineaţa. Pentru asta, îmi vei aduce de la Gorum o brăţară de argint pentru logodnica mea…

— Este ca şi a ta, strigă pilotul închizând microfonul.

Aşa era în Africa. Cu o vorbă, se putea aranja orice.

Pilotul trase de manşetă şi Cherokee reacţionă.

— Bravo! făcu Malko.

El privi trăsăturile imobile ale chipului lui Uedraengo. Acesta respira cu greutate, neregulat, cu faţa acoperită de sudoare şi cu ochii închişi. Avionul se hurduca pe pistă, trecu prin faţa turnului de control, apoi acceleră. Malko urmărea contoarul: 3.000. 3.200, 3.500. Ar fi trebuit să decoleze la 3200. Cu chipul crispat, pilotul forţa aparatul, cu riscul de a distruge motorul.

În cele din urmă, avionul se desprinse de sol, ridicându-se cu greu în aer. Erau salvaţi! Malko simţi cum Eliane îl prinde de mână. Chris Jones, roşu ca focul, era lipit de ea, având parte de sânul ei stâng şi o parte din pântece. Malko se uită la ceas. Era ora opt şi zece minute. Ca să ajungă la întâlnirea cu Hercules aveau încă două ore şi jumătate de zbor Malko desfăcu o hartă, apoi o întinse către pilot.

— Nu mergem la Gorum. Trebuie să ajungem aici, zise el arătând un punct pe hartă. Cunoaşteţi locul?

Negrul îl privea stupefiat.

— Da. Este o veche tabără a căutătorilor de petrol. Acum, acolo nu mai se găseşte nimic. Ce veţi face acolo?

— Ne aşteaptă un alt avion începând cu ora zece. Îi explică Malko.

★

În spatele carlingii, Chris, Milton şi Eliane erau toropiţi de somn, legănaţi de zgomotul monoton al motorului. Malko observă că pilotul devine cam agitat.

— Aveţi vreo problemă? îl întrebă el.

— Da. S-a dereglat compasul. Sper să fiu pe drumul cel bun. Şi mai bate şi vântul dintr-o parte…

Un val de nelinişte îi strânse inima lui Malko.

Nu se gândise la acest fel de incident, care putea lua o turnură tragică. Imediat, luă harta.

— Ar trebui să fim aproape de Tuguri, spuse pilotul. Voi coborî niţel.

El pierdu puţin din altitudine şi zăriră o mică aşezare. Pilotul făcu o roată deasupra ei, apoi scoase o înjurătură.

— Nu este Tuguri. Ci Sebba! Suntem mult deviaţi spre est. Din fericire, suntem pe aceeaşi linie. Am pierdut doar vreo zece minute.

Era ora nouă. Cherokee zbura fără probleme, recăpătând altitudinea normală. Malko privi cerul dinaintea lor: era întunecat, cu nori ameninţători la orizont. Deodată aparatul fu zgâlţâit ca de o mână uriaşă. Motorul făcu un zgomot ciudat. Altimetrul indica +400. Pilotul se arătă din nou îngrijorat.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Vedeţi norii aceia negri din faţa noastră?

— Da.

— Este vorba de FIT. Adică de Front Inter Tropical. E vorba de un adevărat prăpăd. Dacă intri în mijlocul lui, eşti aspirat şi poţi rămâne fără aripi. Văd că se îndreaptă direct spre noi…

— Nu puteţi. Să-l ocoliţi?

— Nu nu cred că mai am timp. Dar. Dacă am fi înţelepţi, am putea face cale-ntoarsă.

Malko respinse cu hotărâre această variantă. Aparatul dădea semne rele. Era scuturat puternic de rafalele vântului.

— Suntem vârâţi într-un *shaker?* întrebă Milton.

Pilotul viră la dreapta, apoi la stânga şi pierdu din altitudine. Din păcate, şi norii coborau până aproape de sol. După cinci minute începu din nou scuturătura.

— Nu vom reuşi. Suntem cu supraîncărcătură, iar instrumentele mele nu funcţionează în asemenea condiţii meteorologice.

Malko simţi că omul spune adevărul. Era însă exclus să se întoarcă în Uaga. Să aterizeze în savană era la fel de periculos. El se gândi la o altă posibilitate.

— Suntem departe de Gaigu?

Pilotul cercetă harta de pe genunchi.

— În principiu, am fi la treizeci de mile distanţă. Trebuie mergem pe firul apei râului. De ce?

— Aţi putea ateriza acolo?

După un moment de gândire, negrul zise:

— Da, cred că aş putea. Lângă marea moschee există un spaţiu

descoperit. Ce vreți să faceți acolo?

— *Marabu-ul* este prieten cu mine. Ar putea să ne dea un vehicul ca să ne continuăm drumul până la locul de întâlnire. Conform hărții, am mai avea vreo sută de kilometri de străbătut, şi este ora zece. Dumneavoastră veți pleca fără noi când va trece furtuna.

— Cum doriți, făcu negrul uşurat. În orice caz, este mai puțin periculos.

— Credeți că o asemenea vreme va deranja un avion Hercules?

Pilotul râse.

— O, nu. Este un avion puternic şi poate face față.

De dedesubtul lor şerpuia o linie galbenă: era râul care curgea înspre sat.

Cherokee începu să coboare. Să vedeau moscheiele de pe deal. Oamenii ieşeau din case ca să-i privească. Nu era ceva obişnuit prin acele coclauri. Curând, aparatul atinse pământul, ridicând un nor gros de praf roşu. Hercules îi aştepta de douăzeci de minte, dar cu o sută de kilometri mai la nord.

Abia avură timp să coboare, când o veche maşină 404 se îndreptă către ei. În ea era şeful satului cu doi însoțitori. El îl recunoscu pe Malko şi îl îmbrățişă. Din franceza lui stâlcită. Malko deduse că bietul om era convins ca lovitura de stat reuşise!

— Colonelul Uedraengo este grav rănit şi puciul a eşuat, spuse el repede. Le-am luat cu noi.

Milton şi Chris scoaseră din carlingă trupul colonelului.

Marabut-ul îi cercetă chipul desfigurat, apoi spuse ceva în limba lui.

— Vrea să-l oprească aici ca să îl îngrijească, traduse pilotul.

Adică un vrăjitor…

— Spuneți-i că este grav rănit şi că singura lui şansă este să fie urgent operat, spuse Malko. Şi că un avion ne aşteaptă la o sută de kilometri de aici.

Pilotul traduse totul. De astă dată, marabut-ul înțelese totul şi începu să transmită ordine în jur. Câțiva săteni îl urcară pe colonel în maşina 404, pe bancheta din spate. Cele două gorile se urcară lângă el. Malko se grăbi să se urce lângă şofer. El îi spuse Elianei.

— Te lăsăm aici. Ai grijă de tine!

— Nu vreau. Voi merge şi eu cu voi!

— Eşti nebună?

Malko îşi pierduse cumpătul. Eliane, cu paşi hotărâți se urcă şi ea în maşină. Pilotul încercă să o tragă afară, dar ea opuse rezistență.

— Nu vreau să mor în Uaga!

— Dar eşti nebună, unde vrei să mergi? Cum te vei descurca?

Ea tăcu o strâmbătură plină de dispreț.

— Aş putea să-mi câştig existența făcând trotuarul…

Bărbatul rămase împietrit. Malko se simțea teribil de stânjenit. Era greu să o refuze după ce îl ajutase de atâtea ori… Pe de altă parte, era o teribilă lovitură pentru bietul pilot.

— Călătoria noastreă este extrem de periculoasă. Eşti sigură că doreşti să vii cu noi?

— Nu ar fi cu nimic mai rău ca la Beirut. Să ne grăbim.

El se urcă lângă ea, iar negrul de la volan porni maşina.

Silueta pilotului dispăru într-un nor de praf.

Rulau de aproape o oră către nord. Peisajul se schimba încet, savana făcea loc deşertului Sahara, cu dunele şi cu cactuşii. În depărtare se vedeau nişte cămile.

Brusc, Malko văzu o maşină ce venea din sens opus, făcând semnale cu farurile. În deşert e ca şi pe mare. Trebuie să opreşti.

Era un taxi colectiv, burduşit cu negri, chiar şi pe acoperiş. Şoferul se dădu jos şi veni către ei.

— Şefu', la o jumătate de oră de aici, este un baraj al armatei. Sunt căutați nişte albi, mercenari. Pentru asta, sunt oprite toate maşinile. Ar trebui să vă întoarceți.

Era încă unul care nu-l iubea pe Sankara…

Şoferul intră în vorbă cu el şi căpătă mai multe informații. Aflară astfel că peste tot fuseseră ridicate baraje. Se părea că este ceva grav, altfel nu se explica o asemenea măsură.

— Shit! înjură Chris. Dacă aveam cu mine M 60, am fi putut trece.

— Vom încerca, făcu Malko. Este singura noastră şansă. La drum!

Se făcea din ce în ce mai cald şi Eliane îşi scoase bluza, pe care o înfăşură în jurul taliei, rămânând goală până la mijloc. Singurul interesat de acest amănunt părea să fie şoferul trimis de marabut. Malko număra kilometri. Încă o oră şi treceau de baraje.

Capitolul XX

Şoferul frână brusc. Maşina derapă şi se puse de-a curmezişul şoselei. Un concert de înjurături se auzi din spate. Chris Jones abia reuşise să-l ferească pe colonel de o izbitură. În fața lor erau oprite mai multe vehicule. Militarii din Gorum-Gorum erau pregătiți să le taie calea. Trebuiau să treacă cu orice preț prin acest baraj. În acest moment fugarii nu aveau nicio susținere legală, erau doar nişte mercenari urmăriți de guvernul aflat la putere. Doar aparatul Hercules îi putea salva din acest infern. Malko se uită din nou la ceasul Seiko: era ora douăsprezece. Avionul îi va mai aştepta doar două ore, niciun minut în plus. Apoi, Dumnezeu cu mila. Mai aveau de străbătut cincizeci de kilometri.

În fața lor se vedea silueta amenințătoare a unui blindat Cascabel. O singură mişcare şi i-ar fi făcut una cu pământul. Şoferul reuşi să articuleze:

— Nu-i bine deloc. Şefu'.

Erau prinşi în capcană, fără scăpare. Peste un sfert de oră totul avea să se termine.

Malko rămase cu ochii în zare. Departe se distingea ceva ciudat.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă el. Plouă, sau ce?

Eliane îi urmă privirea şi spuse înfiorată:

— Este o furtună de nisip!

Un zid întunecat acoperea acum orizontul. El se apropia cu viteza unui cal în galop, pe o lățime de câțiva kilometri, înghițind totul în cale. Malko văzu un bărbat care coborî de pe cămila sa şi se culcă alături de animal. Peste câteva clipe, şi omul şi animalul fură acoperiți de norul cenuşiu

— S-ar putea să fie salvarea noastră, spuse el. Peste câteva clipe, nu se va mai vedea nici la cinci metri.

Adversarii săi ştiau şi ei acest lucru. Două maşini se îndreptau deja spre ei.

— Repede, îi strigă el şoferului. Să ne îndreptăm către nor!

Şoferul părea paralizat de groază. Brusc, el scoase un strigăt dezarticulat, deschise portiera şi sări din maşină. Apoi o luă la fugă ca un nebun. Malko trecu repede la volan, viră şi porni cu viteză maximă către zidul întunecat.

Trei secunde mai târziu, blindatul Cascabel intră în joc. Cu dinții încleştați. Malko era cu piciorul pe pedala de accelerație apăsată până la planşeu.

Un obuz se auzi şuierând pe deasupra lor şi se opri într-o dună fără să explodeze.

Malko se ruga lui Dumnezeu. Pulberea fină începuse să intre peste tot, asfixiantă, caldă, insidioasă. Parbrizul se întunecă şi Malko fu nevoit să micşoreze viteza. De jur-împrejur nu se vedea decât o ceață galbenă. El opri motorul.

Eliane izbucni într-un hohot de râs vesel, ca de copil, care îl molipsi şi pe el. Apoi Malko se dădu jos din maşină. Nisipul îi pătrundea în ochi, în nări, în gură. Într-o secundă era tot galben!

Fu obligat să intre în maşină. Afară era moarte curată!

— Cât timp poate să dureze nebunia asta?

— Trei ore sau trei zile. Zise Eliane Nu se ştie niciodată.

El se uită pe hartă. Locul în care îi aştepta avionul se afla la cincizeci de kilometri mai la nord.

Singurul ghinion era că nu se vedea nici la trei metri. El se uită la mica busolă de la bord.

— Vom fi obligați să mergem ghidați de instrumente, zise el demarând în direcția indicată.

Era straniu să mergi în mijlocul acestui nor galben de nepătruns. Cu zece kilometri la oră aveau nevoie de cinci ore ca să ajungă la întâlnire. Singura speranță era ca Hercules să fie şi el împiedicat să decoleze din cauza timpului nefavorabil.

Era confortabil gândul că se aflau încă în viață.

★

Malko trase puternic de volan ca să evite un obstacol. Obstacolul se mişcă şi se dovedi a fi un beduin şi măgarul său. Maşina îşi continuă drumul ca o navă în furtună. Vântul sufla la fel de tare. Eliane încerca să calculeze ruta. Întinse gâtul ca să vadă indicatorul de kilometraj şi spuse:

— Potrivit calculelor mele, ar fi trebuit să fim aproape.

Rulau de patru ceasuri. Un alt pericol îi amenința acum.

Peste încă două ore se lăsa noaptea.

Malko micşoră viteza, opri şi coborî, izbit imediat de valul de nisip fierbinte. Era imposibil să se orienteze. Nu se auzea şi nu se vedea nimic împrejur…

— Vom aştepta aici ca vremea să se îndrepte. Oricum, nici Hercules nu poate să decoleze.

El se aşeză pe scaun şi încercă să se relaxeze. Apoi întoarse capul către bancheta din spate.

— Cum se mai simte colonelul?

— Nu prea bine. Zise Chris. Respiră, dar are pulsul foarte slab.

★

Malko observă că valurile galbene se mai răriseră. Apoi văzu silueta unui cactus aflat la o distanță de vreo treizeci de metri. Era sigur că Hercules va decola imediat ce va putea şi că adversarii lor îşi vor relua urmărirea.

El mai aşteptă un timp ca să se mai limpezească atmosfera. Furtuna trecuse de ei. Până departe nu se zărea decât deşertul. Nicio urmă de pistă de zbor sau de avion!

Acul indicator al nivelului de benzină arăta *Empty*[10].

Ar mai fi putut merge cel mult douăzeci de kilometri. Dar în ce direcție?

— Să mergem în partea aceea, sugeră el. Se vede un soi de movilă. Ne vom urca pe ea şi poate vom zări pista.

În aceste locuri nu se afla niciun sat şi niciun suflet care să-i îndrume.

Cu inima strânsă Malko puse motorul în funcțiune. După câteva minute, se auzi un huruit ciudat. Malko ridică piciorul de pe accelerație, dar huruitul continua.

— Este Hercules! strigă el.

Zgomotul venea din spatele lor. Cu inima bătând să-i sară din piept, el întoarse maşina. Nu ştia de când Hercules pornise motorul.

El scoase capul pe fereastră şi auzi huruitul de motor aproape.

— *Youpee!* urlă Chris.

Maşina lor ajunse pe pistă chiar în momentul în care uriaşul avion făcea ocolul pistei, cu toate motoarele în funcțiune. Ajunseseră!

Malko apăsă cu disperare pe claxon.

— Ne vor vedea! strigă Eliane.

Malko nu spuse nimic. Era sigur că-i vor vedea, dar ei aşteptau acolo un aparat Cherokee. Nu o maşină... Puteau să creadă că sunt militari, şi să grăbească decolarea de teamă că vor fi prinşi. Acum erau exact în fața avionului. Urletul celor patru motoare era asurzitor. Pilotul se pregătea de decolare. Malko călcă pedala de

---

10 *Gol (n.a.)*

accelerație cu o înjurătură.

Deodată avu o senzație bizară ca şi cum timpul s-ar fi oprit. El ridică piciorul, apoi îl puse jos: niciun rezultat. Frâna era moartă. Maşina rula în continuare înspre avion.

— *God damn it!* urlă Chris Jones.

Malko sări din maşină. Hercule venea spre ei din ce în ce mai repede.

Ca o nebună, eliane sări din maşină şi o luă la goană către avion. Chris şi Milton gesticulau ca nişte demenți. Hercules continua să se apropie vertiginos.

Mut de oroare. Malko privea scena. Pilotul nu îi văzuse. Risca să se ciocnească cu maşina lor.

— Colonelul! țipă Malko, îngrozit

El se întoarse în fugă şi urcă în maşină. Uedraengo zăcea pe spate, cu ochii închişi, inconştient, insensibil la zgomotul asurzitor al colosului.

Malko îl apucă de umeri şi îl smulse din interiorul maşinii.

În spatele lui, avionul venea drept spre ei! Cu un efort supraomenesc, reuşi să-l țină pe colonel în brațe şi să mai facă vreo cinci paşi.

Chiar în clipa când partea din față a avionului se desprindea de sol, zburând pe deasupra maşinii. Malko se clătină pe picioare, cu trupul rănitului în brațe. Când îşi recapătă echilibrul, avionul era deja departe, pe cerul limpede.

Lui Malko îi veni să plângă.

Atât efort, ca să eşueze atât de aproape de țintă!

Ca un automat, el se îndreptă către capătul pistei unde erau cei doi americani şi Eliane. În curând, adversarii lor aveau să le dea de urmă şi asta însemna punctul final al teribilei lor aventuri.

El ajunse clătinându-se sub povară şi îl puse pe colonel pe pământ. Urletul scos de Eliane îl sperie:

— Se întoarce! Uite că se întoarce!

Malko înălță privirea. În depărtare Hercules făcea cale-ntoarsă. Malko fu gata să țipe şi el de bucurie, dar un gând îl făcu să se abțină. Avionul îşi stabilea doar direcția de zbor, imediat după decolare. Uitându-se mai atent, îşi dădu seama că aparatul se întorcea cu adevărat către ei.

— Să degajăm repede maşina! țipă el. Şi ajutați-mă să-l mutăm şi pe colonel!

Ei îl ascultară, mutară maşina şi apoi începură să alerge către

gigantica maşină de zbor ce se imobilizase la o distanță de cinci sute de metri. Milton scoase o exclamație:

— Priviți într-acolo!

De departe se decupa silueta sinistră a blindatului Cascabel. Adversarii le dăduseră de urmă.

— Dumnezeule! Nefericitul îşi dă duhul!

Malko îl privi pe colonelul Uedraengo. Sângele îi țâşnea din urechi şi el deschisese ochii. Buzele i se mişcară uşor. Chris îl puse pe pământ cu grijă. Malko îi ridică cu blândețe capul.

— Duceți-vă. Voi veni şi eu.

Ceilalți începură să fugă spre avion.

— Colonele, mă auziți?

Ofițerul nu răspunse. Ochii i se mişcară încet, gura i se crispă. Apoi capul îi căzu într-o parte.

Era mort.

Malko se ridică. O imensă oboseală îl copleşea. Blindatul înainta spre ei. Avionul, de asemenea. Adunându-şi ultimele forțe, el îl ridică pe colonel pe un umăr şi începu să meargă către Hercules. Niciodată colonelul nu i se păruse atât de greu. Malko se poticnea la fiecare pas. Limba i se umflase în gură, uscată de căldura inumană.

★

În depărtare se auzi o explozie surdă şi un nor de praf se înălță la o sută de metri depărtare de pista de zbor. Cu plămânii în flăcări. Malko încercă să-şi şteargă transpirația ce-i şiroia în ochi.

El zări uriaşul aparat de zbor la treizeci de metri de el, apoi văzu nişte oameni care gesticulau şi strigau ceva de neînțeles. El se opri, simțind că nu mai este în stare să facă un singur pas. Colonelul era mai greu ca o piatră de moară!

Din avion săriră doi inşi şi începură să alerge către el. Era un membru al echipajului însoțit de Chris.

— Lăsați-l aici! urlă Chris. Doar vedeți bine că este mort.

— Sunteți nebun! completă necunoscutul.

Ei începură să tragă de cadavru, dar Malko nu-i dădu drumul. El îşi reluă drumul ca un robot până ce piciorul său se izbi de scara avionului. El se clătină şi corpul lui Uedraengo se prăbuşi la pământ. Malko simți cum este ridicat şi dus pe sus. Parcă era într-un ascensor. Hercules îşi începuse ascensiunea.

Malko privi în jos şi văzu chipul încremenit al colonelului întors către cerul pe care nu îl mai putea vedea. Atunci el se simți mai

puțin nenorocit.

Chipul colonelului exprima o pace totală. Exprima împăcarea sa cu destinul inexorabil.